

Giới thiệu Dư Niệm

Truyện Dư Niệm của tác giả Cẩm Chanh là một truyện ngôn tình đô thị tình duyên, ngọt văn, ưa thích không rời, thiên chi kiều tử. Sau này, khi đã giành được giải quán quân, phóng viên phỏng vấn hỏi Cố Tần lúc này anh có tâm nguyện gì chưa làm xong, Cố Tần nói ra một cái tên: “Dư Niệm.”

Một ngày nào đó, cô phát hiện nam thần đang ở nhà bên cạnh. “Về chuyện bồi thường xe của anh, anh có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.” “Không gấp.” Anh nói: “Còn nhiều thời gian.” Anh là đại ma vương trên sân bóng, cô là một người như ánh mặt trời rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Rạng sáng lúc năm giờ, còn 3h nữa mới đến thời gian gặp mặt các Fans hâm mộ.

Mới vào đầu xuân thời tiết hơi lạnh, sáng sớm hướng gió thay đổi lại càng thêm rét lạnh thấu xương. Thời tiết không tốt, Dư Niệm vừa đến cửa ra vào của sân vận động, trên không trung liền rơi xuống từng hạt mưa phùn rả rích.

Cô mới bị cảm mạo còn chưa khỏe, gió từ phía Nam thổi tới khiến cô lạnh đến phát run.

Dư Niệm buộc chặt chiếc mũ của áo khoác, lại lôi kéo cái khẩu trang màu trắng.

“Cô gái, sớm như vậy đã tới rồi sao, đợi ai ah?”

Người công nhân bảo vệ môi trường đỗ xe ở một bên, từ trên xe lấy xuống một cái chổi lớn.

Dư Niệm lui về sau: “Vâng, đợi người.”

Cô đang bị mất tiếng, giọng nói nghe mơ hồ không rõ.

Người công nhân bảo vệ môi trường liếc nhìn cô một cái, thuận miệng đáp lời nói: “Người nào lại để cô chờ sớm như vậy, hiện tại mới năm giờ a.”

Dư Niệm cười cười, không trả lời, chỉ nắm chặt cái túi màu đen ở trên tay.

Một lúc sau, hai chiếc xe MPV màu trắng chậm rãi đi đi về phía bên này.

“Không phải chứ, hiện tại đã có người đến rồi hả?”

Xuyên thấu qua cửa sổ xe, Lâm Hạo nhìn thấy một thân ảnh cô đơn của một cô gái ở xa xa.

“Trên cánh tay còn dán khẩu hiệu cổ vũ. Tam ca, anh nói có đúng là Fans hâm mộ của anh hay không?” Lâm Hạo đẩy cánh tay người đàn ông ngồi bên cạnh, giọng nói ranh mãnh.

Cố Tần nhấc mí mắt, không nói gì.

“Lạnh như vậy, chỉ sợ sẽ đông lạnh hỏng mắt...”

Lâm Hạo thuận miệng lẩm bẩm một tiếng.

Cố Tần nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xe nhanh chóng lướt qua sân vận động, khoảng khắc Cố Tần nhìn về phía cô gái kia, vừa đúng lúc cô gái ngẩng đầu, trong một cái nháy mắt đó, Cố Tần chỉ thấy một đôi mắt hắc bạch phản minh, một đôi mắt sạch sẽ sáng như ngọc.

Trong lòng của anh khẽ động, lại nhàn nhạt khép lại hai con ngươi.

“Chuột...” Cố Tần mở miệng, giọng nói hơi hơi trầm xuống.

“À?”

“Cậu đi xuống, đưa túi com sáng này cho cô ấy.”

Cái túi com này lúc xuất phát mới mua đấy, cậu ta còn chưa kịp ăn.

Lâm Hạo trừng mắt nhìn: “À?”

“Nhanh đi.” Cổ Tần nhủ mảy, sau khi ném túi com sáng vào trong lòng ngực của cậu ta, liền bảo lái xe dừng xe.

Lâm Hạo mờ mịt nhìn cái túi trên tay: “Tại sao anh không đi?”

“Bảo cậu đi thì đi đi, còn nhiều lời vô ích như vậy làm gì.” Lòng mảy Cổ Tần cau lại, giọng nói đã có chút không kiên nhẫn.

Chuột khiêu mi, mở cửa xe đi xuống.

Gió xuân tháng hai giống như cái kéo, lời này không sai. Vừa xuống xe, Chuột đã bị gió phượng Nam như đao quét qua hai má, đau nhức.

Cậu ta nắm chặt túi com sáng, chạy từng bước nhỏ đi tới trước mặt Dư Niệm.

“Cô gái...”

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một giọng nói nửa quen thuộc, nửa lạ lẫm. Dư Niệm ngẩng đầu, thời điểm nhìn thấy gương mặt ở trước mắt, cô lập tức liền kinh ngạc.

Cô biết cậu ta, chỉ cần hơi chút chú ý đến bóng bàn, không ai là không biết cậu ta, Lâm Hạo, một thành viên của đội bóng bàn, đồng thời cũng là... đồng đội của người kia.

“Đây là Tam ca bảo cho tôi đưa tới cho cô.” Chuột đưa túi com sáng tới: “Cô là Fans hâm mộ sao? Không phải là đến quá sớm đi.”

Dư Niệm ngơ ngác nhìn cái túi com sáng kia, đầu óc trống rỗng.

Tam ca... Tam ca chẳng lẽ là...

“Ah...” Chuột cười cười: “Là Cổ Tần, anh ấy bảo tôi đưa tới cho cô.”

Cổ Tần.

Lúc nghe thấy cái tên này, dải đất bằng phẳng chợt nở rộ ra một đóa pháo hoa, ngũ thái ban lan (5 màu: vàng, xanh, đỏ, trắng, đen), chôn vùi tất cả suy nghĩ cùng lý trí của cô lúc này.

“Cảm ah.” Thấy cô ngu ngơ, Chuột đem túi com sáng nhét vào trong tay cô: “Tôi đi trước, lúc 8 giờ mới bắt đầu gặp mặt Fans hâm mộ, sau này cô đừng tới sớm như thế.”

Chuột phát phát tay với cô, quần chặt quần áo rồi chạy lên xe.

Dư Niệm trừng mắt nhìn theo, ánh mắt không khỏi rơi vào chiếc xe MPV màu trắng kia. Túi com sáng trên tay tan mát ra hơi nóng nhẹ nhẹ, độ ẩm rất nhỏ kia bắt đầu lan tràn từ đầu ngón tay rồi lan vào trong từng ngóc ngách của cơ thể, nhưng lại khiến cô cảm nhận được ấm áp từ đầu đến chân.

Xe MPV đi mất, lách qua cửa sau của sân vận động.

Dư Niệm hoàn hồn, nhìn về phía cái tay rảnh rồi giờ đang cầm một cái túi, dưới chiếc khẩu trang liền phát ra một tiếng cười khẽ thanh thúy.

Đây là của Cổ Tần cho cô đấy, cô không ăn hết, cô sẽ cất thật kỹ, mỗi ngày sẽ mang ra vãi lạy ba cái rồi mới ăn!

Lúc này trời đã sáng hẳn, ngày càng có nhiều người từ bốn phương tám hướng tụ tập ở bên này.

Sân vận động mở cửa đúng 7:30, Dư Niệm đến sớm, cũng là người đi vào đầu tiên.

Cô lấy laptop cùng bút máy từ trong túi ra, sau đó lặng lẽ ngồi tại chỗ chờ đợi.

Lúc nào cô trở thành Fans hâm mộ người nọ đây?

Dư Niệm không biết.

Lần thứ nhất nhìn thấy Cổ Tần, là mùa đông đại học năm hai, nhà ga thành phố A.

Năm đó là một năm lạnh nhất của thành phố A, ngày đó cũng là một ngày lạnh nhất.

Dư Niệm trời sinh sợ lạnh, sớm đã chịu không nổi cái thời tiết thất thường của thành phố A, vừa được nghỉ đông, cô liền quyết định đi mua vé xe cuốn gói về Giang Thành.

Trong phòng chờ xe người đến người đi, Dư Niệm bọc lấy chiếc áo khoác màu trắng gạo của mình lặng lẽ chờ tàu, bên cạnh là một cậu thiếu niên đang chơi trò boom ở trên di động, âm thanh truyền ra lại khiến cho Dư Niệm cảm thấy nôn nóng.

Thì ra là khi đó, Cố Tần đã hấp dẫn ánh mắt của cô.

Anh mặc chiếc áo khoác ngoài màu đen, bên chân để một cái rương hành lý cùng màu. Cơ thể anh cao lớn gò bó trên chỗ ngồi nhỏ hẹp, tóc ngắn đen nhánh, gọn gàng. Hai tay của anh vòng trước ngực, đôi mắt nhắm chặt, hàng mi dài cong vút đen nhánh rủ xuống dưới.

Động tác ngủ của anh rất quen thuộc, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hơi nhếch.

Nhìn khuôn mặt anh tuần này, đúng là cảnh đẹp ý vui, nhưng lại để lại ấn tượng cho người khác chính là người này rất lạnh nhạt.

Mắt Dư Niệm mở lớn, sau đó không nhìn anh nữa.

“Giữa ban ngày lại dám ăn trộm ví tiền của người khác?”

Đầu bên kia truyền đến một giọng nam trầm thấp dễ nghe, Dư Niệm ngược mắt nhìn lại.

Người đàn ông kia đứng lên, một đầu cao lớn, cực kỳ áp bách, lúc này đang nắm chặt tay của người đàn ông trung niên phía đối diện.

Người đàn ông trung niên có vóc người hơi mập, đứng thẳng chỉ đến ngực của anh.

Anh từ trên cao nhìn xuống người đàn ông trung niên, giọng nói lười biếng còn ngái ngủ tràn đầy khí thế cao ngạo: “Ví tiền ở đâu?”

“Ví tiền gì cơ? Chàng trai cậu đừng vu oan hãm hại tôi nha.” Giọng nói người đàn ông trung niên chuyển sang lạnh lẽo: “Tôi cảnh cáo cậu, cậu mau buông tôi ra, rất nhiều người đang nhìn chúng ta đấy.”

“Ừ?” Anh khiêu mi, ánh mắt rơi vào trong túi áo của người đàn ông trung niên: “Lấy ra.”

“Lấy cái gì ra?”

Anh không nói chuyện, cánh tay dài thò vào trong túi áo của người đàn ông trung niên, ngón tay gảy một cái, một cái ví tiền cũ kỹ rơi ra từ trong túi áo của người đàn ông trung niên.

Xung quanh một mảnh thôn thức, gương mặt người đàn ông trung niên trở nên tái nhợt.

Tầm mắt của anh nhân nhợt nhìn gương mặt của người đàn ông trung niên, xoay người nhặt ví tiền lên, đưa cho một người phụ nữ đang ôm một cậu bé ngồi ở bên cạnh.

“Cầm, mang theo trẻ con, cẩn thận một chút.”

Người phụ nữ không thể tin nhìn ví tiền, sau nửa ngày mới run rẩy cầm lấy, giọng nói run rẩy nói một tiếng cảm ơn.

Bảo an chạy đến, tên ăn cắp được đưa đi, phòng chờ xe một lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Dư Niệm thấy cậu thiếu niên bên cạnh cũng không chơi boom nữa, mà đang thấp giọng nói chuyện với đồng bạn.

“Đó là Cố Tần a?”

“Nhất định là Cố Tần ah, nghe nói anh ta gây rối với trẻ con bị cấm thi đấu rồi, cũng không biết thật hay giả.”

“Làm sao có thể.” Giọng nói thiếu niên kinh ngạc: “Mỗi một trận đấu bóng của anh ấy tớ đều xem, thật vất vả mới gặp mặt, tớ còn muốn đi xin chữ kí ah.”

“Hay là từ bỏ đi, tính tình của anh ta không được tốt...”

“...”

Cố Tần.

Dư Niệm âm thầm nhớ kỹ cái tên này, tuy cô chưa từng nghe qua, nhưng từ trong miệng của cậu thiếu niên kia cũng biết anh không phải là người bình thường.

Thời điểm đoàn tàu chuẩn bị xuất phát, cậu thiếu niên kia cuối cùng cũng muốn kí tên liền đi lên.

Cố Tần lười biếng ngồi thẳng người, mí mắt của anh nhấc lên, hai con ngươi u ám như đầm nước sâu không đáy, không một gợn sóng.

“Tính tình không tốt, không muốn ký.” Anh nói, giọng nói trong trẻo lạnh lùng.

Cậu thiếu niên tay cầm vò, sắc mặt xấu hổ đứng nguyên tại chỗ, hoàn toàn không biết làm sao. Cổ Tần lại nhắm mắt, không nhìn cậu thiếu niên kia nữa. Đồng bạn của cậu ta vội vàng nhắc rương hành lý lên, nửa đẩy nửa xô kéo cậu thiếu niên sang một bên.

“Tớ đã nói tất cả cho cậu rồi, tính tình của anh ta không tốt.”

“Tớ đâu có biết rõ...”

“Người anh em ah, cậu phải nhớ lấy, Cổ Tần không phải là mình tính, anh ta sẽ không nhân nhượng với người khác. Thời điểm tâm tình không tốt, đối với ai anh ta cũng không có phản ứng, giống như hôm nay. Cậu phải thông suốt a...”

“Khó có khi được gặp một lần, còn tưởng rằng có thể được anh ấy kí tên đây này...”

Các thiếu niên dần dần đi xa, Dư Niệm muốn nhìn anh một cái, lúc quay đầu lại, không hề báo trước liền nhìn thẳng vào hai mắt của Cổ Tần.

Ánh mắt của anh lãnh đạm đến cực điểm, trong lòng Dư Niệm căng thẳng, trên mặt nóng lên. Vừa rồi vẫn một mực lút dò xét anh, hiện tại còn bị bắt gặp, bị nhìn thấy hết, trong nội tâm sinh ra e lệ, lại hốt hoảng không hiểu.

Một lúc sau, anh đột nhiên nở nụ cười với cô, người đàn ông anh tuấn gương mặt sáng sủa, lúc cười lộ lên lại càng thêm chói mắt.

Dư Niệm giật mình sửng sốt, tim đập tức không khống chế được đập bang bang, trong lòng như bị cái gì đó khuấy động, xộp xộp giòn giòn, tê tê dại dại, chậm rãi lan tỏa toàn thân.

Từ đây về sau, cô đối với anh nhớ mãi không quên.

Cùng kẻ hôn với đại minh tinh đen tối 《 không mời mà tới 》

Nhân vật nam chính là thiên tài cầm điếu X nữ nhân vật chính là đại minh tinh《 Hắn đến từ Nguyệt Quang 》

Mỹ thực Tô ngọc Sảng Văn không giống như mỹ thực gia như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Thời gian gặp mặt Fans hâm mộ chỉ còn nửa giờ, sân vận động đã đông kín người chật hết chỗ.

Hậu trường, các thành viên của đội bóng bàn đang chuẩn bị những khâu cuối cùng.

Chuột giống như tên trộm nhìn ra ngoài quan sát:

“Hôm nay tại sao lại có nhiều người như vậy a?”

Biển người đông như thủy triều lác lác khiến cậu ta cảm thấy hoa mắt.

“Nhất định là vì lão Tam! Những lần gặp mặt Fans trước đó anh ta đều không tới, lần này là cơ hội khó có được, phải bắt lấy ah ~”

“Lão Tam đúng là rất được hoan nghênh.” Đội trưởng đội bóng Thành Nham cười cười, ánh mắt tùy ý lờm Cổ Tần đang ngồi ở bên cạnh.

Cổ Tần trưng ra gương mặt lạnh nhạt, im lặng đưa bốn quả bóng màu vàng nhạt ở trên tay.

“Đội trưởng Nham, chúng ta cần thương lượng lại ah, lần sau đừng tới sân vận động trước hai giờ như vậy, ngày thường huấn luyện đã đủ gian khổ, kết quả gặp mặt Fans cũng không buông tha cho chúng ta...”

Thành Nham ho nhẹ một tiếng:

“Không thể trách tôi, tìm huấn luyện viên đi.”

“Đúng đúng đúng, tôi cho các cậu học huấn luyện viên chính là cái nghề kia...”

Các thành viên của đội nháo thành một đoàn, duy chỉ có Cổ Tần vẫn im lặng ngồi tại vị trí của mình. Anh giống như không thuộc về thế giới này, đối với những chuyện ở xung quanh đều mất điếc tai ngơ.

“Đã bắt đầu, chuẩn bị đi ra ngoài thôi.”

“Được rồi!”

Đám cầu thủ liên tiếp đứng dậy đi ra ngoài, Cố Tần cất bóng vào trong túi áo, đi phía sau bọn họ.

“Đi ra không có Cố Tần——!”

Nghe được tiếng mở cửa, nhóm Fans nữ trong sân vận động liền điên cuồng: đám người liền trở nên điên cuồng. Các cô gái thét lên thành một đoàn, chen chúc đi lên, muốn chứng kiến nam thần ở khoảng cách gần nhất.

Dur Niệm bị xô đẩy vào tận bên trong. Cô lúc này như một con cá bị đám người như thủy triều xô lấy xô để. Bên tai tràn ngập tiếng thét chói tai, cánh tay các cô còn vung vẩy thỉnh thoảng đụng phải người của Dur Niệm.

Loại cảm giác này giống như là đang ở trong một căn phòng khép kín rồi đốt pháo hoa, làm cho người ta thấy choáng váng đầu muốn căng ra.

Lạch cạch, lạch cạch, lạch cạch.

Tiếng bước chân.

Xuyên qua biển người như thủy triều, ánh mắt Dur Niệm chăm chú nhìn về phía trước.

Đi ra là một thanh niên có thân hình cao lớn, bọn họ ăn mặc giống nhau, đều là đồng phục của đội bóng đen đỏ đan xen. Dur Niệm liếc mắt liền thấy được, đi ở phía sau là Cố Tần với ánh mắt lười biếng.

So với các thành viên khác của đội anh cao hơn một chút, trên người mặc chiếc áo khoác có vẻ hơi rộng, khóa được kéo lên cao nhất. Mái tóc của anh đen nhánh, ngũ quan cương nghị, đôi mắt to đen như mực nhưng trong trẻo lạnh lùng, nhìn qua u ám giống như một đầm nước sâu không đáy bất cận nhân tình*.

(Bất cận nhân tình*: không để ý đến quan hệ tình cảm)

Nhưng chỉ cần phần lãnh khốc lạnh nhạt này, đã đủ để cho đám Fans nữ trở nên điên cuồng: đám bọn họ mê anh đến chết đi sống lại.

Đám Fans hét lên một tiếng, tiếng sau cao hơn tiếng trước, sau khi tiếng tán dương tranh cãi ầm ĩ đến gần anh, đầu lông mày trên đôi mắt đẹp của Cố Tần hơi hơi nhíu lại, những rất nhanh liền giãn ra.

Chỉ là một cái động tác nhíu mày, lại khiến cho tim của Dur Niệm nhảy tới tận cổ họng.

Anh thật là đẹp trai.

Trong đầu Dur Niệm lúc này chỉ có duy nhất một cái ý niệm này.

“Mọi người im lặng một chút ah.”

Âm thanh ôn hòa của Thành Nham từ microphone truyền đến, trực tiếp truyền vào trong lỗ tai mỗi người đang ở hiện trường. Thành Nham là người có tính tình tốt nhất trong đội bóng, người có tính cách tốt nhất. Anh lớn lên chất phác, lại sở hữu một giọng nói hay, đồng đội từng cười anh, bóng bàn làm trẻ nãi sự nghiệp cv (cũng chẳng biết là gì ạ) của anh.

Cố Tần an vị ngồi bên cạnh Thành Nham, các thành viên của đội đều ngồi thẳng tắp, chỉ có một người là Cố Tần, vẫn duy trì trạng thái lười biếng.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt Cố Tần đột nhiên rời qua.

Ánh mắt của anh thâm thúy, trên gương mặt là hàng lông mi thật dài cùng đôi mắt to ném ra một ánh nhìn kín đáo cùng sắc bén. Trong lòng Dur Niệm lộ bộ một cái, cô nháy mắt, anh lại nhìn về nơi khác, giống như cái chạm mắt vừa rồi chỉ là ảo giác.

Lúc xếp hàng kí tên, rất khó để nhìn thấy được nam thần, đám Fans hâm mộ làm sao có thể quy củ như vậy. Lúc mới bắt đầu tất cả mọi người đều tuân thủ kỷ luật, có thể được gặp Cố Tần ở đây, tất cả mọi người đều chờ không kịp muốn tiến lên.

Dur Niệm xếp ở hàng thứ nhất, cô cách Cố Tần chỉ vẹn vẹn một cái bàn. Lúc thấy đôi má của Cố Tần gần trong gang tấc kia, tim Dur Niệm bắt đầu không khống chế được gia tăng nhịp đập, mọi thứ xung quanh bắt đầu trở nên mơ hồ.

Cô rung động lấy quyền vớ muốn kí tên đặt lên trên bàn, Dur Niệm vừa định lấy bút máy đưa tới, người phía sau liền cho rằng cô đã ký xong, một người tiếp một người đem vở của mình chồng lên trên quyền vớ của Dur Niệm.

Nhìn chồng vở càng ngày càng cao, miệng Dur Niệm dưới chiếc khẩu trang hơi hơi há ra, sau nửa ngày không phát ra âm thanh.

Cố Tần không ngẩng đầu, bàn tay thon dài đẹp mắt lặng lẽ rút quyền vớ ở dưới cùng ra, chìa tay ở trước mặt của cô: “Bút.”

Âm thanh trầm thấp từ tính, hô hấp Dư Niệm cứng lại, không khỏi nhìn về phía tay của anh.

Lòng bàn tay Cố Tần dày rộng, đường vân rõ ràng, bàn tay quanh năm cầm vợt bóng mang theo vết chai. Dư Niệm nuốt một ngụm nước bọt, tay run rẩy lấy chiếc bút máy màu đen đặt lên trên bàn tay ấy.

Anh nắm chặt, đôi mắt chậm rãi giương lên, đôi con ngươi đen như mực phản chiếu lại gương mặt của Dư Niệm, anh không nói gì, nhưng Dư Niệm lại có thể hiểu được ý tứ trong mắt của anh. Dư Niệm đưa tay ra, ngơ ngác gỡ nắp bút xuống.

Cố Tần mở vỏ ra, ký tên của mình ở phía trên. Anh viết chữ như rồng bay phượng múa, ngòi bút sắc bén mạnh mẽ:

“Có tâm nguyện gì không?”

Tâm nguyện?

Dư Niệm gất gao nắm cái túi ở trên tay, từ trong cổ họng phát ra thanh âm khô khốc:

“Có.”

“Cái gì?”

Nhịp tim của Dư Niệm bắt đầu đập rối loạn, cô nhìn về phía Cố Tần, hai mắt bắn ra ánh sáng kiên định, không chút trốn tránh:

“Hi vọng Dư Niệm... Vĩnh viễn thích Cố Tần.”

Tay cầm bút của Cố Tần hơi dừng lại một chút.

“Tên viết như thế nào?”

“Dư là quăng đời còn lại, Niệm trong tưởng niệm.”

Cố Tần không chút do dự hạ bút viết lên tên của cô, sau đó đưa vở tới, lúc này anh mới đánh giá Dư Niệm.

Dư Niệm có một đầu tóc dài đen nhánh, khẩu trang che chắn hơn nửa đôi má của cô, Cố Tần chỉ thấy duy nhất một đôi mắt kia, đôi mắt hắc bạch phân minh, to rõ sáng rực, hàng mi dài đen nhánh nhẹ nhàng rung rung, thoát nhìn nhu thuận và sạch sẽ. Cố Tần hậu tri hậu giác nhớ tới, đây chính là Fans hâm mộ sáng sớm đã đứng chờ ở cửa kia.

“Cái này là để chào tạm biệt anh.”

Dư Niệm cầm cái hộp ở trên tay đưa tới.

Cố Tần tiếp nhận, đặt ở bên chân:

“Cảm ơn.”

Thanh âm của anh như nắng gắt tháng sáu, đã hòa tan tất cả lưu luyến nhu tình trong đáy lòng Dư Niệm.

Miệng cô nở ra một nụ cười, hai con mắt cong cong như trăng sáng:

“Không khách khí.”

Nhìn cặp mắt đầy ý cười kia, kỳ tích là tâm tình Cố Tần lại trở nên rất tốt.

Cảm mạo Dư Niệm mắc phải lại có dấu hiệu trầm trọng, vốn muốn tham gia bước kế tiếp chính là chụp ảnh với nam thần, nhưng không biết làm sao thân thể thấy khó chịu không chịu nổi. Nói chuyện điện thoại với Hạ Lam xong, Dư Niệm lại nhìn về phía Cố Tần đang cùng Fans hâm mộ chụp ảnh.

Vì lý do tâm tình tốt, hôm nay Cố Tần đã nhận tất cả yêu cầu của đám Fans hâm mộ đưa ra.

Dư Niệm chuyển Cameras, lén lút để màn ảnh nhắm thẳng vào Cố Tần, anh đang cầm lấy cái mũ để ký tên cho một Fans hâm mộ, đường cong một bên sườn mặt cương nghị. Lúc Dư Niệm đề xuống nút khóa chụp, Cố Tần liền nhìn về phía bên này...

Thần sắc Dư Niệm kinh ngạc, trong màn ảnh, ngọn đèn trong sân vận động như được bao phủ quanh người của anh tạo thành một vòng ánh sáng hư ảo, hai con ngươi đen như mực nhìn cô, khóe môi tràn ra một chút ý cười cực kỳ nhạt nhẽo.

Ngày thường Cố Tần đã rất đẹp mắt, cho dù không cần Cameras chỉnh sửa, cũng có thể đạt đến hiệu quả là một bức ảnh đậm chất nghệ thuật.

Dur Niệm đỏ mặt, đem ảnh mới chụp thành hình nền bảo vệ của điện thoại di động.

Nhưng vào lúc này, tin nhắn của Hạ Lam được gửi đến.

[Chị đang cửa ra vào, xuất hiện đi.]

Cắt điện thoại di động vào trong túi áo, Dur Niệm liếc mắt nhìn Cố Tần lần cuối, quay người đi khỏi sân vận động.

Lúc Dur Niệm rời khỏi, ánh mắt của Cố Tần cũng đi theo cô: đuổi theo từng bước chân.

“Tam ca, anh nhìn cái gì đấy?”

“Không có gì.”

Cố Tần nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, đem mũ đưa cho Fans hâm mộ ở trước mặt.

“Lại nói tiếp vừa nãy có cô gái đứng ở bên kia, chính là người sáng sớm đã gặp kia a? Quả nhiên em nói không sai, cô ấy là Fans hâm mộ của anh.”

Chuột nói nhỏ bên tai của anh, ánh mắt nhìn về một phía đầy ranh mãnh.

Cố Tần cười cười, bàn tay to lớn đặt trên đầu của tên chuột, sau đó dùng sức xoa nhẹ:

“Tiểu tử thôi...”

Ai nha, anh Cố thật ôn nhu!

Nhóm em gái có mặt ở hiện trường: đám bọn họ lại là một hồi ý loạn tình mê.

Vừa ra khỏi cửa sân vận động, Dur Niệm liền thấy một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc đỗ ở ven đường. Cô đi lên trước, giờ tay mở cửa xe ra.

Ngồi ở trên ghế lái là một cô gái có khí chất lạnh lùng, tóc dài được uốn thành từng lọn sóng lớn bao lấy một khuôn mặt tinh xảo không chút sứt mẻ. Cô gái nhìn cô chăm chú, lông mày hơi cau lại.

“Nhanh như vậy?”

“Ừ.”

Hạ Lam với cô lớn lên ở bên nhau, cửa nhỏ của hai nhà đối diện nhau. Dur Niệm tính tình ôn hòa, nội tâm lại cố chấp kiên định; Hạ Lam lớn hơn cô hai tuổi, tính tình nóng nảy, xử sự cũng hấp tấp. Hạ Lam chỉ sợ Dur Niệm bị người ăn hiếp, chăm sóc cô cực kỳ cẩn thận.

Cô họng có chút không thoải mái, Dur Niệm ho nhẹ mấy tiếng, lúc này mới thấy thoải mái hơn chút.

“Uống nước.”

Hạ Lam ném tới một chai nước khoáng:

“Lần này em bị cảm mạo đã bao lâu? Nếu không chị trực tiếp mang em đi bệnh viện a.”

“Thôi được rồi.”

Gọng nói Dur Niệm truyền đến có chút buồn bực, cô cài dây an toàn lại, giờ tay tháo khẩu trang xuống:

“Hôm nay tặng ca.”

“Chủ nhật còn tặng ca?”

“Không có biện pháp, tiết mục vừa mới bắt đầu, công việc nhiều. Lãnh đạo lại không cử người xuống giúp em một tay.”

Sau khi tốt nghiệp đại học, Dur Niệm làm người dẫn chương trình trong đài truyền hình, vốn cô muốn làm người dẫn chương trình của chuyên mục thi đấu thể dục thể thao, kết quả trời đưa đất đẩy thế nào lại bị phân đến chương trình dành cho thiếu nhi.

“Không được cũng đừng làm, nhưng chị cảm thấy được công việc này rất thích hợp với em đấy.”

Dur Niệm thân cao một mét sáu tám, gương mặt trũng ngỗ tinh xảo, làn da của cô trắng nõn, mắt hạnh lông mi dài, lúc cô im lặng ngồi ở chỗ kia nhìn qua cực kỳ nhu thuận vui mắt, lúc cười lộ lên lại càng thêm rực rỡ loá mắt, bình thường trẻ con cực kỳ thích dán lên trên người của cô, thích chơi cùng cô. Đoán chừng lãnh đạo coi trọng chính là điểm tương tác cường đại này của cô, cho nên mới phân cô đến chương trình thiếu nhi.

Đi ngang qua tiệm thuốc, Hạ Lam mua cho cô mấy hộp thuốc cảm mạo loại thuốc pha với nước uống, sau đó là nhét toàn bộ vào trong túi sách của Dư Niệm.

“Đến nơi, vào bên trong nhớ uống thuốc.”

“Tốt.”

“Vừa quên hỏi em, lễ vật kia em đã đưa người ta?”

“Đã đưa.”

“Em thật sự đưa người ta? !”

Giọng nói của Hạ Lam hơi đề cao. Phía trước là đèn đỏ, Hạ Lam quay đầu nhìn về phía cô: “Tại sao em không nghe lời chị tặng người ta cái vòng tay kia.”

Dư Niệm: “Không đủ thành ý.”

Nói xong, cô dựa vào thành ghế, hai mắt nhắm lại.

Hạ Lam há to miệng, sau nửa ngày không nói gì.

Sau khi kết thúc buổi gặp mặt Fans hâm mộ, đám cầu thủ rút cục cũng được nghỉ ngơi.

Chuột đột nhiên đưa ra đề nghị mọi người cùng mở quà tặng của nhau. Mọi người sau khi cân nhắc, quà sớm muộn cũng phải mở, không bằng thỏa mãn một lòng hiếu kỳ của tên Chuột, vì vậy tất cả đều gật đầu đáp ứng, món quà đầu tiên được mở ra, chính là của Cố Tần.

“Cái túi màu đen này... Tôi nhớ chính là của Fans nữ hâm mộ kia a?”

Chuột có ấn tượng rất sâu đối với Dư Niệm.

“Cái gì mà Fans nữ hâm mộ?”

Những người khác nghe xong liền xông tới.

“Các cậu không thấy được, cô gái kia sáng sớm đã tới rồi, Tam ca còn để tôi xuống dưới cho cô ấy túi com sáng đây này. Cái túi này chính là cái túi trên tay của cô ấy lúc trước.”

“Ôi!!! A, họ Tần, lúc nào cậu có thiện tâm như vậy rồi hả?”

Mộc Lâm khoác cánh tay lên đầu vai của Cố Tần :

“Chụp ảnh chung với cậu không? Xinh đẹp không?”

Cố Tần cúi đầu bắt đầu nghịch điện thoại, không nói tiếng nào.

“Tam Mộc, hình như người ta sau khi kí tên đã đi rồi, tôi vẫn ở bên cạnh Tam ca, không thấy cô gái kia chụp ảnh chung với anh ấy.”

Chuột vừa nói, vừa mở cái túi màu đen ở bên cạnh ra.

“Ah nha, là giày chơi bóng ah, cô gái kia rất có tâm.”

Nghe xong lời này, Cố Tần cũng ngẩng đầu nhìn sang.

Chuột hào hứng vội vàng cầm cái nắp hộp để xuống, lúc có thể nhìn thấy đôi giày chơi bóng ở bên trong kia, cậu ta liền lăm vào trầm mặc, ngay sau đó là cười ra tiếng.

“Có thể ah, Tam ca! Màu sắc của đôi giày này rất thích hợp với anh!”

Chuột mang đôi giày chơi bóng ra, cười đến mức thờ không ra hơi, mọi người sau khi nhìn thấy, cũng đều nở nụ cười.

Đôi giày màu vàng đường viền màu hồng, rực rỡ chói mắt.

“Đây là cà chua trứng trắng a? Ai ôi!!! Uy, tôi buồn cười đến đau bụng mất.”

Chuột ôm giày chơi bóng lăn lộn qua một bên, vui vẻ thành một đoàn.

Cố Tần giữ im lặng rút đôi giày từ trong tay của cậu ta ra, sau khi cởi đôi giày thể thao màu đen đang đi ra, đi vào đôi giày thể thao màu vàng nhạt cà chua trắng trắng kia.

Không lớn không nhỏ, vừa mới tốt.

“Rất thoải mái.”

Cố Tần dùng sức dậm chân.

Thấy vậy, mọi người cười càng thêm vui vẻ.

Cố Tần nhàn nhạt nhìn một vòng xung quanh.

“Các cậu đi đôi giày cà chua trắng trắng nào đắt như vậy chưa?”

Sau đó là một hồi trầm mặc, tất cả mọi người đều cười không nổi.

Chuột hai tay nện trên đất:

“Mẹ nó, tôi cũng muốn có một Fans hâm mộ thổ hào* như vậy ah!”

Cố Tần cười nhạt một tiếng, tiếp tục cúi đầu nghịch điện thoại.

(Thổ hào* :Phú hào địa chủ có quyền thế ở nông thôn, trong xã hội cũ.)

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Dư niệm vừa mới vào chỗ làm việc, bình thường ngoại trừ lúc làm việc cô phải làm mấy chuyện bên ngoài nhiều hơn người khác một chút, còn phải nhìn ánh mắt của người khác, chỉ cần phạm sai lầm cô sẽ không bảo vệ được mình khỏi việc bị người ta nắm thóp, tiền đồ sẽ bị hủy.

Trong đài truyền hình, Dư Niệm ít nói nhưng cần cù chịu khó, gặp ai cũng trưng ra một gương mặt tươi cười, bản thân cô lớn lên cũng rất xinh đẹp, lúc cười lên lại ngọt ngào, thường xuyên qua lại, ai cũng không đành lòng khó xử cô. Dư Niệm biết lợi dụng ưu thế của mình, cho nên sau mấy tháng lăn lộn trong đài truyền hình, cô cũng coi như là phong sinh thủy khởi*.

(Phong sinh thủy khởi* : gió đi khắp nơi đẻ mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc.)

Hạ Lam mua thuốc cảm cúm cho cô, cô đã pha nước uống xong, nhưng vẫn không thấy khá hơn. Cuối cùng Dư Niệm vẫn không chịu được, xin nghỉ để Hạ Lam đưa mình đến bệnh viện.

Trong khoảng thời gian này cảm cúm tái phát nhiều lần, trong hành lang bệnh viện đứng đầy người, đa số trong đó đều là trẻ con, lớn tuổi hơn một chút thì nhu thuận ngồi ở chỗ của mình, đứa trẻ nhỏ hơn thì khóc rống không ngớt. Dù các loại tiếng ồn ào, làm cho đầu người nghe đau muốn nứt ra.

Dư Niệm hít hít cái mũi, rảnh rỗi nhìn về phía tờ danh sách đang cầm trên tay, cô ở vị trí số 33, gần đến rồi.

“Đã sớm bảo em đến đây, em không nghe. Có bệnh phải trị, không phải cứ kéo dài tới thời điểm nó nghiêm trọng...” Hạ Lam đưa tay sờ sờ trán của cô, “Tại sao lại có cảm giác trán em nóng hơn rồi hả?”

“Đó là ảo giác của chị.” Dư Niệm nắm chặt tờ đơn, hai mắt nhẹ nhàng khép lại.

Hạ Lam muốn nói nhiều thêm vài câu với Dư Niệm, có thể là thấy cô đáng thương, tâm cũng không đành lòng.

“Người kế tiếp, số 33, Dư Niệm.”

“Đến em rồi.”

Hạ Lam kéo Dư Niệm lên, đoán chừng là bởi vì cảm cúm, trên đường đi cô có cảm giác nâng nâng.

Trên hành lang người đến người đi, Hạ Lam lôi kéo chiếc áo được dẹt bằng con thoi của cô. Vào đoạn ngã rẽ, Dư Niệm liền đụng phải người đàn ông ở

trước mặt đang đi tới từ đầu bên kia, cô lui về phía sau vài bước, lập tức té ngã, một bàn tay dày rộng nhanh chóng kéo cổ tay mảnh khảnh của cô lại.

“Không có chuyện gì chứ?”

Dư Niệm có chút mơ màng.

“Dư Dư, còn tốt đó chứ?” Hạ Lam vội vàng đỡ cô, hai mắt xinh đẹp trùng đối phượng: “Tôi nói anh đi đường cũng phải nhìn trước nhìn sau ah.”

Dư Niệm vội vàng ngăn Hạ Lam lại: “Em không sao, mau vào đi thôi.”

“Chờ một chút...”

Bước chân Dư Niệm dừng lại, quay đầu nhìn lại.

Người đàn ông mặc áo ngoài màu đen xoay người nhặt tờ danh sách rơi trên mặt đất lên, anh đi lên vài bước, đưa tờ đơn đến:

“Đây là của cô vừa đánh rơi.”

Ngón tay sạch sẽ của anh cầm tờ đơn, Dư Niệm trừng mắt nhìn, không hiểu sao lại cảm thấy đôi tay này có chút quen thuộc, ngay sau đó... đôi tay này hợp lại làm một với tay của Cố Tần.

Ánh mắt Dư Niệm chậm rãi dời lên trên, anh vô cùng cao lớn, khẩu trang che khuất hơn phân nửa đôi má, bên trên là một đôi mắt kính đen, ở dưới mắt kính là hai con ngươi đang nhìn cô chăm chú.

Trong lòng Dư Niệm nhảy dựng, cô hống chuyển động: “Cố...”

Trong mắt anh hiện lên một tia kinh ngạc, sau khi đặt tờ đơn vào tay Dư Niệm, quay người rời khỏi.

Cố Tần.

“Dư Dư?”

“Không có gì.” Dư Niệm kinh ngạc nhìn tờ đơn, sau nửa ngày, bên môi hiện lên một nụ cười.

Truyền nước xong, bệnh cảm cúm của cô tốt hơn rất nhiều. Những ngày này Dư Niệm mất hai cân thịt, Hạ Lam đau lòng muốn chết, sau khi lờ cô về nhà mình liền tự mình xuống bếp làm cả một bữa tiệc phong phú.

Đứng nhìn Hạ Lam sở hữu một gương mặt bình hoa, nhưng lại khéo tay vô cùng, nhìn qua menu một lần liền nhớ kỹ, còn làm ra món ăn có hương vị so với tiệm cơm ngon không kém.

“Lại nói tiếp phòng ở của em OK chứ?”

“OK rồi, ở Đông Giao có vườn hoa rất đẹp.”

“A phi! Vậy cũng quá thiên vị a?” Hạ Lam đổi toàn bộ món ăn mặn đến trước mặt Dư Niệm:

“Đi làm sẽ thuận tiện hơn?”

“Đường đi cũng gần hơn, đi đến đài truyền hình mất 40 phút, cũng không sợ kẹt xe. Em cũng hiểu được có chút thiên vị, có thể cha em cảm thấy tốt.”

Hạ Lam nghe xong, nở nụ cười trầm thấp:

“Nói đến phòng ở chỉ cách chỗ ở của ba em mất 20 phút đường xe, ông ấy là vì bản thân thấy thuận tiện a?”

Dư Niệm không trả lời.

Gia đình Dư Niệm có chút phức tạp, lúc cô sáu tuổi cha mẹ ly hôn. Dư Niệm đi theo mẹ, mãi cho đến khi mẹ cô mất, Dư Niệm mới bị cha Dư dẫn về, thời điểm lúc ấy, cha Dư từ một cái sạp hàng buôn bán biển thành một thương nhân lớn, hơn nữa lại một lần nữa xây dựng lại gia đình của mình.

Tuy nói là cha ruột, nhưng có thể cô không ở với ông đã vài năm, còn nữa cha Dư đã có vợ con, cô đến quấy rầy ông chưa chắc là chuyện tốt. Dư Niệm vẫn một mực rời xa cha Dư, mà lúc trước cha Dư bởi vì gây ra bất hạnh cho cô vẫn muốn đền bù tổn thất cho cô, Dư Niệm từ chối không muốn thân thiết với ông, như vậy ông chỉ có thể tận lực thỏa mãn nhu cầu vật chất cho Dư Niệm.

“Lúc nào chuyển?”

“Ngày kia a, vừa vặn là chủ nhật.”

“VẬY ĐƯỢC, ĐẾN LÚC ĐÓ CHỊ ĐỂ LỆ TỀ ĐẾN CHUYỂN ĐỒ GIÚP EM.”

“CÔNG TY ANH TỀ VỪA MỚI MỞ, ĐỪNG PHIỀN ĐẾN ANH ẤY?”

“CHUYỆN NHỎ CỦA HẸN SAO CÓ THỂ QUAN TRỌNG BẰNG TRUYỆN CỦA CHỊ EM CHÚNG TA?”

Dư Niệm cười cười:

“CHỊ NÓI NHƯ VẬY ANH ẤY BIẾT SẼ RẤT ĐAU LÒNG ĐÂY.”

Hạ Lam không nói chuyện, lấy điện thoại đi động gửi một tin nhắn cho Lệ Tề, không đến mấy giây, Lệ Tề nhấn lại một cái tay làm dấu OK. Hạ Lam đưa điện thoại đi động quơ quơ trước mặt Dư Niệm, đắc ý nở nụ cười ngọt như mật.

Hiệu suất làm việc của Lệ Tề cực nhanh, sáng sớm chủ nhật liền lái xe đến cửa nhà của Dư Niệm, còn có thêm mấy tên đàn em đến hỗ trợ.

“ĐẾN RẤT NHANH AH ~ “

Lệ Tề cười cười ngu ngơ:

“CHUYỆN EM GIAO PHÓ, SAO ANH CÓ THỂ KHÔNG NHANH ĐƯỢC.”

Lệ Tề tên đầy đủ là Long Lệ Tề, người cũng như tên, cao lớn uy mãnh. Anh dựa vào cái tên này như lão hổ sinh uy đã nhiều năm, thẳng đến khi lên trường cấp hai, ra một loại dầu gội đầu cùng tên, sau đó, Long Lệ Tề khi giới thiệu mình với người khác sẽ không bao giờ nói họ chỉ nói tên.

Về sau Lệ Tề tìm thấy Hạ Lam, cứ thế mà từ con người sắt đá biến thành con người sắt đá nhu tình, mà ngay cả Dư Niệm thân là chị em tốt của Hạ Lam cũng được chiếu cố không ít.

“ĐÂY ĐỀU LÀ NGƯỜI VẬN CHUYỂN CỦA CÔNG TY ANH SAO?”

“ĐỪNG VẬY A, ĐỪNG NHÌN BỌN HỌ TUỔI CÒN NHỎ, NHƯNG ĐỀU RẤT KHỎE, LÀM VIỆC CŨNG RẤT NHANH CHÓNG.”

Lệ Tề gọi mấy tên đàn em đến khuôn đồ, Hạ Lam cùng Dư Niệm ngồi dưới đất cắn hạt dưa.

Dư Niệm lục lọi mở Weibo, ngón tay dừng lại trên hình ảnh mới được đăng tải mới nhất.

Trên hình ảnh, người đàn ông đi phía sau đồng đội, trên chân đi một đôi giày thể thao màu đỏ vàng đan xen.

[Ta mặc kệ! Nam thần của ta đi đôi giày cà chua trứng trắng này cũng rất đẹp mắt!]

[Báỉ phục! Cái này quả nhiên là thâm mỹ của thẳng nam!]

[Đánh cược một bao lạt điều*, nam thần đi đôi giày cà chua trứng trắng tuyệt đối không phải là muối từ mua!]

(Lạt điều*: ta tra google k thấy, tra tên tiếng trung thì nó là 1 món ăn vặt, tên dịch ra tiếng việt rất khó. Hình đây :

)

Nói vậy, chính là muối từ mua đấy.

Cô mua đấy.

Dư Niệm giờ tay chọn cặp cà chua trứng trắng kia, bên tai lập tức nóng lên.

Cô không nghĩ tới, Cố Tần sẽ thật sự đi nó.

Khu Đô Hoa ở Giai Uyển có địa hình hơi nghiêng nhưng được cái thanh tịnh, những người chọn nơi này không phải người quyền quý thì cũng là minh tinh nổi tiếng.

Xe chậm rãi đi vào cư xá, tuy là chủ nhật, nhưng cũng không có bao nhiêu xe ra vào.

Dư Niệm ở trên tầng 12, tầng cao nhất, nối liền với sân thượng.

Cô móc chìa khóa ra mở cửa, căn phòng này vừa lớn vừa rộng lại thoáng mát, kết cấu không quá phức tạp, phòng ngủ nối liền với một cái sân thượng

nhỏ, ở hai bên sân thượng cha Dur còn đặt thêm hai bồn cây vạn niên thanh*.

(Vạn niên thanh* : tên tiếng việt là Chi Minh ty hay còn gọi Chi Minh ti là loại cây cảnh thường được đặt trong gia đình, công sở)

“Chủ nghĩ tư bản độc ác ah...” Lệ Tề chắc chắc hai tiếng, để mấy tên đàn em khuôn đồ đặc vào phòng. Trong căn hộ đại đa số đồ dùng trong nhà đều được mua mới hoàn toàn. Đồ đặc cô mang đến từ căn nhà cũ tuy không nhiều, nhưng ngược lại thấy chúng vô dụng.

Dur Niệm chậm rì rì đi lại ở trong phòng, cô không thích đồ vật quá phức tạp, cha Dur cha biết rõ cô thích gì, đồ dùng trong nhà từ kiểu dáng đến màu sắc đều là những vật hiện đại đơn giản gọn gàng sạch sẽ.

“Dur Dur, dựa vào việc hiện tại em có phòng ở mới vậy cái phòng trọ kia giữ lại cho chị ah, chị rất thích gian phòng kia đấy. Còn có...”

Hạ Lam còn chưa nói hết, điện thoại để trong túi quần liền đổ chuông.

“Đoán chừng là cha chị, chị đi ra ngoài nghe điện thoại đã.”

“Ừ.”

Hạ Lam đi ra bên ngoài, nhấn nút nghe.

Âm thanh của cha Hạ xuyên qua loa điện thoại truyền đến, giọng nói chút già nua. Quan hệ giữa Hạ Lam với cha của cô không được tốt, lúc ấy cha Hạ ở bên ngoài..., vứt bỏ cả nhà đi tìm mặt trăng nhỏ trong lòng của hắn, mặt trăng nhỏ chơi chán hắn sau đó vung tay rời đi, về sau, cha Hạ trở về gia đình.

Hạ Lam đối với người cha này có chút khinh thường, cho dù ông ở trước mặt cô tìm mọi cách để duy trì hình tượng người cha tốt, nhưng Hạ Lam vẫn thấy rất buồn nôn, khiến cho người ta sinh ra chán ghét. Nếu không phải đi ngôn trước khi lâm chung của mẹ, theo như tính tình Hạ Lam, ngay cả nhìn cô cũng sẽ không buồn nhìn ông ta một cái.

Đội cha Hạ ở đầu dây bên kia nói xong, Hạ Lam ở bên cạnh nghe, đôi mắt của cô híp lại một nửa, không nói một lời. Cha Hạ có chút xấu hổ, dạn dò vài câu sau đó cúp điện thoại.

Đình ——

Lúc này cửa thang máy được mở ra.

Ánh mắt Hạ Lam nhàn nhạt nhìn qua, lập tức kinh ngạc.

Người đàn ông chậm chạp đi ra từ trong thang máy, tướng mạo thanh tú, cậu cầm theo hai cái túi lớn, càng nhìn... Hạ Lam càng thêm sùng sờ.

A phi!

Dur Niệm mỗi ngày đều nhìn chằm chằm vào kênh thể dục, Hạ Lam cũng mura dầm thấm đất, một cái liếc mắt liền nhận ra đây chính là cái người tên Hạo gì đó trong đội bóng quốc gia.

Hạ Lam nắm chặt điện thoại, quay đầu chạy nhanh vào phòng kéo tay Dur Niệm.

“Tin tức lớn ah!”

Dur Niệm mờ mịt trừng mắt nhìn, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Hạ Lam lôi kéo đi ra cửa.

“Làm gì vậy a?”

“Em xem.” Hạ Lam chỉ về phía đối diện, ghé sát vào bên tai của cô nói nhỏ một tiếng.

Dur Niệm ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn thấy cửa phía đối diện được mở ra, tầm mắt của cô vừa vặn chạm vào mắt của người đối diện.

Cố Tần mặc chiếc áoT-shirt màu trắng, quần thường màu xám, nổi bật lên cơ thể thon dài và gương mặt tuấn tú.

Dur Niệm nhìn thẳng vào mắt anh, sau nửa ngày liền xuất thần.

Cố Tần cũng sùng sốt, anh cũng không phải là đi ra khỏi cửa, tại sao lại nhìn lấy... Fans hâm mộ của anh.

Fans hâm mộ của anh.

Cố Tần nhớ rất rõ Dur Niệm, dù sao... Đôi mắt vừa to lại vừa đẹp như thế thật sự rất hiếm thấy.

“Tam ca, em có thể vào không?”

“Vào đi.” Cố Tần thu hồi ánh mắt, đóng cửa lại.

“Dư Dư...” Hạ Lam ngơ ngác dùng khuỷu tay đẩy cánh tay của cô:

“Người kia là... Cố Khánh à?”

“Cố Tần.” Dư Niệm sửa lại:

“Nếu không phải nằm mơ thì chính là anh ấy.”

“Oh my got, thượng đế, nam thần của em lại ở đối diện phòng em, cái này có phải nói lên hay không...”

Hai mắt Hạ Lam sáng rực, hai tay hưng hăng nhéo cánh tay của Dư Niệm.

“Cái này có phải là nói rõ có duyên gặp nhau nhiều lần có thể sẽ trở thành lão công của Dư nhà ta ah!”

“Anh Lê Tề gọi chị đấy.”

Dư Niệm lặng yên không một tiếng động rút tay về, lại lặng yên không một tiếng động đẩy Hạ Lam đi vào. Sau đó đóng cửa, nhốt chính mình ở ngoài cửa.

Trái tim đập kịch liệt.

Dư Niệm lại sờ sờ mặt, giống như bị phỏng.

Dư Niệm bình tĩnh lấy điện thoại di động ra, gửi cho cha Dư một tin nhắn.

[Dư niệm: cha, I love you.]

[Cha Dư: thiếu tiền tiêu rồi hả?]

Nông cạn!

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Lúc trước Cố Tần đạt giải quán quân trong vòng thi chung kết môn bóng bàn quốc tế, mọi người trong đội đã nghĩ muốn tổ chức bữa tiệc chúc mừng cho anh. Kết quả không khéo, tổn thương ở chân anh tái phát cùng với chuyện dọn nhà, vì vậy bữa tiệc ăn mừng này phải đẩy đến tận hôm nay.

Mọi người trong đội bóng nháo loạn thành một đoàn ở phòng khách, Hứa Hải Xuyên lúi cúi kéo mấy người nhỏ tuổi hơn chơi đánh mạt chược trên cái bàn vuông, còn Thành Nham cùng với Phụng Mạnh Hằng lại bận rộn đi lại ở trong phòng bếp.

Chuột đem mấy lon bia mới mua để một bên trên chiếc bàn trà, ngược lại mang theo hai cái chai ma sát vào người người của Hứa Hải Xuyên.

Ghế sofa để đầy quần áo bọn họ cời ra cùng với sách vở loạn thất bát tao, Cố Tần cầm quần áo cuộn thành một cục, tiện tay vứt trên mặt đất, lại đẩy sách vở qua một bên. Dọn ra một góc hẻo lánh, Cố Tần lười biếng làm ỏ ở trên đó, cánh tay dài duỗi ra, lấy bia trên bàn trà mở ra sau đó cầm trong tay.

Thành Nham đang nấu cơm liếc mắt nhìn anh:

“Tần, tổn thương trên chân của cậu còn chưa lành hẳn, đừng uống bia.”

Tay Cố Tần dừng lại một chút, sau đó im lặng trả lon bia về vị trí cũ.

“Cùng một màu, Hồ rồi!”

Hứa Hải Xuyên đẩy hàng mạt chược, xông đến mở tay của mấy người khác:

“Trả tiền trả tiền.”

“Không có lý nào, bắt công, không chơi cùng anh Hứa nữa, chắc chắn là ăn gian.”

“Tiểu tử tại sao nói vậy.”

Hứa Hải Xuyên đánh một cái vào sau gáy của Đông Tử:

“Cái này anh gọi là mưu kế, các cậu phải học tập thật tốt đấy. Cái này về sau có thể dùng trên sân bóng, đúng không, lão Tam.”

Cố Tần liếc mắt nhìn cậu ta, đùa cợt nói:

“Vậy sao lúc ở trên sân bóng lại không thấy cậu có nhiều mưu kế như vậy.”

Đông Tử là người đầu tiên cười ra tiếng:

“Anh Hứa, nếu dựa theo lời anh nói. Em có thể lý giải được vì sao anh luôn không thắng được anh Cố rồi.”

Lúc ấy Hứa Hải Xuyên cùng Cố Tần đồng thời được chọn vào đội tuyển bóng bàn quốc gia, dù đã qua lâu như vậy, nhưng Hứa Hải Xuyên chưa từng thắng được Cố Tần dù chỉ một lần. Bất kể là luyện tập hay thi đấu, thi đấu thông thường; hay là thi đấu lưu động, thi đấu tuyển chọn. Chỉ cần gặp phải Cố Tần, kết cục không hề ngoài ý muốn.

Đông Tử chọc trúng tử huyệt của Hứa Hải Xuyên, cậu ta nhào tới kéo lấy lỗ tai của Đông Tử, hung hăng kéo qua kéo lại:

“Mẹ nó, đó là bởi vì anh không có hèn hạ như anh Cố của cậu.”

Trong phòng bếp, Thành Nham đột nhiên cho bọn họ một ánh mắt, Hứa Hải Xuyên lập tức hiểu ý, ngoan ngoãn ngồi một bên không dám âm ỉ nữa.

“Nói đến Tam ca, bên cạnh cũng mới có người chuyển đến.”

Chuột đột nhiên mở miệng.

Mọi người nghe xong, bắt đầu thấy hào hứng.

“Nam hay nữ vậy?”

Chuột cười hắc hắc:

“Nữ.”

Hai mắt Hứa Hải Xuyên sáng rực lên, không nói hai lời chen đến bên người Chuột:

“Lớn lên trông như thế nào?”

Sau nửa ngày suy nghĩ, Chuột nói:

“Có hai, chỉ thấy một người. Lớn lên... bông hoa cao quý trong nhân gian.”

“Có thể nói tiếng người không?”

“Có nói cậu cũng không hiểu?”

Chuột khinh bỉ lườm cậu ta vài lần:

“Ý tứ chính là quá xinh đẹp!”

“Vậy người kia là người nào?”

“Người kia cậu hỏi Tam ca, tôi thấy anh ấy đối với người ta rất kỳ lạ.”

Kỳ lạ?

Ánh mắt đồng đội đồng loạt rơi vào trên người Cố Tần, ngay cả Phương Mạnh Hằng không bao giờ để ý đến bát quái cũng phải quăng ánh mắt hiếu kỳ chăm chú nhìn về phía anh.

Từ lúc Cố Tần nhập đội cho đến bây giờ, các đội viên rất rành mạch rõ ràng với tính tình của Cố Tần. Cố Tần sẽ không bao giờ nói chuyện yêu đương, đối với ai cũng trung ra gương mặt lạnh lùng, ngày thường ngoại trừ chơi bóng thì chính là thích chơi trò chơi, còn chưa từng nghe nói anh quan tâm với cô gái nào khác.

“Người kia khẳng định rất xinh đẹp a...”

Hứa Hải Xuyên có chút tiếc nuối, sớm biết như vậy cậu ta đã xuống dưới làm người chạy việc rồi.

“Đừng đoán mò, dọn dẹp một chút rồi chuẩn bị ăn cơm”

“Kỳ thật em vẫn muốn ăn cơm Tam ca làm”

Chuột liếm liếm bờ môi. Tuy Cố Tần không ít lần hành hạ bọn họ, nhưng tay nghề của anh thật sự không phải chỉ để trưng cho đẹp. Đến nay Chuột vẫn còn nhớ rõ sinh nhật ngày đó của cậu ta, Cố Tần làm cho cậu ta một bát mì kia ——

Thực con mẹ nó ăn ngon!

“Tam ca, tại sao anh không nấu cơm?”

Cố Tần chậm rãi đứng lên từ trên ghế salon, nói:

“Tôi chỉ nấu cho vợ của tôi, cậu là vợ của tôi?”

Chuột tức giận nói:

“Sinh nhật năm trước của em anh còn làm cho em kia mà!”

“Ah, lúc cậu giải nghệ tôi cũng sẽ làm cho cậu.”

Mẹ kiếp!

Chuột thảm máng một tiếng, dựng lên một ngón giữa với Cố Tần.

“Đừng ồn ào nữa, đều lần đi rửa tay rồi đi ăn cơm. Cố Tần, của đồng có cả cay cùng với không cay, cậu ăn cái không cay kia.”

“Ai da, Tam ca tại sao lại không khoe khoang? Quả nhiên chỉ có chúng ta là đầu đá mới có thể ngăn chặn được anh.”

Chuột vừa rửa tay xong liền đi ra, cậu ta còn chưa kịp lau, lại lắc lắc qua lại vài cái sau đó lau luôn lên trên người.

“Vẫn chưa được.”

Thành Nham làm bộ muốn đánh cậu ta, Chuột nhảy sang bên cạnh trốn, thè lưỡi với anh ta.

“Trước khi bắt đầu, nói với mọi người một tin tức.”

Thành Nham lờm Cố Tần vẫn đứng ở một bên, ánh sáng trong mắt của anh từ đầu tới cuối vẫn luôn nhàn nhạt, gương mặt không một chút gợn sóng.

Ánh mắt Thành Nham dò đi:

“Tồn thương trên chân của Cố Tần mọi người cũng đã biết, hiện tại tình huống của cậu ta đã tốt hơn một chút. Trong đội quyết định để cho Cố Tần nghỉ dưỡng ba tháng, đợi sau khi xác định không có vấn đề, có thể trở về đội bóng.”

Tuy trong lòng mọi người thấy tiếc nuối, nhưng đều hiểu rõ. Cố Tần đứng hàng thứ 15 trong đội, cho tới hôm nay không ngừng lấy vinh quang về cho đội, phải nói là nhiều vô số kể, ba năm trước đây trong một trận đấu, đội tuyển quốc gia gặp phải đội của Hắc Mạc. Trong những phút cuối cùng của trận đấu, Cố Tần vẫn luôn luôn trầm mặc ít nói, thậm chí Cố Tần còn có chút lãnh huyết dùng sức mạnh của một người ngăn cản cơn sóng dữ, cầm về giải quán quân thi đấu.

Tồn thương trên chân của anh, chính là trong lúc rơi xuống kia.

“Không có chuyện gì, Tam ca, chúng em sẽ thường xuyên trở về thăm anh.”

“Đúng vậy a Tam ca, nếu anh cảm thấy tịch mịch cô đơn, liền gọi điện thoại cho em, em sẽ gọi điện tới.”

“Nhìn Tam ca của tôi cũng không quá khó khăn đến nỗi không muốn nói chuyện.”

Cố Tần bung ly nước chanh ở trên bàn lên uống một hơi cạn sạch, hưng hăng liếc mắt trừng mấy người kia:

“Con mẹ nó chứ, tôi cũng không phải không thể quay về.”

Chuột vỗ vỗ bả vai của Cố Tần:

“Yên tâm đi, anh ấy sẽ không cô đơn tịch mịch đâu, dù sao bên cạnh cũng có hai em gái xinh đẹp.”

Em gái xinh đẹp.

Tay Cố Tần khẽ run rẩy, đồ ăn được kẹp bởi chiếc đũa rơi trên mặt bàn.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Cố Tần kẹp lại thức ăn trên mặt bàn, một lần nữa để vào trong bát, ngay lúc này... Vậy mà anh lại nghĩ đến cô gái ở phòng đối diện kia.

Lại nói cũng thật kỳ quái.

Mấy ngày trước Cố Tần đến bệnh viện để kiểm tra, lúc đi ra liền đụng phải cô, không nghĩ rằng dọn nhà đến đây cũng gặp cô.

Mấy lần gặp mặt trước cô đều đeo khẩu trang, đội mũ. Duy chỉ có một đôi mắt to chớp chớp, hôm nay xem như là được nhìn thấy gương mặt thật rồi, nói như thế nào đây...

Cố Tần hí hí mắt, nhớ lại bộ dáng của Dư Niệm, trong đầu lập tức hiện ra bốn chữ.

Mặt trẻ phúng phính.

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Vật dụng Dư Niệm mang đến không nhiều lắm, dùng thời gian một ngày đã thu dọn qua loa sạch sẽ.

Vốn Dư Niệm định mời Lê Tề cùng với mấy người giúp cô chuyển đồ ở lại ăn cơm, không biết tại sao bọn họ đều không chịu, nói trong công ty công còn rất nhiều việc, chỉ có thể đề dịp khác.

Hạ Lam ngủ lại đây một đêm, đến khi mặt trời lên cao, Hạ Lam mới đầu tóc rồi bù ngòi dậy từ trên giường.

“Dư Dư, buổi trưa chúng ta ăn cái gì? Tủ lạnh không có gì cả.”

Dư Niệm mở tủ quần áo ra:

“Đi ra ngoài ăn, thuận tiện mua sắm ít đồ.”

Từ trong tủ quần áo cô lấy ra hai bộ quần áo, khoa tay múa chân vài cái trên người mình, sau đó nhanh nhẹn cởi áo ba lỗ đang mặc trên người ra.

Hạ Lam dựa vào tường nhìn cô, ánh nắng nhẹ nhàng tự do xuyên thấu qua ô cửa sổ sát đất đi vào, đem cơ thể của Dư Niệm bao phủ trong đó.

Tóc đen như thác nước, hai đầu vai mượt mà, hai đỉnh tuyết phong dựng thẳng được nội y nâng đỡ căng chặt. Bụng dưới Dư Niệm bằng phẳng, eo nhỏ tinh xảo, một đôi chân thon dài trắng nõn.

Dư Niệm tùy tiện mặc áo thể thao cùng với quần jean, nghĩ nghĩ, cô lại đổi quần áo, đổi thành chiếc áo có cổ hình chữ V khoét sâu màu trắng cùng với chiếc quần bó sát người màu đen. Được một thân quần áo phối hợp, càng lộ ra bộ ngực lớn cùng chiếc eo thon, đôi chân dài thẳng tắp.

Hạ Lam cười xùy~~ một tiếng:

“Chị nên vui mừng cho người nào đó, em đây là muốn...”

Mặt Dư Niệm đỏ lên, ho nhẹ một tiếng:

“Chị suy nghĩ nhiều.”

Hạ Lam khiêu mi, nói:

“Chị cái gì cũng chưa nói. Hôm qua chị còn thấy kỳ quái, nam thần ở bên cạnh phòng em, em còn bình tĩnh như vậy, hóa ra đều là biểu hiện ở ngoài mặt ah. Dù thế nào, thật đúng là em muốn câu dẫn người ta?”

“Cho dù em câu dẫn, người ta cũng chưa chắc nhìn lên trên quần áo.”

“Làm sao em biết anh ta không nhìn lên trên quần áo?”

Dur Niệm mở hộp trang sức, từ trong hộp lấy ra một chiếc vòng cổ làm bằng bạc đeo lên cổ, sợi dây chuyền có hình giọt nước màu hồng nhạt cang tòn lên làn da trắng nõn của cô.

“Anh ấy không phải là người như vậy.”

Hạ Lam xì mũi coi thường:

“Dur Dur, chờ đến khi em trần truồng đứng ở trước mặt anh ta, em sẽ biết anh ta có phải là người như vậy hay không. Hiện tại có thể là chính nhân quân tử không có gì, chờ đến khi em mắc câu mới lộ ra mặt người dạ thú.”

Dur Niệm cười cười, Cố Tần có phải là kẻ mặt người dạ thú hay không cô không biết, nhưng cô tin tưởng anh là một chính nhân quân tử. Tuy nói cô chưa từng tiếp xúc chính diện với Cố Tần, nhưng thông qua nhất cử nhất động của anh khi ở trên màn ảnh, cùng với lúc đối mặt với Fans hâm mộ, tỉ mỉ nghĩ lại, Cố Tần tuyệt đối không phải loại người ở trong miệng của Hạ Lam nói kia.

“Được rồi, không nói với em nữa. Chị đi thay quần áo.”

Nửa giờ sau, Hạ Lam hoàn tất việc sửa sang, Dur Niệm cầm túi tiền cùng chìa khóa xe, đi theo cô ra cửa.

Trong thời gian đợi thang máy, Dur Niệm nhìn về phía cửa đối diện một cái, cửa đối diện vẫn được đóng chặt, cũng không biết người ở nhà, hay là đi ra ngoài rồi.

Đình!

Cửa thang máy mở ra.

Dur Niệm đi vào, ấn nút xuống tầng trệt.

Cùng lúc đó, khi cửa thang máy được đóng lại, cánh cửa đối diện với phòng của Dur Niệm được mở ra.

“Giữa trưa đi Thiên Hương ăn đi, khó có khi được lão Tam mời khách.”

Chuột liếc mắt lườm Hứa Hải Xuyên:

“Hình như lần nào cũng đều là Tam ca mời khách a.”

Hứa Hải Xuyên xấu hổ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Mấy người trực tiếp đi xuống tầng ngầm, ra khỏi thang máy, Chuột đột nhiên dùng khuỷu tay đụng vào cánh tay của Hứa Hải Xuyên:

“Ừ, hàng xóm mới tới của lão Tam.”

Hứa Hải Xuyên nhìn lại theo ánh mắt của cậu ta, chỉ thấy hai bóng lưng yếu điệu.

“Ngay cả cọng lông cũng không thấy luôn.”

“Hai người kia đều là sóng lớn sóng cuộn cuộn, lớn lên không tồi.”

Phương Mạnh Hằng đột nhiên xen vào:

“Tôi nói mấy người nếu đem thời gian bát quái đặt hết lên việc luyện tập bóng bàn thì thật tốt.”

Hứa Hải Xuyên cười hắc hắc:

“Anh Hằng, bát quái có lợi, nó giúp thể xác và tinh thần được khỏe mạnh, huống chi mỹ nữ là tài nguyên của chúng, ai lại không muốn nhìn ah.”

Thành Nham cho Hứa Hải Xuyên một ánh mắt, ra hiệu cậu ta nói không sai cho lắm.

Người bên ngoài có khả năng không biết, nhưng người trong cuộc đều vô cùng rõ ràng, cái gì mà đội bóng bàn kiều ngạo của tổ quốc kỳ thật đều là một đám lưu manh, trên sân bóng người sau tàn nhẫn hơn người trước, ngoài sân bóng cũng là người sau không biết xấu hổ hơn người trước. Giảng đạo lý với bọn họ, quả thật giống như là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Lúc này, Cố Tần lái chiếc Cadillac màu đen dừng lại trước mặt của mấy người kia.

Chiếc xe con màu đen này tiện nghi rộng rãi, chứa thêm bốn người nữa cũng không thành vấn đề.

Sau khi đám người ngồi vững vàng, Cố Tần chậm rãi khởi động động cơ.

Lúc vào khúc quẹo, bỗng nhiên Cố Tần thoáng nhìn thấy một chiếc xe màu bạc, đi đến với tốc độ khá nhanh, anh vội vàng bẻ tay lái, chỉ nghe phịch một

tiếng trầm đục, xe vẫn đâm phải rồi.

Sắc mặt Cố Tần có chút không tốt.

Anh cởi giày nịt an toàn ra, mở cửa xe đi xuống, những người khác hai mặt nhìn nhau, cũng xuống xe.

Xe tổn hại không nghiêm trọng lắm, chỗ lỗi ở cửa xe bị rơi mất một miếng, xung quanh có một ít vết trầy.

Cố Tần trực tiếp đi về phía chiếc xe có vỏ ngoài màu bạc ở phía trước, ngón tay của anh cong lên, nhẹ nhàng gõ lên:

“Xuống.”

Trong xe, Dư Niệm nắm chặt lấy tay lái, cô quay đầu, nhìn thấy đôi má anh tuấn của Cố Tần ở bên ngoài cửa sổ xe.

Dư Niệm hít sâu một hơi, ánh mắt vội vàng dời đi, nhìn về phía Hạ Lam:

“Cố... Cố Tần.”

Hạ Lam khiêu mi, vẻ mặt không chút bối rối:

“Hai người rất có duyên.”

Dư Niệm không được bình tĩnh như Hạ Lam, người mà cô đụng phải, đối phương lại là Cố Tần!

“Nhanh đi xuống.”

Bên ngoài Cố Tần đã có chút không kiên nhẫn được nữa.

Dư Niệm nhắm mắt, hít sâu một hơi, nhận mệnh xuống xe.

Dư Niệm liếm liếm đôi môi hơi hơi khô khốc, cô cẩn thận từng li từng tí liếc mắt nhìn Cố Tần, hai tay nắm góc áo không dám nói lời nào.

Lúc nhìn thấy Dư Niệm lần nữa, Cố Tần có chút ngoài ý muốn.

Anh dấu thần sắc dưới đáy mắt, ngón tay thon dài chỉ về chiếc Cadillac của mình:

“Cô làm.”

“Tôi...” Cố hống muốn phát ra âm nhanh, Dư Niệm giật mình, mình không thể phát ra âm thanh.

“Cô như thế nào?” Cố Tần khiêu mi, từ trên cao nhìn xuống Dư Niệm:

“Tại sao lại không nói chuyện?”

Dư Niệm ngẩng đầu, hai mắt của cô vừa to lại vừa sáng, hai hàng lông mi dài đen nhánh giống như cánh bướm bao lấy đôi mắt đẹp kia.

Cô nhìn anh, sâu trong mắt cô có sợ hãi xen lẫn khiếp đảm.

Tại sao lại giống như anh ức hiếp cô như vậy chứ?

Không hiểu sao Cố Tần lại không thấy tức giận nữa, chỉ nhìn Dư Niệm lo lắng chớp hai mắt, thật giống như chuẩn bị có một chuỗi nước mắt chảy ra vậy, anh thật sự là không chịu đựng nổi.

Mờ mịt không biết làm sao, Dư Niệm giống như là nhớ tới cái gì, cô đi vào trong xe, lấy giấy bút ở bên trong.

Chỉ nghe tiếng ngòi bút viết lên trên giấy, một lúc sau, Dư Niệm giật tờ giấy kia xuống, đưa tới trước mặt Cố Tần:

“Đây là tên của tôi cùng với số điện thoại, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Chịu trách nhiệm?

Thú vị.

Cố Tần cầm lấy, cúi đầu nhìn thoáng qua, không nghĩ tới cô lớn lên nhìn ngoan ngoãn nhu thuận, chữ viết ra lại lộn xộn không chấp nhận nổi như vậy, cùng với con người của cô quả thật là hai phía đối lập.

Cố Tần gấp tờ giấy thành một khối vuông vức, sau đó nhét vào trong túi áo. Anh liếc mắt nhìn Dư Niệm, sau đó chuyển mắt nhìn mấy người trên xe.

“Tam ca?”

“Lên xe.”

“Không... Mặc kệ?”

“Động tác nhanh lên.”

“Ah...” Chuột liếc mắt nhìn Dư Niệm, bản thân đi lên xe.

Chiếc xe con màu đen vượt qua hai người, chậm rãi chạy ra phía ngoài.

Đưa mắt nhìn một đoàn khói xe kia đi mất, Dư Niệm thở dài một hơi, lúc này cô mới hậu tri hậu giác phát hiện, tim của mình đập loạn cả lên rồi.

“OK rồi hả?”

“Ừ.”

“OK như thế nào?”

Dư Niệm có chút hoảng hốt:

“Anh ấy chưa nói...”

“Ah, cũng không có gì lớn.”

Hạ Lam cũng là người lớn gan:

“Em cũng không cần nghĩ nhiều.”

“Chị nói anh ấy có thể chán ghét em hay không?”

Giọng nói của cô thấp thỏm không yên, còn có khủng hoảng không hiểu.

Hạ Lam vỗ vỗ bả vai Dư Niệm:

“Để chị lái a.”

Hai người thay đổi vị trí.

Hạ Lam khởi động động cơ, cô lái xe vừa nhanh lại ổn định:

“Anh ta không cự tuyệt em, đã nói lên anh ta không ghét em.”

Dư Niệm nhìn bên ngoài cửa sổ xe, trái tim vẫn treo lơ lửng như trước, bất an, còn có cả lo lắng.

Đến nhà hàng Thiên Hương, mấy người liền chọn một bàn ghế ló.

Chuột chọn mấy chai bia, ánh mắt rơi vào trên người Cố Tần.

“Cô gái lái xe kia... Lớn lên đủ trong sáng ah.”

Hứa Hải Xuyên nói tiếp:

“Ngực cũng thật mẹ nó lớn.”

Cố Tần đặt quyển menu đang cầm trên tay xuống:

“Mấy người có muốn ăn nữa hay không?”

Lúc này tất cả đều ngậm miệng.

“Để bọn Tam Mộc gọi chút gì đó?”

“Cay a.”

“Mấy thằng nhóc các cậu đừng làm rộn, đến bây giờ dạ dày vẫn còn khó chịu đấy.”

Ngày hôm qua bọn họ uống đến nửa đêm, sáng nay còn có mấy cậu nhóc không dậy nổi.

“Mấy người gọi trước đi, tôi đi toilet.”

Cố Tần nói một tiếng, kéo ghế dựa ra rồi đi ra cửa.

“Ah nha, Cố Tần!”

Lúc anh mở cửa, vừa vặn gặp mấy cô gái đang đi ra từ hàng ghế lô bên cạnh, hiển nhiên bọn họ nhận ra Cố Tần, trong đầu như có con chim sẻ đang nhảy nhót muốn đi lên kí tên cùng với chụp ảnh chung với anh.

Cố Tần không có phản ứng với mấy cô gái, trực tiếp đi về phía toilet.

“Thái độ không được tốt...”

“Tính tình của anh ấy luôn luôn không tốt.”

Tính tình không tốt.

Đây chính là danh hiệu của Cố Tần.

Trên người của anh có không ít màu trắng, cũng có không ít màu đen, đối với chuyện này Cố Tần không quá quan tâm. Anh cũng không thấy có một số lớn Fans hâm là một chuyện cực kỳ quang vinh đáng để khoe khoang, anh không đi đón ý nói đùa với những vui buồn giận ghét*... của những Fans hâm mộ này. Bởi vì Cố Tần biết rõ, trong đám Fans hâm mộ ấy, không có mấy người chân chính hiểu bóng bàn, phần lớn đều chỉ nhìn anh, mà không phải là nhìn anh chơi bóng bàn, đôi khi có một ngày anh nghỉ thi đấu, người có thể nhớ kỹ anh cũng không được mấy người.

(*Nguyên văn là Hi nộ ái ố: Hi: vui; nộ: giận; ái: yêu; ố: ghét, nó là những trạng thái tình cảm của con người.)

Đi ra từ WC, Cố Tần liếc mắt liền nhận ra đang đứng bên cạnh bồn rửa tay ở phía trước chính là cô gái lái xe ẩu lúc trước.

Cố Tần đi đến bên cạnh cô, vặn chốt mở vòi nước, nước chảy rầm rầm cọ rửa sạch sẽ từng ngón tay thon dài của anh.

Dư Niệm nhìn thấy Cố Tần trong gương, cô còn cho là mình nhìn lầm rồi, dùng sức trừng mắt nhìn, liền chống lại ánh mắt nhìn qua của Cố Tần.

“Thật là đúng dịp.”

Dư Niệm khô khan nói ra hai chữ.

Cố Tần cười “hừ” một tiếng:

“Thật là khéo.”

Cái giọng nói này...

Dư Niệm cúi đầu nhìn móng tay sơn màu xanh nhạt của mình, cô chết lặng xoa đầu ngón tay qua lại, Cố Tần sẽ không cho rằng... Cô đang theo dõi anh chứ?

Tuy nói thế giới có không ít chuyện trùng hợp, nhưng có thể hết lần này đến lần khác gặp nhau...

“Sau này lái xe chú ý một chút.”

Gọng nói trầm thấp của Cố Tần vang lên ở bên tai.

Dư Niệm ngơ ngác gật đầu:

“Về việc bồi thường xe của anh, anh có thể tùy thời tìm tôi.”

Cố Tần rút ra một tờ giấy, tùy ý lau tay, nhìn cũng không nhìn chuẩn xác ném vào trong một cái sọt rác:

“Chuyện kia sau này hãy nói.”

“Về... Về sau?”

“Ừ.” Cố Tần nhìn thẳng vào Dư Niệm, anh nói:

“Còn nhiều thời gian.”

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Còn nhiều thời gian.

Dư Niệm có cảm giác, ý tứ của Cố Tần chính là khi nào về mới tính sổ.

Mang theo tâm tình thấp thỏm không yên, một lần nữa cô về tới ghế lô. Hạ Lam đã gọi thức ăn ngon, lúc này đang nhíu mày nghe điện thoại.

Dư Niệm ngồi xuống vị trí của mình, cô mở một chai rượu đỏ, rót vào ly cho hai người.

Nghe xong điện thoại, Hạ Lam cắt đứt liên lạc, thở dài một hơi.

“Cha của chị?”

“Ừ.”

Hạ Lam lên tiếng, từ trong ngực móc ra một gói thuốc lá, chậm rãi đốt:

“Ông ta nói muốn chị trở về gặp ông.”

Dư Niệm nói:

“Không muốn trở về.”

Hạ Lam gạt đầu, nhả ra một vòng khói thuốc, giọng nói hơi hơi khàn khàn:

“Nhìn liên thấy buồn nôn.”

Dư Niệm có thể hiểu được, Hạ Lam là người tâm cao khí ngạo*, trong mắt không chứa nổi một hạt cát. Lúc ấy cha Hạ ở bên ngoài..., để lại hai mẹ con bọn họ bị người khác chỉ trích. Mẹ Hạ một bên nhẫn nhịn nhận hết lời đồn đãi, một bên cố gắng duy trì cái nhà này, không bao lâu, vì tâm lực (tâm tư và lao lực) mệt mỏi quá độ mẹ Hạ liền bệnh nặng, đợi đến lúc cha Hạ trở về gia đình, thời gian của mẹ Hạ đã không còn nhiều.

(Tâm cao khí ngạo*: kiêu ngạo, thường chỉ tính cách những con người có tài.)

Mẹ Hạ muốn Hạ Lam đừng trách ông, mặc kệ cha Hạ tạo bao nhiêu nghiệt, cuối cùng thì ông vẫn là cha của cô, máu mủ tình thâm, điểm ấy không thể phủ nhận được.

Hạ Lam càng nghĩ càng thấy phiền lòng, cô dụi tắt tàn thuốc, nhấp một ngụm rượu đỏ:

“Đừng để ý đến nữa, tại sao em đi lại mất nhiều thời gian như vậy?”

Sau lưng Dư Niệm lập tức cứng đờ, cô ho nhẹ một tiếng:

“WC nhiều người.”

“Ah ~” Hạ Lam kéo dài âm cuối, ánh mắt nhìn Dư Niệm mang theo một tia ranh mãnh:

“Lại gặp phải?”

Dư Niệm gạt đầu, vẻ mặt hơi hơi không được tự nhiên.

Quả thật Hạ Lam giống như con giun trong bụng Dư Niệm vậy, chỉ cần Dư Niệm chớp mắt, đã biết rõ cô đang suy nghĩ cái gì.

Hạ Lam có chút buồn cười, nói:

“Chưa từng nghe qua câu nói kia à, làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc phật*. Nếu thật sự thích, theo đuổi là được, đừng nghĩ vớ vẩn.”

(Làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc phật*: Hán việt là cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt: gần quan được ban lộc; nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng; gần gũi người có thể lực nên được lợi trước.)

Nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, Dư Niệm đôi sườn xào chua ngọt đến trước mặt Hạ Lam, cô rất thích ăn món này.

“Sao có thể đuổi kịp ah, người như anh ấy, em như vậy...”

Dư Niệm nói xong, giọng nói hơi hơi khàn khàn.

Hạ Lam trầm mặc, sau nửa ngày không nói gì.

Hạ Lam với Dư Niệm lớn lên cùng nhau, hai gia đình giống nhau đều không có cha, nếu muốn so sánh với Dư Niệm, Hạ Lam có cuộc sống tốt hơn nhiều lắm, ít nhất... Cô có một người mẹ yêu thương mình.

Hạ Lam nhớ rõ, khi còn bé Dư Niệm đặc biệt thông minh, lão sư dạy đề cho Dư Niệm chỉ một lúc cô có thể học hiểu, vậy mà cái đề kia lại khiến cho Hạ Lam đau đầu không thôi, xem ra toàn bộ chuyện học hiểu đối với Dư Niệm càng không thành vấn đề. Hơn nữa lớn lên cô rất hiểu chuyện giọng nói lại ngọt ngào, khiến lão sư rất yêu thích.

Nhưng Dư Niệm trong mắt những bạn học khác chính là vô cùng hoàn mỹ, mấy học sinh kia sau lưng cũng gọi cô là “đồ quý sứ chán ghét”, “giả thanh cao”, “thích nịnh hot tăng bóc lột sư.”

Hạ Lam cũng phải kêu lên như vậy.

Cho đến có một ngày, Hạ Lam chứng kiến Dư Niệm đang bị gia đình bạo hành.

Cô đứng trong góc tường, không nói một lời thừa nhận từng cái chày cán bột vung lên trên người mình của mẹ cô. Xung quanh không ai dám ngăn cản, chỉ mở miệng khuyên can.

Tư thế của Vương Lan xinh đẹp, nhưng trong miệng lại cất giấu châm độc, tấm lòng của mẹ của người, mười tám đời đều dùng “thân thể” làm vũ khí chính, dùng tốc độ nhanh nhất bắn ra ba trăm sáu mươi hướng, khiến cho người xung quanh phải ghen hờn nhìn trần trời. Sau đó, không ai dám quản, chỉ là dưới đáy mắt nhìn Dư Niệm có một tầng thương cảm.

Lưng Dư Niệm đứng thẳng tắp, giống như một gốc cây, một mình đón nhận từng cơn mưa to gió lớn không ngừng đánh úp lại của bà.

Kiên cường, không chịu khuất phục, tự ti, không người che chở.

Đây chính là danh hiệu mà Hạ Lam đặt cho Dư Niệm lúc ấy.

Lại qua rất nhiều năm sau, tuy đã thoát khỏi gia đình như vậy, nhưng tính cách của Dư Niệm vẫn giống như trước không có cái biến.

Cơm nước xong xuôi, hai người tính tiền rồi rời đi.

“Chị đến chỗ của em, hay là trở về?”

“Không được.” Hạ Lam nhìn đồng hồ:

“Lúc nữa chị còn phải đi mua vé máy bay.”

Dư Niệm khiêu mi, giọng nói mang theo chút vui vẻ:

“Hay là muốn trở về?”

“Không có biện pháp.”

Cuối cùng thì Hạ Lam mạnh miệng nhưng mềm lòng, ngoài miệng nói có nhiều chán ghét, trong lòng lại có nhiều thứ không bỏ xuống được.

Cô ngăn cản một chiếc taxi:

“Có chuyện gì thì phải gọi điện thoại, chờ chị trở lại tìm em.”

“Tốt.”

Đưa mắt nhìn chiếc taxi dần dần đi xa, Dư Niệm quay đầu đi đến ga-ra.

Cô thấy vỏ ngoài của xe bị va chạm có vài đạo vết trầy, Dư Niệm gọi điện thoại cho tiệm sửa xe 4s, chuẩn bị chạy thẳng đến tiệm sửa xe.

Vừa cúp điện thoại, Dư Niệm liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đi về phía bên này.

Lúc nhìn thấy bóng dáng kia, trong lòng Dư Niệm liền run rẩy một cái, luống cuống tay chân tìm chìa khóa xe ở trong túi.

Cố Tần đã sớm chú ý tới cô, thấy cô như con nai con đang sợ hãi, không khỏi nhui mày.

Đám người Chuột không nhìn thấy Dư Niệm, vẫn tự nhiên trò chuyện vui vẻ.

Dư Niệm lục lọi cả buổi cũng không tìm được cái chìa khóa, cô mới hậu tri hậu giác ý thức được, cái chìa khóa có khả năng là để quên ở trong tiệm cơm.

Dư Niệm thở phào một hơi, chuẩn bị quay trở lại tìm chìa khóa.

Lúc này, xe Cố Tần vòng qua bên người cô, chỉ thấy từ cửa sổ xe ném ra một cái gì đấy, Dư Niệm phản xạ có điều kiện tiếp được, cúi đầu nhìn, đúng là cái chìa khóa của cô...

Cố Tần cho cô.

Dư Niệm sửng sốt một lúc, lúc ngừng đầu, ngay cả cái bóng của xe cũng không thấy.

Cái chìa khóa của cô... Tại sao lại ở chỗ của Cố Tần?

Cái này không phải là trọng điểm, quan trọng là

Dư Niệm nhìn cái móc chìa khóa, bên trên là cái... là q hình ảnh của Cố Tần.

Vậy thì có chút xấu hổ rồi.

Vết trầy trên xe Dư Niệm không quá nghiêm trọng, đưa đi tiệm sửa xe 4s sửa một chút là tốt rồi.

Buổi chiều, Dư Niệm đi siêu thị gần đó.

Lúc đi ngang qua khu vực đồ uống, Dư Niệm nhìn thấy loại đồ uống có in hình ảnh quảng cáo là Cố Tần, cô nghĩ nghĩ, trực tiếp cầm mấy lon ném vào xe mua sắm.

Sau khi mua một đồng đồ đầy đủ, Dư Niệm tính tiền rồi đi.

Đồ mua hơi nhiều, túi mua sắm ghim chặt lòng bàn tay cô chưa xót đau nhức, Dư Niệm đề thang máy xuống, trực tiếp ôm túi lớn vào trong lòng.

Đình.

Thang máy đến rồi.

Dư Niệm đi vào, cửa thang máy chậm rãi khép lại.

Đột nhiên, một đôi tay chặn cửa thang máy lại, Dư Niệm cả kinh, không khỏi nhìn lại.

Trên tay Cố Tần mang theo một cái túi, hiển nhiên cũng giống cô mới từ siêu thị trở về. Cố Tần liếc mắt nhìn cô một cái, im lặng đứng cạnh người Dư Niệm.

Thang máy chậm rãi đóng lại, Dư Niệm ấn nút lên tầng trên, ôm chặt cái túi sau đó hơi nhích sang bên cạnh.

Thang máy chỉ có hai người bọn họ, đủ rộng rãi, nhưng có thể là Dư Niệm cảm thấy vô cùng chật chội, cô thở hắt ra một hơi, lại nhích sang bên cạnh.

Yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức Dư Niệm còn có thể nghe được tiếng tim đập cùng với tiếng hít thở của cô, Dư Niệm không dám động, ngay cả tròng mắt cũng không dám nhìn lung tung.

Lạch cạch ——

Nhưng vào lúc này, một lon đồ uống trượt ra từ trong túi mua sắm rơi trên mặt đất. Đồ uống lăn vài vòng, dừng lại ở bên chân của Cố Tần.

Dư Niệm cả kinh, xoay người muốn nhặt, nhưng một đôi tay so với cô còn nhanh hơn một bước.

Bàn tay thon dài dày rộng của Cố Tần cầm lấy lon nước có màu xanh nhạt kia, bên trên lon nước là gương mặt của anh, trước sau như một lãnh đạm cao ngạo.

Trong cổ khô khốc, Dur Niệm cẩn thận nuốt một ngụm nước bọt, sau nửa ngày không dám mở miệng nói chuyện.

Cố Tàn một tay bật mở nắp lon nước, đưa vào trong miệng uống một ngụm:

“Tôi có thể uống không?”

Không phải anh đã uống rồi sao?

Dur Niệm trưng ra gương mặt khóc tang, chỉ dám nhìn chằm chằm vào một bên tường lầu.

Tầng 7.

Tầng 8.

Tầng 10.

Tầng 11.

Cũng sắp đến rồi.

Dur Niệm đi lên phía trước, trong mắt tràn ngập không kiên nhẫn.

Răng rắc.

Đèn tắt...

Chuyện gì?

Tất cả lâm vào trong bóng tối, Dur Niệm còn nghe thấy từ bên dưới truyền đến âm thanh bánh răng chuyển động quỷ dị.

Dur Niệm trừng mắt nhìn, đột nhiên có chút mê muội.

Lạch cạch.

Ánh sáng từ đèn pin của điện thoại xua tan đi tối tăm trong thang máy, Cố Tàn giờ điện thoại, toàn bộ nguồn sáng rơi vào cái đầu của Dur Niệm.

“Gần đây điện áp không được ổn định, thang máy luôn gặp trục trặc.”

Giọng nói trầm ổn của Cố Tàn quanh quẩn trong thang máy chật hẹp. Nghe giọng điệu này, chắc là anh đã gặp rất nhiều lần.

Hoảng loạn trong lòng Dur Niệm dần dần ổn định lại, cô cầm chiếc đèn cầu cứu tín hiệu, lui về phía sau vài bước đứng bên cạnh Cố Tàn.

Cố Tàn liếc mắt nhìn cô, Dur Niệm buông hàng mi thật dài xuống, đôi môi anh đào hồng nhạt khẽ mím, Dur Niệm không trang điểm, dù cô có để mặt mộc, cũng sẽ để lại cho người ta một loại ấn tượng chính là thanh thuần sạch sẽ.

Cô gái này lớn lên thật biết nghe lời.

Cố Tàn nghĩ.

Gương mặt của cô dưới cái nhìn chăm chú của anh dần dần biến hồng, Cố Tàn thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói:

“Điện thoại của tôi không có tín hiệu, chắc không có điện rồi, cô nhìn của cô xem.”

“Ah.” Tay Dur Niệm lập tức sò vào túi quần, có thể cô đã quên trên tay cầm túi mua sắm, lập tức toàn bộ đồ trong túi chuẩn bị rơi trên mặt đất, một cánh tay rắn chắc vội dò xét đi qua.

Anh tự nhiên cầm cái túi mua sắm của cô, gương mặt bình tĩnh không một gợn sóng.

Ngu ngốc!

Dur Niệm cắn môi, lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra.

“Không có tín hiệu.”

“Ừ.”

Cố Tàn không nói gì, cũng không có ý định trả túi mua sắm lại cho cô.

Dur Niệm giống y như vợ bé đứng ở bên cạnh anh, trầm mặc một lúc, môi Dur Niệm khẽ nhúc nhích:

“Hôm nay cảm ơn anh.”

“Ừ?”

“Chìa khóa của tôi.”

“Tùy tiện nhặt thôi, có thể tùy tiện ném đi.”

Anh nhàn nhạt lườm Dur Niệm:

“Hóa ra đó là chìa khóa của cô?”

Dur Niệm liếm cánh môi khô khốc, khẽ gật đầu một cái.

Cố Tần cúi đầu cười vài tiếng, tiếng cười của anh vô cùng từ tính, thật giống như âm thanh 3D lập thể vang lên bên tai cô du dương chạy một vòng, khiến cho cô phải tâm thần (trạng thái tinh thần) nhộn nhạo.

“Về sau chú ý một chút.”

“Ừ.”

“Hôm nay vận khí không tốt...”

“Vận khí rất tốt.”

Dur Niệm đột nhiên nói tiếp.

Cố Tần nhìn về phía cô, đôi mắt màu đen giống như bảo thạch, thâm thúy, đen không thấy đáy.

Cổ Dur Niệm xiết chặt lại, đột nhiên ý thức được mình vừa nói gì đó.

“Tôi nói là...”

Đình.

Thang máy một lần nữa khôi phục ánh sáng, từ từ đi lên tầng cao hơn, sau đó tại dừng lại ở tầng 12.

Cố Tần đi ra ngoài trước, tay Dur Niệm nắm chặt thành nắm đấm, đi phía sau anh.

Cố Tần đặt túi mua sắm trước cửa phòng cô, móc chìa khóa ra mở cửa nhà mình.

Không đến một phút sau, anh lại đi ra, ném cho Dur Niệm một túi lạt điều Vệ Long.

“Đáp lễ đồ uống.”

Nói xong, Cố Tần đóng cửa, để lại Dur Niệm tròn mắt há hốc mồm đứng nguyên tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Dur Niệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Editor: Thiên Vi

Vào cửa, Dur Niệm bày biện đồ mới mua rất có trật tự, đến lúc nhìn vào trong túi chỉ còn lại túi lạt điều, cô hơi do dự một chút.

Dur Niệm cẩn thận xé miệng túi lạt điều ra, đưa lên mũi hít một cái, hương vị đồ ăn được chiên qua dầu xông thẳng vào mũi khiến cô bị sặc. Dur Niệm vội vàng ném túi lạt điều lên trên bàn, có thể nghĩ đến cái này là Cố Tần cho cô, cô lại cảm lên. Dur Niệm chậm rãi rút một miếng lạt điều đầy dầu mỡ ngay ngày ra, cô liếm liếm môi, giống như là thử độc, cẩn thận từng li từng tí cắn một miếng nhỏ.

Khó ăn.

Đuôi lông mày xinh đẹp của Dư Niệm hơi hơi nhăn lại, khác với Hạ Lam, khẩu vị của cô thiên về hướng thanh đạm, những loại nước cá nấu, hay các loại đậu hũ ma bà*, bình thường cô đều không dám đụng đến dù chỉ một chút.

(Đậu hũ Ma Bà* hay còn gọi là đậu phụ mapo. Đậu hũ ma bà còn có tên gọi khác là Mapo tòfu, là một trong những món ăn nổi tiếng của tỉnh Tứ Xuyên. Đậu hũ ma bà do một người phụ nữ tên Trần Ma Bà đã sáng tạo nên món ăn ngon miệng, từ đây dân gian đã lấy tên người phụ nữ đó đặt cho món ăn này.)

Dư Niệm thở dài một hơi, đặt túi lạt điều ở một bên.

Hôm nay Cố Tần mang giúp cô không ít đồ, đựng vào xe của người ta người ta không nói cô, nhặt được chìa khóa xe của cô còn trả lại.

Hiện tại hai người đã là hàng xóm, nếu không đưa ít đồ để biếu đạt một chút, có phải là có chút không được lễ phép hay không? Nhưng nếu phải đưa, Cố Tần có thể cho là cô có dụng tâm kín đáo hay không?

Xoắn xuýt một lúc, Dư Niệm mở nhóm Fans hâm mộ của Cố Tần ra.

Cố Tần thích ăn cái gì a?

Chỉnh sửa, gửi đi.

Nhóm Fans hâm mộ của Cố Tần từ trước đến nay luôn luôn náo nhiệt, cô vừa gửi tin ra ngoài, đã có không ít em gái nhiệt tình trả lời.

Bạch Bạch Vân: Nam thần thích ăn cay! Tôi vẫn nhớ!

Lão tử ghét đậu phộng: Như id.

Vỏ tôm giòn: Ngư nhi* tại sao người lại hỏi cái này? Chẳng lẽ người lại muốn bắt dạ dày của nam thần, bắt tâm của nam thần ư!

Thanh Thanh Thảo: nộm dưa chuột*! Trực tiếp lần trước anh ấy đã nói!

Dư Niệm hơi quỳnh 囍.

(Ngư nhi*: Có thể hiểu là con cá nhưng nghe kỳ quá, thấy hán việt hay hơn nên ta giữ nguyên Hán Việt)

(Nộm dưa chuột*: là một món rau trộn, nguyên liệu chính là dưa chuột, dùng các loại gia vị trộn với nhau. Mát lạnh lại ngon miệng, thích hợp ăn mùa hè.

Dưa chuột thuộc tính hàn, ăn mùa hè có thể thanh nhiệt trừ nóng, hiệu quả trong việc bài trừ độc tố trong cơ thể, còn có tác dụng dưỡng da, hơn nữa hương vị tươi ngon của nộm dưa chuột khi ăn mùa hè còn có thể trợ giúp tiêu hóa, hiệu quả khi làm món ăn khai vị.)

Trực tiếp* lần trước cô cũng xem, lúc đó đám Fans hâm mộ hỏi Cố Tần thích ăn đồ ngọt gì nhất, Cố Tần nói nộm dưa chuột, lúc Fans hâm mộ hỏi anh thích ăn thức ăn chay gì nhất, anh lại nói là nộm dưa chuột, sau đó là trầm mặc nửa ngày, anh còn nghiêm túc nói mình thích ăn bánh bao.

(Trực tiếp*: truyền hình trực tiếp)

Bánh bao.

Lựa chọn cái này cũng không tồi.

Dư Niệm đã có chủ ý.

Nhưng hôm nay đi siêu thị cô lại mua toàn thực phẩm chín để trong tủ lạnh, căn bản không có mua rau quả làm bánh nhân thịt. Không có biện pháp, Dư Niệm mặc quần áo vào lại chạy đến siêu thị một chuyến.

Mua đồ về đã là năm giờ rưỡi chiều, làm lúc này vừa vặn có thể đuổi kịp bữa tối.

Dư Niệm đeo tạp dề, đi vào phòng bếp. nhưng đến lúc nhìn đến những vật phát ra ánh sáng trắng bóng loáng, bộ đồ ăn sáng bóng như mới kia, cô lại có chút hoa mắt chóng mặt.

Lên sáu tuổi Dư Niệm đã biết làm cơm, lúc ấy cô vừa gầy vừa nhỏ, căn bản không với tới bếp lò, càng không phân biệt được muối, đường cùng bột ngọt (mì chính). Có đôi khi cơm sẽ cháy khét, có đôi khi sẽ đem đường trở thành muối ăn, nếu như không mang đồ ăn ra bên ngoài, thì cũng đúng lúc này, Vương Lan sẽ bắt Dư Niệm lại sau đó là bắt đầu đánh đập cô. Đánh xong, Vương Lan lại kéo cô vào phòng bếp, làm lại lần thứ hai.

Về sau Dư Niệm phân biệt được từng loại gia vị khác nhau, phân biệt được tên của các loại rau quả, chỉ cần một thời gian ngắn đã có thể làm ra một món ăn đạt tiêu chuẩn rồi. Nhưng cô lại không thích phòng bếp, cảm cái xeng sẽ nhớ tới lúc Vương Lan dùng cái xeng đánh cô; nhìn cái chảo lại nghĩ tới gương mặt dữ tợn của Vương Lan muốn hất cả chảo dầu lên người của cô. Bất cứ vật gì trong phòng bếp, đều khiến Dư Niệm liên tưởng tới mẹ của cô, người phụ nữ xinh đẹp luôn dịu dàng trước mặt đàn ông, nhưng lại cực kỳ lạnh lùng tàn nhẫn đối với cô.

Sau này về sống với cha, Dư Niệm ít cầm dao, có đôi khi Hạ Lam thấy cô đáng thương, không có việc liên làm cho cô cả một bàn toàn món ăn mà cô thích ăn.

Hôm nay cô đi vào phòng bếp cũng đã qua mấy năm.

Dư Niệm hít sâu một hơi, phục hồi lại tinh thần hạ quyết tâm chuẩn bị nguyên liệu.

Lấy bột mì ra nhào thật tốt, lại đi chuẩn bị nhân thịt để nhồi vào bánh. Còn dành ra chút thời gian rửa sạch dưa chuột, làm một ít nộm dưa chuột.

Bánh bao làm rất nhanh, Dư Niệm tìm một cái đĩa xinh đẹp, đặt từng cái bánh bao một lên trên đĩa.

Hiện tại còn thiếu một bước cuối cùng, tìm Cố Tần.

Một lần nữa Dư Niệm thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, còn tô một lớp son môi trong suốt, sau khi xác định không có vấn đề, Dư Niệm mới bung đĩa bánh bao đi về cánh cửa đối diện.

Đám người Chuột ăn cơm trưa xong liền đi luôn, lúc này Cố Tần đang thu dọn một đồng bừa bộn ở trong phòng, sau nửa ngày anh không còn kiên nhẫn, quăng hết đồng quần áo bẩn vào máy giặt, xoay người lấy đồ ăn còn dư lại từ bữa trưa ở trong tủ lạnh. Đem đồ ăn dư đặt vào lò vi sóng, Cố Tần dùng động tác lưu loát lột cởi áo.

Màu da của anh thiên về hướng màu đồng, cơ thể quanh năm vận động vừa rắn chắc lại co giãn, hình xăm rồng màu đen chiếm toàn bộ cánh tay của anh.

Cố Tần đi vào toilet, ngã đầu dưới vòi nước, trực tiếp dùng nước lạnh xối lên trên đầu với những sợi tóc đen nhánh. Nhưng vào lúc này, Cố Tần lại nghe được tiếng chuông cửa.

Khóa vòi nước lại, Cố Tần trực tiếp mang một cái đầu với những sợi tóc còn đang nhỏ nước đi ra mở cửa.

Ngoài cửa, cô gái bung cái đĩa để đầy bánh bao, trong đôi mắt to trong suốt tràn đầy kinh ngạc.

Cố Tần khiêu mi, giọng nói lười biếng:

“Có chuyện gì?”

Những giọt nước trong suốt từ trên đầu của anh chậm rãi nhỏ xuống, rơi xuống rất nhanh, giọt nước trơn trượt chui vào hõm vai của anh, lại từ hõm vai lăn xuống xương quai xanh, lăn qua lồng ngực cùng cơ bụng, sau đó là biến mất không thấy gì nữa...

Ngay một khắc này, Dư Niệm cảm thấy trên người Cố Tần tản ra loại hormone chỉ thuộc về nam giới.

Mặt của Dư Niệm thoáng một cái liền đỏ lên, trái tim cũng bịch bịch nhảy không ngừng.

Cơm đặt trong lò vi sóng đã được một lúc, Cố Tần quay đầu nhìn thoáng qua, cơ thể hơi nghiêng một chút:

“Cô vào trước đi.”

Dư Niệm bung cái đĩa, cẩn thận lướt qua người anh.

Trên người anh có mùi của xà phòng, vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Dư Niệm không khỏi hít sâu một hơi, lại giật mình thấy loại hành vi này có chút biến thái, cô đỏ mặt, đi vào phòng khách.

Hai mắt Dư Niệm mở to đảo qua phòng của anh, thiết bị lắp đặt trong phòng khách của Cố Tần so với cô còn ngăn nắp sạch sẽ hơn, không gian thật lớn, ở giữa đặt mấy cái ghế sofa, gần nhất để một cái bàn đánh bóng bàn, có lẽ anh vừa mới luyện tập qua, cái vợt còn chưa kịp cất.

Cố Tần ah...

Vậy mà cô lại có thể quang minh chính đại đến nhà của anh rồi!

Cố Tần khép cửa lại, tầm mắt của anh rơi vào bóng lưng của Dư Niệm, chỉ nhìn một mắt, cũng đã nhìn ra cô đang bất an thấp thỏm không yên cùng với không biết làm thế nào.

“Cái trong tay cô kia là cho tôi sao?”

“Ah...ừ.”

“Đề trên bàn đi, cô bung cũng mệt rồi.”

Dur Niệm nghe lời đặt cái đĩa lên trên cái bàn dài, lại ngoan ngoãn đứng yên.

“Ngồi đi, cô uống gì?”

“Cái gì cũng được.” Dur Niệm kéo ghế ra, cẩn thận từng li từng tí nhích mông tới.

Cố Tần mở tủ lạnh ra, lấy một lon nước uống ra rồi để trước mặt của cô.

“Vương lão cát, giải nhiệt.”

Cô vừa ăn hết túi lạt điều mà anh cho, là có lẽ nên giải nhiệt.

Dur Niệm kéo cái móc ra, nhấp một ngụm nhỏ.

Thấy cảnh này, Cố Tần không khỏi nở nụ cười :

“Không có hạ độc.”

Đồ uống trực tiếp mắc kẹt ở trong cổ họng, Dur Niệm ho khan vài tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ lên, đôi mắt to không biết làm sao.

Cố Tần lấy thức ăn từ lò vi sóng ra, anh liếc mắt nhìn cô gái đối diện, nhẹ nhàng nắm chặt chiếc đũa trên tay:

“Cô ăn chưa?”

“Ăn rồi.”

“Vậy thì không chiêu đãi cô được rồi, đây đều là đồ ăn thừa.”

“À.”

“Cô khẩn trương như vậy làm gì?”

Giọng nói của Cố Tần hơi mềm xuống, nhưng vẫn không tốt như trước:

“Tôi cũng không ăn cô. “

Khụ khụ khụ...

Cái này là sặc thật sự.

“Cái xe kia...”

“Đưa đi tiệm sửa xe 4s, sửa chữa có bảo hành, cô không cần lo lắng.”

Dur Niệm mềm mại nói:

“Vậy là tốt rồi.”

Cố Tần gờ tay cầm một cái bánh bao, nói:

“Đây là cô làm hay sao?”

Dur Niệm gật đầu, trái tim lập tức nhảy lên tận cổ họng. Cố Tần nhìn cô, trong mắt của cô có một nửa là chờ mong, một nửa là thấp thòm không yên.

Cô gái này thật đúng là cái gì cũng viết lên trong ánh mắt.

Thật đúng với câu nói kia, đôi mắt to của cô biết nói chuyện.

Bị đôi mắt to biết nói chuyện kia nhìn chăm chú Cố Tần cắn một miếng bánh bao lớn, anh nhai nuốt, trên mặt nhìn không ra biểu tình.

Cơ thể Dur Niệm hơi nghiêng về phía trước :

“Tốt... Ăn ngon không?”

Ăn xong bánh trong miệng, Cố Tần lại cắn một cái:

“Tại sao lại làm bánh bao cho tôi?”

Dur Niệm cắn đôi môi hồng nhuận phơn phớt của mình, giọng nói có chút mơ hồ không rõ:

“Là hàng xóm, cũng nên ân cần thăm hỏi nhiều hơn.”

“À.”

“Cho nên... Phải nói vị của nó như thế nào đây?”

Trong đôi mắt màu đen của Cố Tần phản chiếu khuôn mặt nhỏ tinh xảo của Dur Niệm, anh nói:

“Mùi vị không tệ.”

Dur Niệm thở dài một hơi, nhìn anh lộ ra một nụ cười hơi có vẻ ngại ngùng:

“Vậy là tốt rồi.”

“Cũng được...”

Anh lại nói:

“Thêm một chút muối thì tốt.”

Thêm... Muối?

Dur Niệm luống cuống.

Lúc ấy cô không yên lòng, làm xong cũng chưa kịp nếm, lại nghĩ đến phải nhanh bụng tới cho Cố Tần.

Chẳng lẽ lại... Cô không thêm muối?

Cô thêm chưa?

Giống như... Chưa thêm.

Lại giống như... Thêm rồi.

Thoáng một cái Dur Niệm liền ngồi dậy, một tay túm lấy bánh bao bên miệng của Cố Tần, bụng cái đĩa rồi vội vàng đi mất.

Cố Tần uống một ngụm nước, bình tĩnh thoải mái như đang ăn cơm.

“Thật dễ lừa gạt.”

Cô gái dễ lừa gạt như vậy, quá ít thấy rồi.

Cố Tần mở TV, lúc thấy khuôn mặt trong TV kia, ngay cả Cố Tần cũng sửng sốt một lúc.

Ở bên trong sân khấu màu sắc rực rỡ, cô mặc một chiếc váy màu trắng bông bênh, đỉnh đầu đeo một cái giống □□ tai (nguyên văn T/g). Cô cười vừa ngọt ngào vừa xinh đẹp, đôi mắt trong suốt như cát giấu cả một dải ngân hà.

Phát thanh viên chương trình thiếu nhi: tỷ tỷ Ngư nhi.

Tiết mục đã đến khâu cuối cùng, Cố Tần đổi kênh ti vi, trong lòng khẽ động.

Không được một lúc, chuông cửa lại vang lên.

Cố Tần đi ra mở cửa, Dur Niệm đứng ở ngoài cửa, lúc này trên tay bụng một đĩa nộm dưa chuột.

“Tôi quên đem cái này.” Dur Niệm đưa tới, con mắt rũ xuống không dám nhìn anh.

Cố Tần tiếp nhận, trực tiếp dùng tay cầm một miếng nhét vào trong miệng. Dưa chuột giòn giòn, phối hợp với vị dấm chua nhàn nhạt rất ngon miệng.

“Cái kia... Bánh bao tôi thêm muối rồi.”

“Ừ?”

Tay Dur Niệm nắm thành nắm đấm, cẩn thận lui về phía sau vài bước:

“Đội anh ăn xong, đem cái đĩa qua là được rồi, tôi đi về trước.”

Nói xong, cô xoay người đi vào phòng.

Cố Tần ăn một miếng nộm dưa chuột, đôi mắt tĩnh mịch rơi trên cánh cửa phòng đang đóng chặt kia.

Cố Tần lại không phải người ngu, cô gái này tám phần có ý với anh.

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Tập luyện xong bài tập hằng ngày, Cố Tần ngẩng đầu nhìn đồng hồ trước mặt, kim đồng hồ đã chỉ ở vị trí số mười. Cố Tần tùy tiện dùng khăn lau mồ hôi ở trên mặt, xoay người đi vào phòng tắm.

Ngay lúc Cố Tần tắm được một nửa, lúc chuẩn bị thoa một thân bọt biển, chợt nghe “BA~” một tiếng, vòi tắm hoa sen trên đỉnh đầu lại không thấy nước chảy xuống nữa.

Cố Tần lau sạch bọt biển trên mặt, vòi nước một bên vẫn có nước, nói cách khác là cái vòi tắm hoa sen này bị hỏng mất rồi. Anh thảm máng một tiếng, quần khăn tắm rồi chuẩn bị đi lên trên lầu, Cố Tần chợt nghĩ đến, bình thường trong nhà này không có người ở, phòng của anh căn bản không có vòi tắm hoa sen.

Cố Tần chửi thề một tiếng, bỗng nhiên linh quang chuyển động, đã có chủ ý.

Chuông cửa vang lên là lúc Dư Niệm vừa tắm xong.

Cô dừng động tác lau tóc, do dự nói to một tiếng với người ngoài cửa:

“Ai?”

“Tôi.”

Giọng nói hơi có vẻ nặng nề của Cố Tần từ ngoài cửa truyền vào, trong lòng Dư Niệm cả kinh, thân thể phản ứng nhanh hơn so với đại não đi ra mở cửa.

Cố Tần đứng ngoài cửa, anh đi dép lê, trên người mặc một bộ áo ngủ màu xám. Đợi cô mở cửa, ánh mắt của Cố Tần nhìn qua.

Sợi tóc đen nhánh mềm mại của cô vẫn còn ẩm ướt, toàn bộ rơi ở phía sau lưng. Áo ngủ màu đỏ bao vây lấy cơ thể lung linh hấp dẫn của cô, Dư Niệm còn lộ ra một đoạn bắp chân trắng nõn trơn bóng, cô còn chưa kịp đi giày, hai chân trần trụi như một đôi ngọc trắng nõn giẫm trên mặt đất. Cố Tần thậm chí còn có thể thấy rõ son móng chân màu trắng nhạt ở trên đầu ngón chân kia, óng ánh và sáng lấp lánh.

Dư Niệm chợt thấy ánh mắt cực nóng của Cố Tần, người cô nóng lên như bị lửa đốt cháy.

“BA~” một tiếng Dư Niệm khép cửa lại, luống cuống tay chân choàng thêm một cái áo ngoài, sau đó mới đi ra mở cửa lần nữa.

Cố Tần chưa đi, vẫn đứng nguyên ở cửa ra vào nhìn cô, trong mắt còn có một ít ánh sáng ranh mãnh.

Dư Niệm ho nhẹ một tiếng, xóa bỏ chút không được tự nhiên vừa rồi nói:

“Thật có lỗi. Đã trễ thế này, có việc?”

“Đang tắm được một nửa, vòi tắm hoa sen bị hỏng mất rồi.”

“À?”

Cố Tần nói:

“Tôi có thể mượn phòng tắm nhà cô một chút được không?”

Dư Niệm hơi hơi hé miệng, trong mắt tràn ngập không thể tin, sau nửa ngày, cô khẽ gật đầu một cái.

Cố Tần nghiêng người đi vào, ánh mắt tùy ý quét qua phòng khách nhà cô, sau đó rất nhanh thu hồi ánh mắt.

“Phòng tắm ở nơi nào?”

“Chỗ rẽ phòng thứ nhất.”

“Ừ.”

Cố Tần gật đầu:

“Cảm ơn.”

“Không cần khách khí.”

Chưa kịp suy nghĩ Dư Niệm đã vội vàng nói.

Đội anh đi vào phòng tắm, Dư Niệm mới hậu tri hậu giác lấy lại tinh thần.

Cô ngồi trên ghế sa lon nhìn chăm chăm vào TV, ngồi cả buổi hai mắt cũng không nháy lấy một cái.

Đồng hồ báo thức treo ở giữa chuyển động tích tắc, từ trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy rầm rầm khiến cho trái tim cô không khống chế được đập liên hồi. Dư Niệm chuyển kênh ti vi, vừa vặn chuyển đến kênh thể dục, lúc này đang tại phát lại vòng thi đấu bóng bàn đơn nam, Cố Tần đấu với Phương Mạnh Hằng.

Cố Tần am hiểu toàn bộ phương hướng cùng phương pháp chiến đấu, mỗi lần anh trở tay lại giống như có phép thuật để giành chiến thắng, mỗi lần anh phát bóng đều mang theo sát khí lạnh lùng ác liệt, dồn đối phương vào điểm mù, giống như một đầu là sư tử tấn công mạnh mẽ, không để cho địch nhân có cơ hội thờ dốt; mà Phương Mạnh Hằng lại thích đánh lâu dài, cậu ta giỏi về thủ, tính nhẫn nại có thừa. So với Cố Tần hùng hổ, cậu ta càng cam tâm tình nguyện mài mòn từng chút một thể lực cùng tính nhẫn nại của đối phương.

Kế tiếp là một quả bóng then chốt, Dư Niệm xem đến nhập thần, hoàn toàn không biết Cố Tần đã đứng bên cạnh người mình.

“Tôi thua.”

Giọng nói khàn khàn của anh vang lên từ phía sau, Dư Niệm cả kinh, quay đầu nhìn lại.

“Tôi tắm xong rồi, cảm ơn.”

“Không cần khách khí.”

“Đây là phát lại a.”

“Ừ.”

Mặt Dư Niệm đỏ lên, xem Cố Tần chơi bóng lại còn bị người ta bắt được, không hiểu sao cô lại có chút xấu hổ.

“Tôi không thích đánh bóng với cậu ta.”

“Phương Mạnh Hằng?”

“Ừ.”

Mặt Cố Tần đen thui nhìn vào TV:

“Cậu ta rất phiền.”

Dư Niệm mím môi, nói:

“Kỳ thật bọn họ nói anh...”

“Nói tôi cái gì?”

Cố Tần nhìn về phía cô.

“Nói anh...”

Dư Niệm nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng mở miệng:

“Nói thể lực của anh không tốt, cho nên không muốn đánh bóng với Phương Mạnh Hằng.”

Phương Mạnh Hằng am hiểu đánh giăng co, gần như có thể khống chế được thời gian trong mỗi cuộc tranh tài. Mà Cố Tần không có tính nhẫn nại, ưa thích tốc chiến tốc thắng.

Cố Tần nhìn về phía cô, trong mắt lóe ra ánh sáng mà Dư Niệm nhìn không hiểu.

“Thế lực của tôi có tốt hay không, về sau cô sẽ biết.”

“À?”

Nge lời này... Tại sao lại có chút không được tự nhiên như vậy.

“Tôi nói chúng ta là hàng xóm, sớm muộn gì thì cô cũng hiểu rõ tôi.”

“... À.”

Dư Niệm nói xong, bầu không khí liền rơi vào trầm mặc, cô lôi kéo quần áo lên, ngẩng đầu nói:

“Muốn uống trà không? Giải nhiệt.”

“Đêm hôm khuya khoắt, không cần.”

“... Ừ.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Cố Tần lại bỏ thêm một câu:

“Cũng dễ đi WC.”

Dư Niệm cười cười gượng ép, cô nghịch móng tay sơn màu xanh nhạt, giống như là không dám ngẩng đầu lên nhìn Cố Tần.

Cố Tần ngẩng đầu nhìn trước mắt, vậy mà đã đến 11 giờ rồi.

“Tôi phải về, hôm nay cảm ơn cô.”

“Chút lòng thành.”

Dư Niệm đứng lên tiễn anh ra cửa:

“Sau này anh có thể thường xuyên đến đây.”

Nói xong, Dư Niệm lại lâm vào xấu hổ.

Tại sao lại giống như cô không thể chờ đợi được muốn Cố Tần tới nhà mình vậy, quá không rụt rè rồi.

Cố Tần nhin không được cười lên một tiếng, đôi mắt dưới mí mắt càng thêm sâu thẳm:

“Yên tâm, vòi tắm hoa sen nhà tôi cũng không phải ngày nào cũng hỏng.”

Đưa mắt nhìn anh đi ra ngoài, Dư Niệm vừa muốn đóng cửa, Cố Tần liền quay đầu nhìn lại.

“Tôi quên một chuyện.”

Dư Niệm nhìn anh, ánh mắt mờ mịt.

“Lúc đi ra tôi không mang chìa khóa.”

Hồ hập Dư Niệm cứng lại, tay nắm chốt cửa hơi nắm chặt:

“Vậy anh... Có muốn qua một đêm ở chỗ của tôi hay không?”

Đương nhiên là muốn rồi.

Từ lúc mở miệng để cho Cố Tần ngủ lại nhà mình đến bây giờ, đầu óc Dư Niệm vẫn trong trạng thái trống rỗng.

Động tác của cô nhanh nhẹn thu thập phòng khách, lấy đệm giường sạch sẽ ra rồi trải tốt, lúc này mới thấp thòm không yên đi xuống lầu.

“Bên tay phải lầu hai có một căn phòng, vì là phòng tân hôn, cho nên không có người ở qua.”

“Làm phiền cô rồi.”

So với Dur Niệm bất an, Cố Tần lại tự nhiên thoải mái hơn nhiều.

Bàn tay thon dài hữu lực của anh cầm lấy chiếc điều khiển từ xa, không có việc gì liên tục chuyển kênh tivi.

“Cô là người dẫn chương trình dành cho thiếu nhi?”

Dur Niệm sững sờ, nhẹ gật đầu:

“Làm sao anh biết?”

“Ngày đó xem tiết mục của cô rồi.”

Dừng lại một lát, anh nói:

“Xem rất hay.”

Tiết mục của thiếu nhi... Có thể hay ở chỗ nào ah.

Dur Niệm có chút thẹn thùng nhỏ:

“Vốn là muốn làm người dẫn chương trình thi đấu thể dục thể thao đấy.”

Ánh mắt của Cố Tần nhìn lại:

“Rất thích?”

“Thích bóng bàn cùng tennis.”

“Không khác nhau lắm.”

Cố Tần chuyển bộ điều khiển từ xa trên tay.

“Chẳng qua so sánh với bóng bàn thì thú vị hơn.”

“Nghe bọn họ nói... Trước kia anh dùng bộ điều khiển từ xa chơi bóng ah.”

Tay Cố Tần dừng lại một chút, một lúc sau mới nói:

“Nếu cô muốn xem... Có thể đi đến chỗ tôi, tôi đánh cho cô xem.”

Dur Niệm không khỏi nhìn về phía Cố Tần. Dưới ngọn đèn ấm áp, một bên mặt của anh được bao phủ trong đó. Ngày thường Cố Tần đã cực kỳ anh tuấn đẹp mắt, nhưng lại cho người ta một cảm giác là cao quý lạnh lùng, có một loại khí thế người lạ không thể đến gần. Nhưng giờ phút này, anh đang lười biếng nằm trên ghế sa lon màu vàng nhạt của cô, hàng lông mi đen dài che phủ đôi mắt thâm thúy, hai con ngươi đen lầy. Môi của anh mím thành một đường thẳng tắp, giống như đúc với kiến trúc của nhà ga. Nhưng mà, Dur Niệm lại cảm thấy Cố Tần thân thiện hơn không ít, không còn xa không thể chạm như trước nữa.

“Đã muộn, tôi đi ngủ trước.”

Cố Tần tắt TV, đứng dậy đi về phía cô.

Cơ thể cao lớn của anh đem Dur Niệm bao phủ trong đó, Dur Niệm lui về phía sau vài bước:

“Tôi cũng muốn ngủ.”

“Ừ, đêm ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Nhìn Cố Tần đi lên lầu, quẹo vào, Dur Niệm tắt đèn phòng khách.

Chân giẫm lên bậc thang bằng gỗ phát ra âm thanh, cô sợ quá nhiều đến Cố Tần, tận lực thả nhẹ bước chân.

Trở về phòng, nằm trên giường.

Dur Niệm nhìn trần nhà đen kịt một mảnh, hai mắt từ từ khép lại. Vốn cô còn thấy buồn ngủ, nhưng vừa nghĩ tới Cố Tần ngay bên cạnh, Dur Niệm lại ngủ không được.

So với việc vui buồn thất thường trên TV, Cổ Tần vừa được hoan nghênh vừa phải chịu đủ cuộc tranh luận, Dư Niệm cảm thấy... Ngủ ở bên cạnh phòng Cổ Tần càng khiến cho người ta thấy thích, lại càng có lực hấp dẫn hơn.

Ngày thứ hai, ánh dương ấm áp mới lên.

Từ trước đến nay Dư Niệm luôn dậy sớm, đợi lúc cô mở cửa đi xuống lầu, Cổ Tần cũng đã thức dậy.

“Chào buổi sáng.”

Cổ Tần ngẩng đầu, nhìn cô sau đó là bắt chuyện.

“Chào buổi sáng.”

Dư Niệm cúi đầu nhìn bộ quần áo thể thao mặc ở trên người, cũng may, không phải quá xấu.

“Vừa có người gọi điện thoại đến, nhưng không có người nhận.”

“Bọn họ 8:30 mới lên, có đôi khi 9 giờ mới đến.”

Lông mày Cổ Tần chau lại, hiển nhiên có chút không vui.

Dư Niệm mím môi, không khỏi cười cười:

“Tôi đi xuống chạy bộ trước, anh cố kiên trì một chút.”

“Ừ.”

“Đúng rồi, tôi chuẩn bị mua đồ ăn sáng, anh có ăn kiêng cái gì không?”

“Tùy tiện.”

“Vậy tôi đi xuống.”

Dư Niệm cầm điện thoại lên, mở cửa đi xuống lầu.

Bầu không khí sáng sớm trong lành, bản thân đứng ở đây lại rất yên tĩnh, sáng sớm cũng không có mấy người.

Dư Niệm lấy điện thoại di động ra, bấm một số điện thoại.

“Chú Lý sao? Tôi là Dư Niệm.”

Đầu bên kia truyền đến giọng nói kinh ngạc của chú Lý:

“Tiểu thư Dư Niệm, mới sáng sớm tiểu thư tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Dư Niệm cúi đầu nhìn mũi chân:

“Chú Lý, chú có thể chuẩn bị giúp tôi một bộ quần áo không?”

“À?”

“Bộ quần áo đàn ông thường mặc ấy.”

Dư Niệm sờ lên đôi tai đỏ ửng của mình, giọng nói mềm mại:

“Số đo không khác lắm là.....”

“Tốt, tôi đã biết. Nhưng tiểu thư Dư Niệm vì sao lại muốn tôi chuẩn bị những thứ này?”

“Ngày hôm qua để bằng hữu của Hạ Lam đến hỗ trợ, cạo rách quần áo. Chú Lý, chú có thể lập tức đưa tới không? Lúc nữa bọn họ còn phải đi làm.”

“Tốt.”

Chú Lý cũng không hỏi nhiều, dứt khoát đáp ứng.

Mọi chuyện được Chú Lý xử lý rất nhanh, cô còn chưa mua đồ ăn sáng, chú Lý đã chờ ngay trước cổng của khu cư xá rồi.

Khi thấy thân ảnh của cô, chú Lý liền mở cửa xe.

”Tiểu thư Dư Niệm.”

“Chú Lý.”

“Đây là đồ cô muốn.”

Chú Lý đưa cái túi màu đen đựng giày Tây tới.

Dư Niệm cầm lấy, cười híp mắt nói một tiếng cảm ơn.

Ngay lúc Dư Niệm chuẩn bị đi vào, chú Lý đột nhiên gọi cô lại.

“Tiểu thư Dư Niệm.”

Gương mặt chú Lý co quắp, hai mắt có chút do dự, sau nửa ngày, lại nói ra câu nói kia:

“Tiểu thư Dư Niệm, sắp tới sinh nhật của Dư tổng rồi, ngài ấy rất muốn nhìn thấy cô.”

Tay cầm di động của Dư Niệm xiết chặt, nhếch môi không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nhiệt độ dần dần tăng lên, vừa nãy còn lạc tịch* hiện tại đường đi đã có không ít người.

(Lạc tịch* Chính mình vận dụng, ý tứ là cô đơn tiêu tịch. Ở đây có nghĩa là chị Niệm mới còn 1 mình, chỉ được 1 lúc đã có rất nhiều người, chị không còn 1 mình nữa)

Chú Lý nhìn Dư Niệm ở trước mặt, lớp học, hơi thở dài:

“Tôi còn phải đi đón Dư tổng, chắc phải đi trước rồi.”

“Ừ, chú Lý đi thông thả.”

Chú Lý nhẹ nhàng sờ đầu Dư Niệm, ôn nhu nói:

“VẬY cô cũng chiều cố chính mình thật tốt.”

“Tốt.”

Dư Niệm tránh ra bên cạnh nhường một con đường, đưa mắt nhìn xe dần dần đi mất.

Dư Niệm thở hắt ra một hơi, cầm cái túi xoay người đi vào cư xá, cô xem ngày, cách sinh nhật cha Dư còn có nửa tháng.

Cấp ba năm đó, Dư Niệm được cha đón về nhà họ Dư, khi đó cha Dư đã lập gia đình, hơn nữa còn có một đứa con gái nhu thuận đáng yêu. Dư Niệm chuyển đến cũng có chút không ra làm sao cả. Sau khi lên đại học, gần như Dư Niệm rất ít về nhà, sợ quấy rầy đến cha, càng sợ khiến mẹ kế của cô khó chịu.

Theo lý thuyết sinh nhật của cha, không có đạo lý không về nhà. Nhưng chỉ cần cô xuất hiện, không hiểu sao không khí sẽ lâm vào xấu hổ, Dư Niệm không được tự nhiên, bọn họ cũng không được tự nhiên.

Dư Niệm mấp máy môi, cất điện thoại di động vào trong túi, đi vào thang máy.

Đợi khi cô về nhà, Dư Niệm mới phát hiện mình quên mua đồ ăn sáng.

Cố Tần vừa để điện thoại xuống, chắc là vừa nói chuyện với đồng đội.

Dur Niệm đưa cái túi trên tay tới:

“Cái này cho anh.”

Cố Tần nhìn về phía cô, bàn tay thon dài tự nhiên cầm lấy, đầu ngón tay ấm áp của anh và cô chạm nhau, giống như bị điện giật, Dur Niệm vội vàng thu tay về.

“Đây là cái gì?”

“Quần áo.”

Cố Tần liếc mắt nhìn cô một cái, ở trước mặt cô lấy quần áo từ bên trong ra.

Màu đen của T-shirt cùng với quần thường, đồng thời, còn mang ra cả một chiếc quần lót tứ giác màu xanh.

Chiếc quần lót tứ giác kia. Lặng lẽ nằm yên trên sàn nhà, đôi mắt hạnh của Dur Niệm trừng lớn, gương mặt vô cùng kinh ngạc. Hai mắt Cố Tần có ánh sáng lóe lên, cúi người nhặt chiếc quần lót kia lên.

“Cho tôi à?”

Cố Tần bình tĩnh tự nhiên, trên mặt không lộ ra một chút cảm xúc.

“Không phải!”

Dur Niệm vội vàng phủ nhận.

Cố Tần khiêu mi, tay vẫn cầm chiếc quần lót kia, giọng nói hơi có vẻ ranh mãnh:

“Không phải cho tôi sao?”

Hồ hấp Dur Niệm cứng lại, đỏ mặt nhệ gặt đầu:

“Đưa cho anh...”

Cô nói lí nhí như tiếng muỗi kêu, nghe không quá rõ.

Cố Tần nhìn gương mặt đỏ như sắp rỉ máu kia, không khỏi khẽ cười một cái, không đùa cô nữa.

“Tôi đi lên thay quần áo.”

“Ừ...”

Dur Niệm có chút xấu hổ, cô chỉ muốn chú Lý mua một bộ quần áo để thay bộ quần đồ thể thao kia, tại sao lại mua cả quần lót chứ. Khẳng định Cố Tần sẽ cho rằng cô có dụng tâm kín đáo.

Cố Tần thay quần áo bằng tốc độ rất nhanh, không được một lúc đã đi ra. Quần áo rất vừa người, màu đen càng tôn lên thân hình rắn chắc thon dài của anh, khí chất cao quý lạnh lùng.

Cố Tần sửa lại nếp uốn rất nhỏ trên quần áo:

“Hơi nhỏ một chút.”

“À?”

Dur Niệm nhìn Cố Tần từ trên xuống dưới:

“Nhìn rất vừa ah, tôi dựa theo số đo của anh rồi mua đấy, không có khả năng nhỏ hơn.”

Cố Tần chợt nhìn về phía cô, hai mắt phát ra ánh sáng sáng quắc.

Bỗng nhiên Dur Niệm như nghĩ đến cái gì, hai mắt mở to nhìn anh, cổ họng nghẹn một cục, một cổ nhiệt nóng từ lòng bàn chân chậm rãi dâng lên, dần dần lan ra toàn cơ thể.

“Tôi... Vừa rồi tôi quên mua đồ ăn sáng rồi, hiện tại tôi đi mua.”

“Không cần.”

Cố Tần gọi cô lại, xoay người mở tủ lạnh ra:

“Tôi thấy nơi này của cô có không ít đồ ăn, làm chút gì ăn là được.”

Nam thần... Nấu cơm?

Dư Niệm che ngực, bên môi không khỏi lộ ra một nụ cười nhột nhạt.

“Cần tôi hỗ trợ không?”

“Không cần.”

Cố Tần lấy hai quả trứng gà cùng thịt lợn muối xông khói ra:

“Cô cứ nghỉ ngơi là được.”

Đương nhiên Dư Niệm sẽ không thật sự nghỉ ngơi, phòng bếp vừa vặn nối với quầy bar, cô ngồi trước quầy bar, ánh mắt không tự chủ được di động theo thân ảnh của anh.

Phòng bếp nhà cô không nhỏ, nhưng có lẽ Cố Tần rất cao lớn, cho nên lúc này phòng bếp có vẻ hơi chật hẹp.

Châm lửa, đổ dầu, lúc dầu nóng, Cố Tần đập trứng gà bỏ vào. Anh làm một loạt động tác thuần buồm xuôi gió.

“Anh thường xuyên nấu cơm à?”

“Không thường xuyên. Bình thường huấn luyện, làm sao có thời gian xuống bếp.”

Nói cũng đúng.

Dư Niệm vuốt vuốt lỗ tai nóng lên, thật nóng, cô hỏi một vấn đề thật ngốc.

Cố Tần còn nói:

“Nhưng cũng có ngoại lệ.”

“Ngoại lệ?”

Dư Niệm ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Cố Tần.

Ánh mắt của anh ngày thường vô cùng đẹp mắt, hai mí mắt đen láy, lông mi vừa dài vừa đen không cong vút lên, mà hơi rủ xuống, lộ ra chút lười biếng cao quý lạnh lùng. Lúc anh nhìn về phía cô, trong mắt hình như phát ra ánh sáng, sáng ngời nóng rực bức người.

Cố Tần không nói chuyện, hai mắt phát ra ánh sáng nhàn nhạt, lấy trứng trắng ra khỏi chảo.

Dư Niệm nhìn đến ngây người, nhưng vào lúc này, cô nghe thấy từ bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, chẳng qua là không phải gõ cửa nhà cô.

“Hình như là gọi anh, có phải là đồng đội của anh hay không?”

“Có khả năng a.”

“Tôi đi xem.”

Dư Niệm chạy ra mở cửa, cánh cửa đối diện kia có ba thanh niên đang đứng. Họ mặc quần áo giống nhau đều là đồng phục của đội bóng, lúc này đang không ngừng ấn chuông cửa nhà Cố Tần.

“Anh Cố có phải vẫn còn ngủ hay không?”

“Không có khả năng.”

Đối phương nói:

“Bình thường năm giờ rưỡi anh ấy đã dậy rồi.”

“Vậy... Không ở nhà?”

Hứa Hải Xuyên liếc mắt lườm Đồng Tử, nói:

“Không ở nhà thì ở nơi nào? Chẳng lẽ là nhà bên cạnh?”

Dur Niệm nghe được khá khá, phỏng đoán chắc đây là đồng đội của Cố Tần.

Cô yếu ớt gõ cửa phòng, nhỏ giọng mở miệng:

“Cái kia...”

Ba người kia đồng thời quay đầu lại, trên mặt là biểu tình giống nhau.

Khiếp sợ.

“Cố Tần đang ở nhà tôi.”

Lúc này không phải là chán kinh nữa, mà là không thể tin giống như gặp quỷ.

“Thật đúng là... đang ở nhà bên cạnh ah.” Hứa Hải Xuyên ngơ ngác nói.

Ba người Chuột, Đông Tử, Hứa Hải Xuyên ngoan ngoãn đi theo Dur Niệm vào cửa. Đi vào nhà của một cô gái xa lạ, bọn họ cũng không dám làm ầm ĩ, tự mình ngồi ở trên ghế sa lon, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, còn không dám thở mạnh.

Dur Niệm rót ba chén nước đưa lên trước, ba người cầm lấy, liên tục nói lời cảm ơn.

Tuy được gặp những thành viên khác của đội tuyển quốc gia, Dur Niệm lại cảm thấy... Rất bình tĩnh. Dù sao cô vừa trải qua một đêm với Cố Tần, hiện tại đã không có gì có thể khiến cô cảm thấy khiếp sợ nữa.

Ngược lại là ba người kia, từ lúc vào cửa đến bây giờ vẫn một mực bảo trì trạng thái mất hồn mất vía.

Ánh mắt của Đông Tử rơi vào trên người Cố Tần đang ở trong phòng bếp, nói:

“Tam ca đang nấu cơm ah...”

“Đúng vậy a.”

Chuột đáp lời:

“Vậy mà Tam ca lại nấu cơm ah...”

Nói xong, hai ánh mắt liền rơi vào trên người của Dur Niệm.

Dur Niệm không rõ ràng cho lắm hai mắt mờ to:

“Làm sao vậy?”

Nghiêm chỉnh lắc đầu.

“Ài, hình như tôi gặp cô ở nơi nào rồi ah.” Đông Tử nói.

Chuột cười ra tiếng, nói:

“Cô gái cô đừng để ý, tiểu tử này nhìn thấy mỹ nữ liền nói đã gặp người ta, cô đừng để ý đến cậu ta.”

“Không phải.”

Đông Tử gãi gãi đầu:

“Tôi đã gặp rồi, trên TV!”

Dur Niệm không nói chuyện, không sai biệt lắm cô biết là chuyện gì rồi.

Nghĩ một lát, Đông tử giật mình, vỗ đùi sau đó là lần lượt móc giấy bút từ trong túi ra rồi đi lên.

“Tôi nhớ ra rồi, em gái của tôi rất thích cô, có thể ký tên cho tôi lên cái ảnh nhỏ này không? Nếu con bé nhìn thấy, nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Ừ, quả nhiên là như thế.

Dur Niệm gật đầu, không chút keo kiệt ký tên của mình ở phía trên, còn tặng kèm một chút tấm lòng yêu mến nho nhỏ.

Đông Tử thấy vậy, cười tươi hơn hở nhét cái ảnh đã kí tên vào trong túi áo, lúc này mới giải thích cho những người khác:

“Cô ấy chính là người dẫn chương trình kịch trường dành cho trẻ em, em gái của tôi rất thích xem cái kia.”

Người dẫn chương trình dành cho thiếu nhi ah.

Mấy người nhìn qua lần nữa, dò xét Dư Niệm từ trên xuống dưới thêm vài lần, còn thấy rất thích hợp.

Dư Niệm bị bọn họ nhìn chăm chăm có chút không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác:

“Mọi người ăn cơm chưa?”

“Ăn...”

Đông Tử còn chưa dứt lời, Chuột tay vươn tay véo một cái, Chuột hắc hắc cười ngây ngô:

“Không ăn.”

“Cái kia...”

“Không ăn tự mình đi mua.”

Dư Niệm còn chưa nói xong, đã bị Cố Tần cắt đứt.

Ánh mắt Cố Tần nhìn qua, Chuột có chút sợ hãi, giả vờ giống như cái gì cũng chưa phát sinh qua, ngấm nhìn phong cảnh bốn phía.

“Dư Niệm, qua dùng cơm.”

Dư Niệm, qua dùng cơm.

Dư Niệm...

Từ trong miệng anh nói ra tên của cô, giống như có chứa ma lực, lại khiến cho Dư Niệm một hồi ý loạn tình mê.

Cô hít sâu một hơi bình phục lại tâm tình, đứng dậy đi đến trước bàn ăn.

Cố Tần làm bữa sáng rất đơn giản, nhưng hương vị đều đủ, trên bàn ăn, còn dùng sốt cà chua vẽ ra một khuôn mặt tươi cười, bên cạnh khuôn mặt tươi cười là một quả bóng bàn không quá mượt mà.

Lòng có chút ấm áp.

“Ăn đi, thêm muối rồi.”

Tại sao còn nhớ rõ chút chuyện nhỏ kia.

Dư Niệm cúi đầu, im lặng cầm đũa lên.

Cố Tần cười cười, cùng cô ăn bữa sáng.

“Anh Xuyên...” Chuột dùng khuỷu tay thọt cánh tay Hứa Hải Xuyên:

”Lúc trước có phải Tam ca đã từng nói... Anh ấy chỉ nấu cơm cho lão bà của mình?”

Hứa Hải Xuyên không nói lời nào, bày tỏ mình đang chịu đả kích.

“Tam ca!” Từ cuống họng của Đông Tử rống lên một tiếng về phía bên kia:

“Tại sao anh không ở nhà của mình?”

Kẻ này là một kẻ đại ngu ngốc!

Tại sao lại có thể trắng trợn hỏi ra như vậy!

“Tôi tự khóa mình ở bên ngoài. Tâm tính Dư Niệm thiện lương, nguyện ý cho tôi ở nhờ một đêm.”

Cố Tần uống một ngụm nước, tự nhiên lau nước dính bên khóe miệng, hai con ngươi thâm thúy nhìn qua :

“Đúng không... Dư Niệm.”

Nắc.

Dư Niệm mắc nghẹn.

Ăn xong bữa sáng, lúc Dư Niệm đang thu thập một đồng bừa bộn, chợt nghe thấy tiếng chuông cửa.

Cố Tần đi ra mở cửa, ngoài cửa đứng nhân viên công ty bất động sản.

“Thật có lỗi, hôm nay công việc hơi nhiều, cho nên mới tới chậm. Xin hỏi ngài là chủ xí nghiệp 1202 sao?”

“Là tôi...”

Cố Tần nhìn về phía mấy người đang xì xào bàn tán ở phòng khách, đầu lông mày của anh hơi nhíu lại:

“Mấy người các cậu, phải về rồi.”

“À.”

Mấy người vội vàng đứng lên, nhìn Dư Niệm lộ ra một nụ cười:

“Hôm nay làm phiền cô rồi, chúng tôi đi trước nha.”

“Ừ.”

Ba người khoát khoát tay với cô, đi ra ngoài rồi đi vào cánh cửa đối diện.

Cố Tần chưa đi, đứng ở cửa ra vào lặng lẽ nhìn cô.

“Lúc này chưa kịp hỏi cô, mùi vị bữa sáng hôm nay như thế nào?”

Dư Niệm mấp máy môi, khẽ gật đầu:

“Ăn thật ngon.”

Anh lại cười cười, phía dưới khóe mắt cong lên, giọng nói khàn khàn giàu từ tính:

“Vậy là tốt rồi.”

Cố Tần còn nói:

“Lần đầu tiên tôi làm bữa sáng cho một cô gái, nếu hương vị không tốt, vậy thì không xong rồi.”

Một khắc này, giống như băng tuyết vừa tan, ánh dương hiện ra, tất cả trước mắt của cô, bỗng nhiên sáng bừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Editor: Thiên Vi

“Tôi nhớ ra rồi! Cô gái kia không phải là cô gái lái xe hôm ấy ư, nhanh như vậy Tam ca đã dụ dỗ được người ta rồi à.”

Chuột treu ghẹo nói, nhìn Cố Tần bằng ánh mắt đầy ranh mãnh.

Cố Tần liếc mắt nhìn cậu ta, nói:

“Cái gì gọi là dụ dỗ? Chúng tôi là hàng xóm.”

“Không được mấy ngày đã chạy sang nhà người ta rồi, còn nói là không muốn dụ dỗ người ta? Em cũng không tin với tính cách của anh sẽ làm ra loại chuyện quên mang chìa khóa này.”

Tay rót nước của Cố Tần hơi dừng lại :

“Hoàn toàn chính xác, tôi đã quên.”

Mấy người kia nhếch miệng, trên mặt tràn đầy không tin.

Cố Tần thoải mái nói sang chuyện khác:

“Sớm như vậy đã qua chỗ tôi làm gì vậy?”

“Nghe huấn luyện viên nói anh muốn trở về đội?”

“Ừ.”

Cố Tần gật đầu :

“Huấn luyện viên nói có thể trở về đội với thân phận là người mới.”

“Nói cũng đúng, nếu thật sự kéo dài ba tháng, bị lạnh nhạt thì phải làm sao bây giờ.”

Vận động viên như bọn họ, sợ nhất chính là phải dừng lại, một khi ngưng tay, cái cảm giác kia thật sự là không tốt.

“Kỳ thật chúng em chỉ đi ngang qua sau đó muốn vào nhìn anh một chút, thuận tiện nhắc nhở anh đừng quên đến dự tiệc sinh nhật của Tam Mộc tối nay.”

Mấy người đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Cố Tần:

“Chúng em đi về đã, buổi tối gặp.”

Cố Tần tiễn mấy người ra cửa, lúc trở về, chợt nghe thấy đối diện truyền đến động tĩnh rất nhỏ.

Tay đang đóng cửa của Cố Tần dừng lại, hai mắt không khỏi giương lên nhìn lại.

Dư Niệm thay đổi một thân quần áo nghiêm túc, trang điểm tinh xảo, trên tay cầm cái túi xách đang muốn khóa cửa.

“Đi làm?”

Vốn Dư Niệm còn sững sốt một chút, sau đó mỉm cười với Cố Tần:

“Ừ.”

Trầm mặc trong chốc lát, Cố Tần nhẹ giọng nói:

“Trên đường cẩn thận.”

Chỉ bốn chữ đơn giản, lại khiến cho gò má của Dư Niệm đỏ lên.

Cô không nói chuyện, vội vàng nhấn nút thang máy đi xuống.

Cố Tần khép cửa lại, ánh dương tự to lên ló vào từ cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ là bầu trời xanh thẳm không một áng mây. Nhớ lại gương mặt phình lên tràn ngập cảm xúc của Dư Niệm, Cố Tần thấy hơi buồn cười, cô gái kia thật đúng là dễ thẹn thùng.

Có thể nguyên nhân được gặp Cố Tần, cho nên tâm tình của Dư Niệm rất tốt.

Đi vào đài truyền hình, Dư Niệm bắt tay vào chuẩn bị cho một ngày làm việc.

Hiện tại chuyên mục kịch trường (nhà hát, ở đây chắc là phát các bài hát) dành cho trẻ em chỉ có hai người dẫn chương trình, một người là Dư Niệm, một người khác đang hợp tác với cô là một người mới tên là Triệu An An.

Chân trước Dư Niệm vừa vào cửa, chân sau Triệu An An đã đuổi kịp rồi.

“Thiếu chút nữa thì muộn.”

Triệu An An vỗ ngực ỒỒ, trong lòng còn thấy sợ hãi.

Dư Niệm cười cười, giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ:

“Mới qua năm phút đồng hồ, sự thật là cô đến muộn.”

“Ngày hôm qua tôi ghi chép tiết mục đến 12 giờ đêm, cô không biết, đến bây giờ tôi vẫn còn triệu chứng hạ đường huyết.”

Triệu An An bắt mắt phản nản nói:

“Cô nói xem tại sao cấp trên lại không phân người xuống cho chúng ta ah, nếu còn tiếp tục như vậy... Tôi thật sợ mình kiên trì không nổi.”

Dư Niệm đẩy bờ vai của cô ấy, thấp giọng nói:

“Nhỏ giọng một chút, đừng để cho người khác nghe thấy. Cái kịch trường này của chúng ta tỉ lệ thu xem vốn không cao, chỉ là hạng gân gà*, đi thì đáng tiếc, bỏ thì thêm người lại ngại lãng phí nhân lực cùng tài nguyên, chỉ có thể chèn ép người mới chúng ta.”

(Gân gà*: ăn thì vô vị, vứt thì tiếc, ví với những việc làm vô bổ, không mang lại lợi ích gì)

Triệu An An nhếch miệng, cảm thấy Dư Niệm nói rất có lý. Như cái chuyên mục này của bọn họ, người thì thiếu, làm lại nhiều, bên cạnh đó nếu chuyên mục khác thiếu người các cô còn phải đi qua hỗ trợ làm người giúp việc, thật sự là ăn cơm một người, làm việc của bốn người.

“Tôi đi thu thập đồ đạc ngày hôm qua trước đã, giữa trưa còn đi ăn bánh?”

“Tốt.”

Dư Niệm gật đầu, nhưng vào lúc này, Triệu An An giờ tay đẩy cô, ra hiệu cho Dư Niệm nhìn sang phía bên trái.

“Dư Niệm.”

Bên tai truyền đến một giọng nói nữ tính êm ái, giày cao gót đập trên mặt đất không nhanh không chậm. Người phụ nữ một đầu tóc dài đen nhánh, ngũ quan xinh đẹp, nụ cười tươi tắn dịu dàng.

Dư Niệm ngơ ngác một chút, vội vàng chào hỏi đối phương:

“Trợ lý Tôn.”

Trong đài truyền hình Tôn Mạn Tư là trợ lý bên người của chị Luru, tuy cùng làm trong một cái đài truyền hình, nhưng bình thường lại ít tiếp xúc, hôm nay tại sao cũng tới?

“Là như thế này, lúc nữa tôi có việc phải đi ra ngoài. Đợi đến buổi trưa, cô có thể giúp tôi đem kịch bản phỏng vấn này cho chị Luru không?”

Dư Niệm nhú mày, trong lòng có chút không vui:

“Cô không thể trực tiếp đưa đến cho chị Luru sao?”

Tôn Mạn Tư còn không biết xấu hổ nói:

“Chị Luru còn chưa tới, những người khác đều đang bận, chỉ là chuyện tiện tay mà thôi, cho nên...”

Mọi người đều nói đến nước này rồi, nếu còn cự tuyệt sợ là sẽ không thể nói nổi rồi.

Dư Niệm giờ tay cầm lấy, đặt một bên ở trên bàn:

“Tốt, Đợi chị Luru tới tôi sẽ đưa cho chị ấy.”

“Làm phiền cô rồi.”

Tôn Mạn Tư nở nụ cười cảm kích với cô:

“Đợi lần sau tôi mời cô ăn cơm, tôi đi trước.”

Tôn Mạn Tư phát phát tay với cô, xoay người đi mất.

Người vừa mới đi, Triệu An An thò đầu ra dò xét.

“Nghe nói Tôn Mạn Tư là người tâm cao khí ngạo, tôi lại cảm thấy tính nết coi như cũng được ah.”

Dư Niệm gõ đầu Triệu An An, nói:

“Mọi chuyện đừng nhìn mặt ngoài.”

Ăn xong cơm trưa, Dư Niệm đem tập văn kiện đưa cho Luru Viện.

Luru Viện đang đối diện với tấm gương trang điểm, chị ta là một người mạnh mẽ, nhìn thấy Dư Niệm đi đến, con mắt Luru Viện nhàn nhạt đảo qua, sau đó thu lại rất nhanh.

“Chị Luru, Tôn trợ lý bảo tôi đưa cái này cho chị.”

Dư Niệm cung kính đặt bản nội dung phòng vắn lên trên bàn, lại lẳng lặng đánh giá Luru Viện.

Luru Viện 23 tuổi đi vào làm trong đài truyền hình, cho tới ngày hôm nay mới hai mươi năm, rất được hoan nghênh ở chỗ chủ trì nghệ thuật tổng hợp gì đó, về sau đài truyền hình còn cố ý đặt theo yêu cầu của chị ta một tiết mục thăm hỏi của mình tình là “Luru viện có duyên” hỗ trợ qua lại lẫn nhau.

“Cháu nhỏ nói với tôi, làm phiền cô rồi.”

“Không cần khách khí, không có việc gì tôi đi trước.”

Luru Viện gật đầu, không nhìn cô nữa.

Ra khỏi phòng hóa trang, Dư Niệm không khỏi thờ phào một hơi, trong lòng cảm thán trên người chị ta có khí chất không tầm thường.

Sau khi ghi hình trực tiếp xong đã là 7:30 tối, Dư Niệm rời khỏi phòng ghi hình, vừa mới thay quần áo rồi chuẩn bị đi về, cô liền bị cản lại.

“Dư Niệm, Phó tổng giám đốc muốn gặp cô.”

Phó tổng giám đốc?

Dư Niệm sững sờ một lúc, vội vàng kéo đối phương lại:

“Anh có biết muốn gặp tôi làm cái gì không?”

Anh ta liếc mắt lờm Dư Niệm, khẽ lắc đầu nói:

“Không rõ ràng lắm, nhưng chị Luru cũng ở đó.”

Chị Luru cũng ở đó?

Nói như vậy, trong lòng Dư Niệm không chắc lắm.

Mang tâm tình thấp thỏm không yên, Dư Niệm đẩy cánh cửa bằng thủy tinh phòng họp ra.

Vừa vào cửa, Dư Niệm liền chống lại ánh mắt của Tôn Mạn Tư, lại chuyển mắt, nhìn thấy Luru Viện với vẻ mặt đạm mạc đang ngồi ở giữa cùng với Phó tổng giám đốc của đài truyền hình tên là Thôi Đông.

“Chào phó tổng giám đốc Thôi, chào chị Luru.”

Dư Niệm đứng trước mặt hai người, vô cùng quy củ.

“Tôi hỏi cô.”

Thôi Đông ngẩng đầu nhìn về phía Dư Niệm:

“Kịch bản hôm nay của chị Luru là cô chuẩn bị hay sao?”

Trong lòng Dư Niệm lộp bộp một cái, cô không khỏi nhìn về phía Tôn Mạn Tư, lại phát hiện ánh mắt của đối phương không nhìn mình, Dư Niệm nhú nhú mày:

“Không phải tôi. Là trợ lý Tôn đưa cho tôi, cô ấy nói có việc, nhờ tôi chuyển giao cho chị Luru.”

“Chính cô xem đi.”

Phó tổng giám đốc “BA~” một tiếng đem văn kiện ném tới trước mặt Dư Niệm

Dư Niệm không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cô đi lên cầm lấy tập văn kiện, lật ra. Lúc nhìn thấy nội dung bên trong, toàn bộ phía sau lưng Dư Niệm đều cứng lại.

Nội dung bên trong kịch bản của người dẫn chương trình kia.... Là tiết mục ngày hôm qua của cô.

Trong cổ Dư Niệm khô khốc, há to miệng, cả buổi không phát ra một chút âm thanh.

Tôn Mạn Tư liếc mắt nhìn cô một cái, yếu ớt mở miệng, trong giọng nói tràn đầy trách cứ:

“Tôi đem chuyện quan trọng như vậy giao cho cô, thế nhưng... Tại sao cô lại sợ ý chủ quan như vậy ah.”

“Dư Niệm, tiết mục của chị Lưu đều là trực tiếp. Cô có biết, tiết mục hôm nay có mời khách quý rất quan trọng hay không. Nếu không phải chị Lưu còn nhớ rõ nội dung cuộc phỏng vấn, tiết mục hôm nay xong việc như thế nào?!”

Tay Dư Niệm rất nhanh nắm thành nắm đấm, hai mắt rù xuống không nói gì.

Cô có thể khẳng định, cô bị Tôn Mạn Tư hãm hại.

Lúc ấy Tôn Mạn Tư đưa nội dung kịch bản cho cô, cô không xem qua, lúc này kịch bản chỗ Lưu Viện vừa vặn lại là nội dung tiết mục ngày hôm qua của cô, như vậy Lưu Viện cùng Phó tổng giám đốc sẽ nhận định là cô sợ ý chủ quan không cẩn thận.

Dư Niệm có chút không cam lòng trên lưng vác nồi, cô hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói:

“Tôi không có lỗi, lúc ấy trợ lý Tôn đưa cho tôi đúng là cái này, nếu quả thật là do tôi không cẩn thận cảm nhầm, như vậy kịch bản giao cho chị Lưu chắc chắn vẫn còn ở chỗ của tôi.”

“Ý của cô là tôi hãm hại cô~?”

Tôn Mạn Tư mím môi, gương mặt tràn đầy ủy khuất.

Phó tổng giám đốc không nói chuyện, gương mặt có chút âm trầm. Ngay cả đầu lông mày của Lưu Viện cũng phải hơi nhíu.

Cầm lấy, Phó tổng giám đốc đem một tập văn kiện khác ném tới.

“Lúc phát hiện ra sai lầm, chúng tôi đã để người đến chỗ của cô tìm, đây là ở trên bàn của cô.”

Dư Niệm cầm tập văn kiện lên, cô lật một tờ ra, tay cầm tập văn kiện không khỏi nắm chặt lại.

“Cô còn muốn nói cái gì nữa không?”

Dư Niệm nhìn về phía Tôn Mạn Tư, Tôn Mạn Tư đứng thẳng tắp, nụ cười trong veo, ánh mắt thuần lương vô hại.

Dư Niệm cắn môi, thời điểm lúc này cô cũng chỉ có thể nhận sai, nếu còn giải thích, bọn họ sẽ cho rằng cô đang từ chối trách nhiệm.

“... Thật xin lỗi.”

Dư Niệm nói:

“Là tôi nhầm rồi...”

Cô nói xong, khóe môi của Tôn Mạn Tư liền hơi giương lên một đường cong nho nhỏ.

“Cô phải nhớ kỹ sai lầm này của mình, ngày mai ghi một bản kiểm điểm cho tôi. Vì đây là lần đầu tiên cô vi phạm, sẽ tha thứ cho cô, nhưng không được có lần sau.”

“Không có lần sau.”

“Ừ.”

Đầu lông mày của Phó tổng giám đốc dần dần giãn ra, ông ta nhìn về phía Lưu Viện:

“Chị Lưu có gì muốn nói không?”

Lưu Viện chậm rãi đứng lên từ chỗ ngồi, chị ta vượt qua cái bàn, đi sát qua người của Dư Niệm, đẩy cửa đi ra.

“Nhớ kỹ một chút.”

Bốn chữ, lạnh lùng và cao ngạo.

Tôn Mạn Tư đi sau lưng Lưu Viện, cô ta đưa cột liếc mắt nhìn Dư Niệm, vỗ nhẹ bả vai của Dư Niệm:

“Lần sau không được tái phạm nữa.”

Tay Dư Niệm nhanh chóng nắm thành nắm đấm, móng tay gần như muốn đâm sâu vào bên trong da thịt. Cô hít sâu một hơi, xoay người đi ra khỏi phòng họp.

Trong ngực như có một bàn tay đang bóp chặt, khiến cho Dư Niệm có chút khó thở. Trở lại văn phòng, Dư Niệm trầm mặc ngồi trên chỗ của mình.

Triệu An An nghe nói cô bị gọi đi nên vẫn đợi ở chỗ này, thấy cô trở về, vội vàng đi lên phía trước.

“Làm sao vậy?”

Cảm xúc của Dư Niệm có chút sa sút, cô liếm bờ môi khô khốc, lấy giấy bút chuẩn bị ghi bản kiểm điểm.

“Kịch bản giao cho chị Lưu phạm sai lầm.”

Triệu An An nghe xong, hai mắt trừng lớn:

“VẬY... LÀ TÔN MẠN TƯ GIỎI TRÒ QUÝ?”

“Ừ.”

Dư Niệm gật đầu:

“Là cô ta.”

“A phi!”

Triệu An An vỗ bàn ngồi dậy:

“Quả thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong ah, nhưng tại sao cô ta phải hại cô?”

“Lần trước tôi thấy cô ta làm khó dễ một thực tập sinh, tôi không nhịn được... Cho nên đến giải vây cho cô bé kia, đoán chừng là vì chuyện này khiến cô ta nhớ mãi.”

Dư Niệm đi vào làm trong đài truyền hình lâu như vậy, còn chưa đắc tội với người nào. Lần trước cũng chỉ là làm anh hùng một chút, nhưng sau khi cô nhúng tay vào, Tôn Mạn Tư cũng không nói thêm gì rồi đi mất, Dư Niệm làm sao cũng không nghĩ ra... Thật sự cô ta sẽ nhớ rõ cô.

“Dư Dư...”

Triệu An An lo lắng nhìn về phía cô:

“Cô còn tốt đấy chứ? Phó tổng giám đốc không nói gì à?”

“Không có chuyện gì.”

Dư Niệm cười cười gượng ép:

“Chỉ là ghi bản kiểm điểm. Cô không cần lo lắng, coi như là mua một cái giáo huấn thôi.”

Triệu An An vẫn rất tức giận, tuy bọn họ làm việc cùng nhau không bao lâu, nhưng ít nhất đã có cách mạng hữu nghị, hôm nay đồng bọn cách mạng bị hãm hại ức hiếp si nhục, vậy mà cô chỉ có thể đứng nhìn!

“Không phải cô nói mẹ của cô sinh bệnh, cô muốn về sớm một chút hay sao? Đi nhanh đi, không cần phải xen vào chuyện của tôi.”

“Ah, đúng vậy!”

Triệu An An vào nhìn Dư Niệm, lúc này mới nhớ tới mẹ mình đang bị bệnh còn ở nhà chờ mình. Cô vội vàng thu dọn đồ đạc:

“Cái kia... Cái kia tôi đi trước, Dư Dư cô thật sự không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, đi nhanh đi.”

“Tôi đi đây...” Triệu An An lưu luyến không rời liếc mắt nhìn cô một cái, xoay người đi ra cửa.

Sắc trời dần dần tối hơn, trong phòng hoàn toàn được yên tĩnh.

Dư Niệm vuốt ve chiếc bút máy màu đen, cô nhìn cây bút máy chợt thấy sừng sốt.

Lúc đi tìm Cố Tần muốn kí tên, cũng là cầm cây bút này...

Hôm nay, cô lại phải dùng nó để ghi bản kiểm điểm.

Dur Niệm cười cười chế giễu, cúi đầu bắt đầu viết.

Đội Dur Niệm ghi xong bản kiểm điểm đã là hơn 11 giờ tối, toàn bộ đài truyền hình là một mảnh đen kịt, chỉ còn lại ánh sáng mờ nhạt tản ra từ cái đèn bàn làm việc của cô. Dur Niệm đặt bản kiểm điểm vào trong ngăn kéo rồi khóa kỹ, tắt đèn bàn sau đó rời khỏi cao ốc của đài truyền hình.

Vừa ra khỏi cửa, một luồng gió đêm liền đánh úp về phía cô.

Dur Niệm quấn chặt áo ngoài, trong bóng đêm bao la mờ mịt, thân ảnh của cô hiu quạnh và cô đơn.

“Dur Niệm.”

Bỗng nhiên, Dur Niệm nghe thấy có người gọi cô.

Dur Niệm nhìn lại chỗ phát ra tiếng nói, dưới ánh đèn đường, cơ thể của người đàn ông cao lớn. Anh nhìn cô, trong ánh mắt đen láy sáng như sao ấy phản chiếu bóng hình nhỏ bé của cô...

Trong nháy mắt đó, một khắc này, ủy khuất đột nhiên tập kích Dur Niệm, không hiểu sao lại khiến cho cô cảm thấy yếu ớt muốn rơi lệ.

Hết chương 10.

Đời lời của editor:

Tra nữ lên sàn có vẻ rất muốn ăn dếp, chị Niệm là người rất hiền, luôn đối tốt với người khác, vì thế mà mấy chương sau dù mụ Tôn kia có hai chị nhưng chị vẫn bỏ qua, nhưng việc này không đồng nghĩa với việc chị luôn bỏ qua cho ả. 1,2,3 lần thì chị bỏ qua nhưng quá nhiều và quá đáng thì k thể bỏ qua được. Mới đầu có lẽ sẽ thấy hơi tức nhưng sau đó sẽ là màn phản dame của chị nha.

Còn về người đồng nghiệp là An An, mới đầu ta định để xưng hô là mình và bạn hay cậu và tớ cho thân thiết, nhưng thứ nhất là nếu tình bạn từ hồi học c2, c3 hay đại học rồi đi làm cùng nhau sẽ dễ thể được, nhưng 2 người đã đi làm lại mới quen nhau để thể không hợp lắm, thứ 2 là trong mấy chương tiếp theo bạn An An của chúng ta gián tiếp hại chị Niệm, mặc dù có hối hận khai báo với chị Niệm nhưng trong tình bạn đã có 1 vết nứt thì dù có hàn gắn cũng không thể lành lại được, nó sẽ vĩnh viễn nằm ở đó. Cho nên dù chị Niệm đã tha thứ cho An An nhưng sẽ không bao giờ được như trước, cho nên ta mới để xưng hô là cô với tôi, đỡ mất công cậu tớ sau này lại phải thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Dur Niệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Editor: Thiên Vi

“Muộn như vậy vẫn chưa về nhà?”

Cố Tần chậm rãi đi về phía cô, đèn đường giống như ánh mắt đưa tình chiếu thẳng vào trên người anh, khiến anh được bao phủ trong một tầng ánh sáng hư ảo. Dur Niệm nhìn đôi mắt thâm thúy kia của Cố Tần, đầu không khỏi cúi thấp xuống.

“Không có lái xe?”

Dur Niệm hít hít mũi, nói:

“Xe đưa đi sửa rồi, buổi sáng ngồi xe lửa đến.”

“À.”

Cố Tần lên tiếng, sau một lúc lâu không nói gì nữa.

Bỗng nhiên, Cố Tần cởi áo khoác màu đen mặc trên người ra, anh đi lên vài bước, đem áo khoác choàng lên vai của Dur Niệm. Động tác của Cố Tần rất dịu dàng, sợi tóc màu đen của cô sượt qua tay của anh, thậm chí Dur Niệm có thể ngửi được thấy mùi mồ hôi thoảng thoảng từ trên người của Cố Tần.

Hành động của Cố Tần khiến cho Dur Niệm hoàn toàn ngốc, đôi khi cô kịp phản ứng, có một loại cảm xúc lạ lẫm bắt đầu chậm rãi lan tỏa từ dưới đáy

lòng, nó giống như dây leo, dần dần quấn quanh toàn bộ huyết mạch toàn thân.

“Ăn cơm chưa?”

Hai mắt Dư Niệm không khỏi giương lên nhìn về phía anh, gương mặt Cố Tần vẫn lạnh lùng trong trẻo như trước, nhưng giờ phút này, thần sắc của anh lại ẩn chứa một loại cảm xúc mà Dư Niệm không hiểu.

Dư Niệm lắc đầu:

“Vừa tan tằm, chưa ăn.”

“Ừ.”

Cố Tần nghĩ nghĩ, liền móc một miếng chocolate từ trong túi áo ra đưa tới:

“Cho.”

Miếng chocolate kia, hiển nhiên là chờ đợi một thời gian rất lâu ở trong túi áo của anh, vỏ ngoài đã có chút nhăn nheo. Hai mắt Dư Niệm trừng lớn:

“À?”

Cố Tần nhú mày, nói:

“Cô giảm béo?”

“Không... Không giảm.”

Dư Niệm cắn môi, giờ tay cẩn thận từng li từng tí cầm lấy vật nhỏ ở trong lòng bàn tay của anh. Dư Niệm cúi đầu xé vỏ ngoài, nhưng xé một lúc lâu mà cái vỏ không rách, ngay lúc Dư Niệm muốn quăng đi, một bàn tay to lớn cầm lấy miếng chocolate đáng thương ở trên tay của cô □□.

Đang lúc Dư Niệm chìm trong kinh ngạc, Cố Tần cầm miếng chocolate vẫn chưa xé rách được vỏ ngoài kia cho vào trong miệng, hàm răng dùng sức kéo một cái, vỏ ngoài của miếng chocolate được xé rách, Cố Tần một lần nữa đưa miếng chocolate lên miệng của cô:

“Cho.”

Dư Niệm ngo ngoé há mồm cắn, hương vị chocolate đắng đắng chậm rãi tràn ngập bên trong khoang miệng của cô, đồng thời, đầu lưỡi ấm áp của cô còn vờn ra liếm qua đầu ngón tay của Cố Tần.

Đầu lưỡi của cô trơn ướt, lúc tiếp xúc lên bề mặt ngón tay của anh, thật giống như chạm phải điện, khiến cho sống lưng của Cố Tần cứng ngắc.

Trong nháy mắt đó, hai người đồng thời sững sốt.

Nguyệt bạch phong thanh*, chợt có chiếc xe lướt qua rất nhanh ở trên đường cái. Bọn họ đều giữ nguyên tư thế, miếng chocolate trong miệng đã bắt đầu hòa tan, có một loại cảm xúc tên là ngượng ngùng dần dần chiếm lĩnh bức tường trong lòng của Dư Niệm. Cô lui về phía sau vài bước, ho nhẹ một tiếng, có chút xấu hổ không dám nhìn Cố Tần.

(Nguyệt bạch phong thanh*: Hình dung ban đêm u tĩnh tốt đẹp.)

Cố Tần chỉ gạt mình im lặng trong vài giây, anh rất nhanh liền hoàn hồn, đem cái vỏ không trên tay vỏ thành một cục, vững vàng ném vào trong thùng rác ở bên cạnh Dư Niệm.

“Đi thôi, chúng ta cùng trở về.”

“À...”

Dư Niệm giống như vợ bé đi sau lưng Cố Tần, Cố Tần đang đi ở phía trước đột nhiên dừng lại, anh quay đầu nhìn cô, nói:

“Đến bên cạnh tôi.”

Dư Niệm khẽ gạt mình, cô mím môi cười cười, sóng vai đi bên cạnh người Cố Tần.

Trong đám con gái, vóc người Dư Niệm không phải rất thấp, nhưng so sánh với Cố Tần, nhìn Dư Niệm lại có vẻ hết sức nhỏ nhắn xinh xắn.

Đi đến trước xe, Cố Tần mở cửa ghế lái phụ, đợi cô ngồi vào, lúc này anh mới ngồi vào.

Dư Niệm cúi đầu nghịch ngón tay, bỗng nhiên, Cố Tần vươn người ra rồi nằm rạp xuống. Trong lòng Dư Niệm cả kinh, hai cơ thể dán sát vào nhau.

Hai mắt Dư Niệm trừng lớn, trong mắt phản chiếu gương mặt không một gợn sóng của Cố Tần, cơ thể cao lớn của anh chặt chẽ giam cầm Dư Niệm ở

bên trên chỗ ngồi chật hẹp, tim giống như không khống chế được, bắt đầu điên cuồng nhảy lên.

“Chú ý...”

Dur Niệm vừa muốn kêu tên Cố Tần, người đàn ông liền kéo dây an toàn ở một bên, cài chắc chắn cho Dur Niệm.

Làm xong tất cả, Cố Tần đã khởi động động cơ.

“Phải tuân thủ quy tắc giao thông.”

Hai má Dur Niệm đỏ hồng, cô vuốt vuốt vành tai nóng hổi, nhưng trái tim lại đập loạn như trước vẫn không khôi phục lại sự ổn định ban đầu.

“Anh... Tại sao anh lại xuất hiện ở nơi này?”

Cố Tần nói:

“Đi ngang qua.”

Ánh mắt của anh liếc qua, nhìn gương mặt của Dur Niệm ở bên cạnh, ánh sáng trong xe hơi mờ, nhờ vào chút ánh sáng nhạt, Cố Tần có thể thấy rõ trên mặt Dur Niệm vẫn còn màu đỏ ửng chưa tản hết, màu sắc kia càng tôn lên đôi má trắng nõn của cô, giống như những tia nắng ban mai sớm bình minh.

Cố Tần thu ánh mắt, chuyển chú lái xe.

Buổi tối đi dự sinh nhật của Tam Mộc, khách sạn ấy vừa vặn ngay gần đài truyền hình, sau khi tụ hội cùng đám bạn, anh liền chuẩn bị về nhà. Trên đường, vừa đúng lúc Cố Tần nhìn thấy một người đang đứng ở bên đường, thân ảnh cô đơn kia chính là Dur Niệm.

Cô khoanh tay đứng trong bóng đêm, gương mặt mịt mờ và cô đơn.

Anh đoán, chắc là bị người ta bắt nạt rồi.

Tuy thời gian ở chung với cô gái này không dài, nhưng mặc kệ là lúc nào, cô đều sẽ cười tủn tủn, dáng vẻ này không nằm trong dự liệu của anh.

Cố Tần không thích xen vào việc của người khác, càng không thích nhiều chuyện quản việc đầu đầu của người không thân quen. Nhưng giờ phút này, đột nhiên Cố Tần lại sinh ra một loại cảm xúc tên là bao che khuyết điểm.

Cô gái kia là Fans hâm mộ tiệm hàng xóm của anh, cũng không thể bỏ lại cô một mình ở trên đường cái. Vì vậy Cố Tần mới có hành động của người tốt một lần.

“Cô thích ăn cái gì?”

“À?”

Phía trước là đèn đỏ, ngón tay Cố Tần nhẹ nhàng gõ lên tay lái, trong lòng lặng lẽ tính thời gian.

“Tôi chưa ăn cơm, cô muốn đi ăn cùng tôi hay không?”

Cùng... Cùng Cố Tần ăn cơm ah!

Dur Niệm chấn kinh rồi.

“Cái gì tôi cũng ăn được.”

Đèn xanh rồi.

Trên đường cái, Cố Tần chạy xe không nhanh không chậm, bên môi của anh vẽ ra một nụ cười:

“Không ăn kiêng?”

“Tôi không kén ăn.”

“Vậy là tốt rồi.”

Xe rẽ vào lối đi bên trái, đi lên một con đường nhỏ.

Mặt đường hơi gồ ghề, để ý thấy Dur Niệm không có chỗ vịn tay. Cố Tần liếc nhìn cô một cái, thả chậm tốc độ xe.

“Bên trong có một nhà làm cơm thịt heo, lẩu nảo heo* của bọn họ làm không tồi.”

(Lẩu nảo heo*: Thực sự thì cho ta tiền ta cũng k dám ăn các nảo ạ...nhìn ghê quá)

)

Nảo heo... Nấu lẩu.

Biểu tình Dư Niệm có chút quái dị.

“Nếu cô không thích, chúng ta có thể đổi nhà hàng khác.”

“Không cần.”

Dư Niệm liên tục khoát tay:

“Liên... Liên lẩu nảo heo.”

Khóe mắt Cố Tần khẽ cong, không khỏi phát ra tiếng cười trầm thấp.

Trên mặt Dư Niệm hiện lên tia xấu hổ, vội vàng ngồi xuống: vừa rồi... Có phải biểu hiện của cô quá gấp gáp không dẫn nổi hay không? Cố Tần có thể cho rằng cô rất muốn ăn lẩu nảo heo hay không?

Loại địa phương này tự nhiên không có chỗ đậu xe, Cố Tần lái xe đỗ ở ven đường, tắt động cơ rồi xuống xe.

Lúc này trời đã về khuya, nhà hàng không có một bóng người. Thấy có khách vào cửa, nhân viên phục vụ vội vàng chạy ra đón chào.

“Chào quý khách, là hai vị sao?”

Cố Tần dẫn Dư Niệm ngồi vào vị trí phía bên trong cùng, anh đưa menu tới:

“Cô chọn đi.”

“Anh chọn đi...”

Dư Niệm sợ chọn phải món ăn Cố Tần không thích ăn, vội vàng đẩy menu lại.

Cố Tần cũng không cưỡng cầu, anh nhìn menu rất nhanh, báo tên vài món ăn, đều là món ăn thanh đạm.

“Cuối cùng cho một nồi lẩu nảo heo, cùng một phần cơm thịt kho.”

“Tốt, xin chờ một chút.”

Nhân viên phục vụ đi mất, hai người khôi phục lại sự yên tĩnh.

Cố Tần rót nước trà vào chén, đẩy đến trước mặt Dư Niệm.

Dư Niệm thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ):

“Cảm ơn.”

“Không cần khách khí như thế.”

Cố Tần nhìn về phía cô:

“Cũng không cần khẩn trương như vậy.”

Vốn Dư Niệm không phải rất khẩn trương, Cố Tần vừa nói như vậy, cô bắt đầu thật sự thấy khẩn trương.

“Cái kia... Nhân viên phục vụ giống như không nhận ra anh ah.”

Cố Tần thoáng nở nụ cười yếu ớt:

“Tôi cũng không phải minh tinh, làm sao có thể ai cũng biết tôi.”

Dư Niệm bật thốt lên:

“So với minh tinh anh tốt hơn.”

Cố Tần liền giật mình, giữ im lặng nhấp một ngụm nước trà.

Giống như... Thật nóng cũng thật nóng bỏng.

Cố Tần có thể cho rằng cô là người nào tàn hay không?

Suy nghĩ đan xen, bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn đầy từ tính của Cố Tần:

“Cô có thể xem trọng tôi như vậy, tôi rất vui.”

Dư Niệm... Mặt lại đỏ rồi.

“Com thịt kho của hai vị.”

“Cho cô ấy.”

Nhân viên phục vụ đặt một bát com lớn ở trước mặt Dư Niệm:

“Tiểu thư, mời dùng chậm.”

Dùng chậm...

Làm sao cô có thể ăn được nhiều như vậy.

Dư Niệm nhìn nhìn Cố Tần, phần một ít com ở bên trong ra một cái bát nhỏ, phần còn lại đưa tới trước mặt Cố Tần.

“Tôi không ăn hết được nhiều như vậy.”

“Com ở đây ăn rất ngon.”

Cố Tần vừa về từ bữa tiệc sinh nhật, căn bản không có khẩu vị. Có thể vì không muốn Dư Niệm xấu hổ, anh có ý tính ăn vài miếng.

Dư Niệm gật đầu, miệng nhỏ ăn com ở trong bát. Lúc này nồi lẩu đã chuẩn bị xong, Cố Tần lấy một ít não heo cho Dư Niệm, nhẹ nói:

“Ăn nhiều một chút, bổ đầu óc.”

Thiếu chút nữa Dư Niệm bị sặc com trong miệng, cô uống một ngụm nước, cẩn thận từng li từng tí liếc mắt nhìn Cố Tần:

“Đầu óc tôi... Rất tốt.”

Động tác trên tay của Cố Tần cứng đờ, lại không dám xia tới đồ ăn ở trong nồi:

“Dư Niệm, tôi sẽ không an ủi người khác.”

Dư Niệm nghe xong, trong lòng không khỏi run lên, tay nắm chặt chiếc đũa, có chút không thể tin nhìn về phía Cố Tần.

Lông mày Cố Tần giãn ra, thần sắc nhạt nhẽo, anh nói:

“Nếu trong công việc gặp phải chuyện không hài lòng, ăn nhiều một chút ngủ một giấc là tốt.”

Dư Niệm đột nhiên cảm giác được cổ họng có chút chua xót, cô hít hít cái mũi, cường ngạnh nuốt nước mắt chuẩn bị tuôn ra khỏi hốc mắt về. Đợi tâm tình ổn định lại, Dư Niệm mới nhìn về phía Cố Tần:

“Não heo... Ăn rất ngon đấy.”

Giọng nói của cô kèm theo âm thanh rung rung, bên khóe môi vẽ ra một độ cong có chút miễn cưỡng. Tuy Dư Niệm đã cố gắng nhẫn nhịn, nhưng Cố Tần vẫn nhìn ra trong lòng cô gái này có ủy khuất. Cố Tần rũ mắt xuống, đột nhiên thấy đồ ăn có chút vô vị.

Đi ra khỏi nhà hàng, đã là rạng sáng 12:30.

Vừa lên xe, Dư Niệm liền dựa vào thành ghế chìm vào giấc ngủ. Cố Tần mở điều hòa trong xe, chạy xe không nhanh không chậm về phía nhà mình.

20 phút, xe đến ga ra của khu cư xá, Dư Niệm vẫn ngủ không có dấu hiệu muốn tỉnh.

Cố Tần tắt động cơ xe, quay đầu nhìn về phía Dư Niệm.

Hai mắt cô khép chặt, hàng mi đen nhánh cong lên. Dư Niệm ngủ so với lúc tỉnh còn nhu thuận hơn. Cố Tần nhíu mày, ngón tay thon dài thoáng gõ vào tay lái một chút.

Nói dễ nghe anh cũng là một người đàn ông bình thường, tuy cô với anh là hàng xóm, nhưng hai người lại chưa từng tiếp xúc nhiều. Hôm nay cô có thể ngủ say ở trong xe của anh, hoặc là tâm lớn, hoặc là... Tin nhiệm anh.

Cố Tần thiên về cái thứ hai.

Trong xe yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở vững vàng của cô quanh quẩn ở bên tai Cố Tần. Cố Tần hít sâu một hơi, bỗng nhiên không hiểu tại sao lại cảm thấy khô nóng.

“Dư Niệm.”

Cố Tần tiến lên nắm rạp người xuống, nhẹ nhàng kêu tên của cô.

Bản thân Dư Niệm vốn ngủ không sâu, Cố Tần vừa gọi như vậy, Dư Niệm lập tức tỉnh.

Lúc nhìn thấy đôi má phồng đại ở trước mắt, Dư Niệm liền hoảng sợ, thân thể không tự chủ được thoáng rụt về phía sau một chút, thậm chí hai tay còn che trước ngực, làm ra tư thế bảo vệ mình.

Thấy vậy, Cố Tần nhú mày, sau đó giãn ra rất nhanh.

Anh sợ lại hù dọa cô, vì vậy nói bằng giọng nói mềm mại:

“Chúng ta đã đến.”

“Đến rồi hả?”

Dư Niệm còn có chút mờ mịt, cô dụi dụi hai mắt:

“Thật có lỗi, tôi ngủ quên.”

“Không có việc gì.”

Cố Tần xuống xe, đi qua bên này mở cửa xe cho cô.

Một cơn gió lạnh từ bên ngoài ập tới, Dư Niệm lập tức thanh tỉnh.

Cô xách túi, chân bước ra, nhưng vừa đứng dậy, bước xuống. Cơ thể liền truyền đến một cỗ cảm giác tê dại. Dư Niệm lập tức mất đi khí lực, thân thể mềm mại dựa vào người Cố Tần.

Cố Tần giữ tay, không khỏi nắm ở eo của cô.

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Tâm động chỉ sinh ra trong một cái nháy mắt.

Cách tay dày rộng của Cố Tần hoàn toàn vây cô vào trong ngực, người Dư Niệm dán chặt vào người của Cố Tần, xuyên thấu qua vạt áo, cô có thể cảm nhận được cơ bắp rắn chắc của anh, còn có thể nghe được tiếng tim đập trầm ổn hữu lực của anh.

Phía sau lưng Dư Niệm lập tức cứng đờ, cô không khỏi nhẹ nhàng thở hắt ra, trong giọng nói lúc mới tỉnh ngủ có một tầng chột dạ không hiểu:

“Chân đã tê rồi.”

“Tôi lại nghĩ đến cô yêu thương nhưng nhớ tôi.”

Giọng nói của người đàn ông mang theo chút vui vẻ, âm thanh khàn khàn giống như ngón tay có vết chai khẽ vuốt vào vành tai, hơi ngứa, lại tê dại vô cùng.

Dư Niệm hơi xấu hổ, muốn tránh thoát khỏi ôm ấp của Cố Tần. Nhưng Cố Tần chợt kéo cổ tay của cô, không cho cô cử động dù chỉ một chút. Bàn tay quanh năm chơi bóng của anh mang theo vết chai mỏng, khi ma sát với làn da mịn màng có một chút không thoải mái rất nhỏ.

Cố Tần từ trên cao nhìn xuống Dư Niệm, trong ga-ra ánh sáng mờ nhạt chiếu vào trên người anh, giống như một tầng sa mỏng bay lơ lửng bất định, bay

lượn xung quanh người của anh. Đôi hàng mi run rẩy, trong đôi mắt thâm thúy phản chiếu hai gò má đỏ hồng của Dư Niệm.

“Dựa vào tôi mà đi.”

“Nhưng mà...”

Giọng nói của Dư Niệm hơi ngập ngừng, nói:

“Không tốt lắm.”

Cố Tần lại nở nụ cười, trên gương mặt lạnh nhạt lộ ra một cái lúm đồng tiền nho nhỏ. Vốn luôn đăm đăm lại bị chuyện vui vẻ này đột kích, khiến cho anh có nhiều hơn vài tia mềm mại ôn nhu.

“Không có gì là không tốt.”

Cố Tần kéo cô đi:

“Ai bảo chúng ta là hàng xóm đây.”

Không cách nào phản bác.

Dư Niệm liếm đôi môi khô khốc, có chút ngại ngùng dựa vào người anh.

Cố Tần dìu cô, chậm rãi đi vào trong thang máy.

Thang máy chật hẹp, cô cúi đầu nhìn cánh tay đang lôi kéo cô kia, dày rộng hữu lực, cho người một loại cảm giác an toàn to lớn. Dư Niệm lại vụng trộm liếc mắt nhìn Cố Tần một cái, trùng hợp chống lại ánh mắt cũng đang nhìn qua của anh, Dư Niệm ho nhẹ một tiếng, dời ánh mắt sang một bên.

Thang máy lên đến tầng 12 thì dừng lại, chân Dư Niệm đã đỡ tê, cô móc cái chìa khóa ra, chuẩn bị mở cửa.

Cố Tần vỗ vỗ bả vai Dư Niệm, giọng nói trầm thấp truyền đến từ phía sau.

“Điện thoại di động của cô đâu?”

Điện thoại?

Dư Niệm mở túi xách của mình lấy điện thoại ra, luống cuống tay chân đưa tới.

Người đàn ông cầm lấy, chơi đùa vài giây, đầu lông mày đẹp bất đầu hơi cau lại. Dư Niệm sửng sốt một lúc, sau đó mới kịp phản ứng có lẽ Cố Tần không biết dùng điện thoại di động của cô.

Cố Tần không am hiểu những thứ đồ điện tử này, lúc trước khi sử dụng điện thoại di động, phải tốn rất nhiều thời gian.

“Anh muốn gọi điện thoại sao?”

“Ừ.”

“Tôi giúp anh bấm số điện thoại a.”

“Tốt.”

Cố Tần một lần nữa đưa trả lại điện thoại di động:

“Cô bấm.”

Dư Niệm mở máy ra bấm số bàn phím điện thoại, hai con ngươi sáng lấp lánh nhìn về phía Cố Tần:

“Đây số đâu?”

Nét mặt bây giờ của cô thật sự là vừa đáng yêu vừa buồn cười, cứ như là một cô bé con đang giúp đỡ người lớn vậy, tràn đầy chờ mong cùng kích động.

Cố Tần cố kiềm chế ý cười, nói ra một chuỗi số điện thoại.

Nói xong, Cố Tần mới cảm thấy mình nói hơi nhanh, ngay lúc anh chuẩn bị thả chậm tốc độ nói lại một lần nữa. Cô gái trước mắt đã chuẩn xác bấm hết dãy số, hơn nữa còn bấm rất nhanh.

Sau vài giây tí tí, một hồi tiếng chuông truyền ra từ trong túi áo của Cố Tần.

Ngay dưới tầm mắt kính ngác của Dư Niệm, Cố Tần không nhanh không chậm lấy điện thoại di động ra, đề xuống phím nghe.

Hai con người đen như mực vẫn luôn nhìn Dư Niệm, bên môi vẽ ra một đường cong:

“Đây là số của tôi.”

Dư Niệm lui về phía sau vài bước, “BA~” một tiếng mở cửa ra, giống như chạy trốn xông vào nhà.

Cố Tần nhìn cánh cửa nhà đang đóng chặt, hồi lâu, anh quay người đi về nhà của mình.

Trong nhà hoàn toàn yên tĩnh, ánh trăng u lẫm như nước, ánh sáng lọt qua khe cửa sổ mà vào, xua tan đi màn đêm đen tối.

Cố Tần cúi đầu, dùng di động soạn một tin nhắn, gửi đi.

[Ngủ ngon.]

Vài giây về sau, đối phương nhắn lại.

[Ngủ ngon ~]

Mang tâm kính sợ, Dư Niệm cẩn thận từng li từng tí lưu lại dãy số di động của Cố Tần. Sau khi xác định không có vấn đề, cô đứng dậy đi vào phòng tắm.

Ngày kế tiếp.

Dư Niệm thu dọn xong đồ đạc liền đi ra ngoài.

Xe vẫn chưa sửa xong, những ngày này cô chỉ có thể ngồi xe lửa. Từ nhà cô đến trạm xe lửa khoảng cách hơi xa, vì không muốn đến muộn, Dư Niệm phải dậy sớm hơn so với ngày thường.

Nắng sớm yếu ớt, thời tiết đã dần dần ấm áp hơn. Dư Niệm đi trên con đường nhỏ, ánh mặt trời đưa tình rơi trên người của cô, ấm áp.

Lúc này, bên cạnh người liên truyền đến tiếng còi của xe ô tô. Dư Niệm đi lùi vào bên trong, không quay đầu lại.

Tiếng còi lại vang lên hai tiếng. Dư Niệm nhìn lại, đối diện với ánh mắt của Cố Tần đang ngồi bên trong xe.

“Lên xe đi, tôi đưa cô một đoạn.”

Dư Niệm giật mình:

“Cố Tần?”

Xe chậm rãi dừng lại, Cố Tần nói với cô:

“Lên xe.”

“Không cần, tôi đi xe lửa là tốt rồi.”

“Tôi tiện đường, đi lên nhanh một chút.”

Giọng nói của Cố Tần kèm theo cả uy nghiêm không cho phép kháng cự.

Dư Niệm cũng không dám dong dài, cầm túi xách ngồi lên ghế lái phụ.

“Anh muốn đi ra ngoài à?”

“Ừ, trở lại trong đội.”

Những năm cuối trăm lạng, trụ sở huấn luyện... Hướng đi giống như không cùng với con đường đi đến đài truyền hình a? Nhưng cô cũng không dám hỏi nhiều, chỉ mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm thẳng người ngồi ở trên ghế.

Rất nhanh sắp đến đài truyền hình, Dư Niệm còi giầy nịt an toàn ra:

“Anh ở nơi này chờ tôi một chút.”

“Ừ?”

“Tôi lập tức trở về.”

Dur Niệm xuống xe, chạy tới quán cơm sáng đối diện với đường lớn.

Ánh mắt Cố Tần từ đầu đến cuối vẫn luôn đuổi theo Dur Niệm, một lúc sau, Dur Niệm mang theo một túi chạy về.

Cô đặt đồ đặc lên vị trí tay lái phụ cạnh Cố Tần, hô hấp có một chút rối loạn:

“Nhà bọn họ làm bánh rán trái cây ăn rất ngon, anh có thể nếm thử...”

Hầu kết Cố Tần nhấp nhô, bàn tay cầm tay lái hơi nắm chặt lại:

“Cảm ơn.”

Dur Niệm nhìn anh cười cười, vui vẻ ngại ngùng:

“Trước kia anh cũng cho mua cho tôi cơm sáng kia mà, chẳng qua có lẽ anh không nhớ rồi...”

Còn chưa dứt lời, Cố Tần liền nói chen vào:

“Nhớ rồi.”

Nhìn chăm chú vào hai mắt của Dur Niệm, Cố Tần nói rõ ràng từng chữ một:

“Về sau không được đến sớm như vậy. Nếu như cô còn muốn đi gặp mặt đội bóng, tôi sẽ lưu lại một vị trí cho cô.”

Dur Niệm sững sờ nói:

“Đi... Đi cửa sau?”

Cố Tần nở nụ cười trầm thấp:

“Ừ, đi cửa sau.”

Cuối cùng lại bỏ thêm một câu:

“Chỉ để cô đi cửa sau.”

Anh nhìn đôi má trắng nõn của cô dần dần biến thành màu phấn hồng, nhìn đôi mắt cô dần dần bị dao động cùng không tưởng tượng nổi chiếm cứ, nhìn cô quay người, chạy vào bên trong cửa đài truyền hình.

Đội người hoàn toàn biến mất, Cố Tần mới khởi động động cơ, cầm chặt tay lái rẽ về hướng ngược lại rồi đi mất.

Đi vào đài truyền hình, Dur Niệm hít sâu mấy hơi bình phục lại tâm tình. Cô sửa sang lại sợi tóc hơi loạn, thoải mái đi vào trong thang máy. Ngay lúc cửa thang máy muốn khép lại, Triệu An An giống như đang chạy trốn từ bên ngoài xông vào.

“Đậu xanh rau muống! Lại đến muộn!”

“Còn năm phút đồng hồ, cuối cùng thì lúc nào cô mới sửa vẻ ngoài của mình vậy.”

Triệu An An cười hắc hắc:

“Tỷ tỷ Ngư nhi, tôi vừa thấy được ah, đưa cô đến đây... Ai vậy?”

Dur Niệm ngẩng đầu nhìn mũi tên màu đỏ không ngừng nhảy lên:

“Ai cái gì?”

“Xe Cadillac màu đen, đó cũng không phải là mẫu xe mà phụ nữ thích.”

Triệu An An đập vào cánh tay Dur Niệm:

“Tỷ tỷ Ngư nhi, nói thật đi, có phải là bạn trai cô hay không?”

Lời nói của Triệu An An lại khiến cho trái tim của Dư Niệm co rụt lại, lập tức phản bác nói:

“Cô đừng nói mò, tôi nào có bạn trai gì.”

“Ah ~ vậy người kia chính là theo đuổi.”

Càng giật mình.

Cô với Cố Tần, căn bản chính là hai đường thẳng song song.

Thang máy dừng lại, Tôn Mạn Tư chậm rãi đi vào thang máy. Từ lúc cô ta đi vào, thang máy lâm vào trong yên tĩnh.

Tôn Mạn Tư chột lờm Dư Niệm, giọng nói vẫn trước sau như một nhu hòa như nước:

“Kiểm điểm viết xong chưa? Đừng có giao chậm, lại khiến cho Phó tổng giám đốc tức giận.”

Triệu An An nghe xong, lập tức muốn đi lên đối chấp. Dư Niệm một bên vội vàng kéo cánh tay Triệu An An lại, cho cô một ánh mắt không được nóng nảy.

“Vậy thì có quan hệ gì với trợ lý Tôn.”

Dư Niệm cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Tôn Mạn Tư nở nụ cười:

“Tôi chỉ có ý tốt nhắc nhở, miễn cho cô lại phạm phải sai lầm.”

Dư Niệm không nói chuyện, lôi kéo Triệu An An đi lên phía trước một bước.

Đã đến chỗ tầng trệt Dư Niệm làm, cửa thang máy mở ra, Dư Niệm cùng với Triệu An An đi ra ngoài.

Lúc này chỉ còn lại hai người bọn họ. Triệu An An gạt tay Dư Niệm ra, tức giận bất bình nói:

“Tôi nói vừa rồi không có người khác, tại sao cô không để tôi đi lên đối chấp với cô ta ah!”

So sánh với Triệu An An đang kích động, Dư Niệm lại bình tĩnh hơn nhiều :

“Thà rằng đắc tội quân tử, cũng không thể đắc tội tiểu nhân. Lúc ấy nếu cô đi lên đối chấp, có sáng khoái, nhưng sau đó phải làm sao bây giờ?”

“Có thể làm sao? Dù sao cũng không có người khác, cô ta há miệng, còn có thể nói ra thiên hoa* cái gì?”

(Thiên hoa* :Tra trên mạng nó bảo là bệnh đậu mùa)

“Nói ra thiên hoa hay không tôi không biết, nhưng tôi biết rõ nếu cô ta nói ra có thể khiến cô thất nghiệp.”

Dư Niệm vỗ nhẹ bả vai của Triệu An An:

“Trợ lý Tôn tuổi còn trẻ đã lăn lộn đến bên người Lưu Viện, chơi đùa với những người qua đường rất nhiều. Cô phải thừa nhận, chúng ta không chơi đùa được với cô ta.”

“Vậy cứ như thế là được rồi?”

Triệu An An đặt túi xách lên trên chỗ ngồi:

“Cô ta có thể hãm hại cô lần thứ nhất, chắc chắn sẽ có lần thứ hai. Chúng ta cũng không thể luôn luôn ngậm bồ hòn làm ngọt a?”

“Không thể.”

Dư Niệm rũ mắt xuống:

“Đương nhiên không thể.”

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

À nhân tiện thì ta mới phát hiện đạo tặc trong nhà ta với cô Phụng, truyện Ai yêu ai đã bị cop đến chương 62, không biết nó cop có cop những truyện khác không nhưng ta nghi lắm. Chắc lại phải set pass rồi. T_T T_T Đúng là thời điên loạn, 1 mét vuông có 500 thằng ăn cắp mà.huhu

Lúc chiều cha Dư gọi điện thoại tới.

Dư Niệm cầm điện thoại, lén lút chạy tới WC ở phòng kế, cô đề xuống phím nghe, đầu bên kia truyền đến giọng nói trầm ổn của cha Dư.

“Dư Dư, ăn cơm chưa?”

“Còn chưa ăn a.”

Giọng nói của cha Dư có chút không tốt:

“Tại sao đã muộn như vậy còn chưa ăn cơm?”

Dư Niệm cười cười trầm thấp:

“Mới xong công việc bê bối, hiện tại đang chuẩn bị đi ăn.”

“Sớm đã nói, con vào làm trong nhà có phải tốt hơn không...”

Cha Dư lại nhai thêm vài câu, câu chuyện đột nhiên chuyển đề tài:

“Cuối tuần này về nhà a, cha cũng nhớ con rồi.”

“Cuối tuần còn phải tặng ca, chờ sinh nhật của cha, khẳng định con sẽ trở về.”

Cha Dư nghe xong có chút bất mãn, nhưng cũng không cưỡng cầu, ông lại dặn dò thêm vài câu, lúc này mới lưu luyến cúp điện thoại.

Dư Niệm nhét điện thoại di động vào trong túi áo, lúc chuẩn bị đi ra ngoài, chợt nghe thấy bên ngoài vang lên một chuỗi những tiếng bước chân, ngay sau đó truyền đến mấy giọng nữ.

“Hôm nay lúc tôi tới công ty, nhìn thấy Dư Niệm đi xuống từ một chiếc xe Cadillac màu đen. Lái xe hình như là một người đàn ông. Chưa từng nghe nói Dư Niệm có bạn trai a?”

Dư Niệm nghe giọng nói này rất quen, hình như là của bộ phận kế bên, trước kia từng xuất hiện cùng cô.

“Ai nói chỉ có bạn trai mới có thể tiếp với người tầng lớp cao hơn?”

Tôn Mạn Tư nhìn vào gương tô lại son môi, bên môi cô ta gọi lên một độ cong trào phúng, giọng nói xen lẫn một chút khinh thường:

“Ngoại trừ bạn trai, cũng có thể là quan hệ khác.”

“Ý của cô là... Bà con?”

“Linh Linh cô ngu xuẩn ah, ý tứ của Tôn Mạn Tư rất rõ ràng rồi. Hiện tại có loại phụ nữ rất thích dựa vào sắc đẹp để kiếm cơm, tôi nghe nói ah...”

Đối phương hạ giọng:

“Dư Niệm kia mới mua nhà ở khu Đô Hoa ở Giai Uyển, cô nói xem cô ta là sinh viên vừa tốt nghiệp không bao lâu, cô ta có năng lực lớn như vậy.”

“Ý của cô là?”

Linh Linh hiểu rõ, không thể tin mờ to hai mắt nhìn:

“Dư Niệm... Bị bao nuôi? Nhưng nhìn qua cô ấy không giống như loại người này ah...”

“Mọi chuyện đừng nhìn mặt ngoài.”

Tôi son môi thật tốt, Tôn Mạn Tư bắt đầu đánh phấn thơm lên mặt:

“Có người có công phu thích làm ra vẻ mặt ngoài, nhưng trong lòng là dạng gì, chúng ta cũng không rõ ràng.”

Dư Niệm lẳng lặng ngồi trên bồn cầu nghe bọn họ nói chuyện với nhau. Thấy cũng khá lâu rồi, Dư Niệm ngồi dậy từ trên bồn cầu, hơn nữa còn nhấn xuống cái nút xả nước.

Tiếng “ào ào” quanh quẩn ở xung quanh, khiến ba người đang rửa tay phải kinh sợ, nhìn xuyên thấu qua tấm gương phản chiếu lại, bọn họ thấy một thân ảnh đi ra từ phòng kế.

Bước chân Dư Niệm vững vàng, trên mặt treo nụ cười yếu ớt theo thói quen.

Cô tự nhiên đứng giữa mấy người kia, im lặng vặn mở vòi nước. Dòng nước mát lạnh trong suốt chảy xuống cọ rửa những ngón tay trắng nõn của cô, từ đầu tới cuối Dư Niệm vẫn tỉ mỉ cọ rửa từng ngón tay của mình.

Linh Linh nuốt một ngụm nước bọt, thở mạnh thôi cũng không dám ra thở ra một cái.

Tôn Mạn Tư giật mình im lặng một giây, cô ta rất nhanh hoàn hồn, cúi đầu không nhanh không chậm thu xếp lại đồ đạc.

Dư Niệm khóa vòi nước lại, hai con ngươi đen láy nhìn xuyên qua tấm gương rơi vào trên người Tôn Mạn Tư.

“Trợ lý Tôn, « kinh thánh » có một câu nói.”

“Ừ?”

Dư Niệm rút ra một tờ giấy, chậm rãi lau sạch sẽ từng ngón tay thon dài của mình:

“Trong lòng có suy nghĩ không chính đáng, may mắn sẽ không tìm đến. Lười nói lời thị phi, trong hăm tị là mối họa.” (xin lỗi là đoạn này ta k biết dịch thế nào, mấy nàng theo Đạo có biết thì chỉ cho ta nhé. Ta là ta bên đời nên về thiên chúa, ta k biết)

Tôn Mạn Tư biến sắc, hai mắt nhìn Dư Niệm bỗng nhiên đứng lên không nhanh không chậm.

Dư Niệm vò tờ giấy thành một cục, nhét vào trong sọt rác ở một bên:

“Hiện tại tôi đem những lời này tặng cho cô.”

Dư Niệm nhìn cô ta cười cười, cầm lấy túi xách xoay người đi mất.

“Cô... Cô ấy có ý tứ gì? Chúng ta cũng không nói gì...”

“Đã thành.”

Tôn Mạn Tư hít sâu một hơi, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua hai người kia:

“Trở về làm việc a.”

Hai người chớp mắt, lầm bầm vài câu rồi ra khỏi toilet.

Dư Niệm trở lại cương vị làm việc, vừa mới vào cửa, Triệu An An liền kích động chạy tới.

“Dư Dư, tôi biết vì cái gì mà Tôn Mạn Tư luôn nhắm vào cô rồi.”

“Vì cái gì?”

Triệu An An háng giọng một cái, cẩn thận ghé sát vào, nói:

“Trước kia không phải cô đã từng nói, cô xuất đầu thay một người mới, chính là chuyện đó.”

“Nghe nói người mới kia là người mà chị Lưu giới thiệu, về sau người mới kia đem chuyện này nói cho chị Lưu, thuận tiện cũng nói ra cô. Sau khi chị Lưu biết rất tức giận, hung hăng giáo huấn Tôn Mạn Tư một phen. Đoán chắc chính vì vậy, cô ta mới giận chó đánh mèo với cô.”

Dư Niệm cảm thấy... Chính mình có chút oan uổng.

Cô cũng không phải noi trút giận, tại sao ai cũng đều nghĩ muốn giận chó đánh mèo với cô?

“Nhìn qua tôi rất dễ bị ức hiếp à?”

Triệu An An nhìn chăm chăm vào Dư Niệm vài giây, cuối cùng gờ tay véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, nghiêm trang nói:

“Dễ ức hiếp.”

Dư Niệm vui vẻ, gờ chân đập bắp chân của cô ấy:

“Chán ghét.”

Triệu An An cười hắc hắc :

“Không chơi đùa nữa, tôi phải đi thu tiết mục rồi.”

“Đi thôi.”

Chân Triệu An An đi trước, Dư Niệm theo sau đi ra cửa của căn tin.

Trong đội bóng mọi người đang nghỉ ngơi.

Cố Tần mặc đồng phục hai màu đen đỏ giao nhau của đội, đôi chân dài của anh mở rộng ngồi nghỉ ở trên ghế dài, trên tay cầm điện thoại.

Cố Tần đang vào Microblogging của mình. Lúc trước huấn luyện cho trận đấu, căn bản không rảnh để đi chơi đùa những vật này, hôm nay khá rảnh rỗi, anh mới có thời gian vào trang chủ của chính mình.

Cố Tần giống như là nhớ tới cái gì, ngừng đầu nhìn về phía Chuột đang làm trụ cột huấn luyện ở một bên.

“Chuột, tới đây.”

Chuột vui vẻ chạy tới, cậu ta tùy ý lau một mồ hôi ở trên mặt :

“Làm gì?”

“Muốn chú ý người khác trong Microblogging phải làm như thế nào, còn phải không cho người ta phát hiện.”

Chuột sững sờ, bắt đầu giảng giải cho Cố Tần.

Cố Tần thông minh, không mất quá nhiều thời gian đã lĩnh ngộ được hết.

“Tam ca, anh muốn chú ý ai à?”

Chuột sáp đến trước, muốn tìm hiểu.

“Không còn chuyện của cậu nữa.”

Cố Tần một tay đẩy Chuột ra :

“Đội ở một bên đi.”

Mặt Chuột lập tức như đưa đám:

“Qua sông đoạn cầu (qua cầu rút ván), vong ân phụ nghĩa.”

Cố Tần chẳng quan tâm phản ứng của Chuột, chân dài duỗi ra, đập cậu ta một phát.

Cố Tần vốn tìm Dư Niệm, nhưng hiện ra chỉ là mấy con số cứng nhắc. Cố Tần nhú mày, chợt linh quang khẽ động, tìm tòi “tỷ tỷ Ngư nhi”, Microblogging trực tiếp hiện ra tài khoản của Dư Niệm.

Mang biểu tượng màu vàng v, người dẫn chương trình có được tám vạn Fans hâm mộ thiếu nhi.

Cố Tần ním môi, chọn vùng trộm chú ý, hơn nữa đem Dư Niệm kéo vào bên trong khu chú ý đặc biệt.

Huấn luyện xong đã là 7 giờ, đội bóng lại cử hành chào đón người mới, đủ thủ tục, đội đến lúc Cố Tần về nhà kim đồng hồ cũng đã chỉ số 11.

Lúc này cả tòa cao ốc đều vô cùng yên tĩnh, Cố Tần đi ra khỏi thang máy, từ trong túi tiền móc ra cái chìa khóa.

Bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân trầm ổn của anh quanh quẩn nơi đây. Bỗng nhiên, Cố Tần nhìn thấy một thân ảnh cả người toàn sắc hồng có động tác khác hẳn với người thường, Cố Tần trừng mắt nhìn, quay đầu nhìn về hướng kia.

Đó là bậc thang thông lên sân thượng.

Cố Tần nhíu mày, bàn tay cầm chìa khóa hơi nắm chặt lại, không nghĩ ra đã hơn nửa đêm còn có người không ngủ?

Nghĩ đến đây, Cố Tần đi theo.

Mở cửa lên sân thượng, vì không muốn kinh động đến đối phương, Cố Tần tận lực thả nhẹ hàng động, anh cẩn thận mở cửa ra, bước chân thật nhẹ.

Trăng sáng gió mát, cảnh ban đêm yên tĩnh.

Cố Tần hí hóp mắt, mượn ánh trăng, Cố Tần thấy được bóng lưng trong đêm tối kia.

Tóc dài, áo ngủ màu hồng. Hai chân trần trụi, hai chân nhỏ vừa trắng vừa mịn lộ ra.

Cố Tần nhìn nhìn, cảm thấy có chút quen mắt.

Bước chân của cô cứng ngắc, chậm rãi đi về phía hàng lan can của sân thượng...

Cố Tần nhíu mày, chợt cảm thấy không ổn, cái này đúng là thật mẹ nó muốn tự sát?

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Cô gái vẫn tiếp tục đi về phía trước, cô chậm rãi nhấc chân, đứng ở trên lan can, ngay lúc cô muốn giẫm vào khoảng không, chợt có hai bàn tay to dùng sức kéo cô trở về.

Bước chân hai người lao đảo, lui về phía sau vài bước, phải khó khăn lắm mới ổn định được cơ thể. Một tay Cố Tần lôi kéo cổ tay của cô, một tay nắm chặt eo của cô. Dưới ánh trăng, Cố Tần thấy được bộ dạng của người muốn tìm chết...

Trong một cái nháy mắt, anh không khỏi kinh ngạc.

“Dư Niệm.”

Cố Tần gọi tên của cô.

Hai mắt Dư Niệm trống rỗng vô thần, giọng nói của Cố Tần ngay ở bên tai cũng có chút xa xôi, cô trừng mắt nhìn, cứng ngắc quay đầu, chống lại ánh mắt nhìn tới của anh.

“Cô có khỏe không?”

“Cố... Tần?”

Đại não Dư Niệm có chút trống rỗng, cô há to miệng, dựa vào cảm giác gọi tên của Cố Tần.

Lông mày của người đàn ông nhíu lại, gương mặt lạnh lùng tràn đầy tức giận khó có thể che giấu.

“Tại sao anh lại ở chỗ này?”

Một cơn gió lạnh thổi qua, Dư Niệm hoàn toàn thanh tĩnh, cô nhìn một vòng xung quanh, kinh ngạc phát hiện mình đang đứng trên sân thượng trên tầng chóp, dưới sân thượng đèn đuốc sáng trưng, nhưng xung quanh lại là một mảnh âm u đen tối.

Dư Niệm hơi lạnh, hai tay không khỏi vòng lại, trong lòng càng thêm mờ mịt, lúc nào thì mình đi lên sân thượng?

“Tôi còn muốn hỏi cô đây này.”

Cố Tần buông cô ra:

“Muộn như vậy cô còn chạy ra ngoài làm cái gì?”

Cố Tần từ trên cao nhìn xuống Dư Niệm, dưới đôi mắt sáng bình tĩnh là mạch sóng ngầm mãnh liệt.

“Tôi... Tôi không nhớ rõ.”

Dur Niệm cắn chặt môi dưới, rõ ràng cô ngủ từ rất sớm, còn lại thì... Không hề có ấn tượng.

“Không nhớ rõ?”

Cố Tần nhướn mi:

“Con mẹ nó cô đùa giỡn tôi để chơi thôi à?”

Giọng của Cố Tần pha chút khàn khàn, trong câu nói còn mang theo ý tứ hàm xúc nguy hiểm.

Dur Niệm có chút sợ hãi, cô lùi kéo mép áo, bất an mân mê cánh môi màu phấn hồng đã hơi trắng bệch.

“Cô biết không, nếu không phải tôi kéo cô lại, vừa rồi cô sẽ nhảy xuống từ bên trên cái kia.”

Cố Tần chỉ vào phía trước:

“Cô muốn tự sát?”

Dur Niệm nhìn lại, đập vào mắt chính là một mảnh tối tăm mờ mịt. Trong đầu đột nhiên hiện lên một thân ảnh, người Dur Niệm không khỏi đánh một cái giật mình, một cổ cảm giác lạnh lẽo chậm rãi dâng lên từ lòng bàn chân, dần dần lan ra toàn cơ thể.

Đây là sợ hãi.

“Tôi không có...”

Dur Niệm ngẩng đầu nhìn anh, hàng mi đen nháy a nháy, trong mắt tràn ngập ánh nước lấp lánh không dự liệu cùng kinh hoàng.

Cố Tần có chút chịu không nổi ánh mắt này của Dur Niệm, lông mày của anh nhíu lại càng chặt, nói:

“Cô muốn khóc?”

Hồ hấp Dur Niệm cứng lại, liên tục lắc đầu:

“Tôi... Tôi không khóc.”

“Ah, vậy là tốt rồi.”

Lông mày Cố Tần giãn ra:

“Cô khóc, tôi cũng sẽ không dỗ dành cô.”

(Anh ấy sợ chị khóc... ừu tóa hà)

Dur Niệm cúi đầu, lưu lại cho Cố Tần một đỉnh đầu, cô giống như vợ bé bị ức hiếp đứng ở trước mặt Cố Tần, ngón chân trần trĩu hơi hơi cuộn lại.

Cố Tần đánh giá Dur Niệm, lúc này cô thật sự chật vật, cơ thể dưới áo ngủ màu hồng không ngừng run rẩy. Mái tóc dài của cô bị gió thổi tung rối loạn, đôi chân nhỏ bị đông lạnh đến đỏ bưng. Giống như là bất đắc dĩ, Cố Tần khẽ thở dài.

Cố Tần cởi áo ngoài, đi lên nhẹ nhàng quấn quanh người của cô, ngay sau đó chặn ngang người bé Dur Niệm lên.

Dur Niệm kinh hô một tiếng, hai mắt lập tức trừng lớn.

Cô giơ tay kéo lấy vạt áo trước ngực của anh, trên mặt tràn ngập không thể tin.

Về mặt Cố Tần nhàn nhạt, anh ôm Dur Niệm khẽ nhích lên một chút, nói:

“Rất nặng đấy.”

Hồ hấp Dur Niệm cứng lại, trừng mắt nhìn, giọng nói có chút run rẩy:

“Anh thả tôi xuống, tôi tự đi.”

Cố Tần rũ mắt xuống:

“Chân cô rách.”

Dur Niệm không khỏi ngoéo... đầu ngón chân một cái, cảm thấy thật sự hơi đau một chút. Đoán chắc là bị hòn đá nhỏ trên mặt đất đâm rách rồi.

“Vậy tôi cũng tự mình đi được, như vậy thật phiền toái đến anh.”

Môi mỏng của Cố Tần mím thành một đường thẳng tắp, hai tay ôm người của anh hơi co lại thật chặt:

“Nếu cô còn dong dài, hiện tại tôi sẽ ném cô từ trên này xuống.”

Nói xong, Cố Tần còn cố ý tung người của Dư Niệm lên phía trước.

Dư Niệm dè xuống xúc động muốn thét lên *, cô ôm chặt cổ của Cố Tần, ngậm miệng lại không dám nói lời nào.

Cố Tần cười hừ một tiếng, ôm Dư Niệm từ sân thượng đi xuống tầng dưới.

Về nhà.

Cố Tần gơ tay bật đèn, anh cẩn thận đặt Dư Niệm ngồi một bên trên ghế sofa.

“Hòm thuốc chữa bệnh nhà cô để ở đâu?”

“... Nhà của tôi không có hòm thuốc chữa bệnh.”

Dư Niệm sống tương đối qua loa, trong nhà có mấy viên thuốc cảm mạo đã không tệ rồi, ở đâu ra hòm thuốc chữa bệnh chứ.

Cố Tần nhìn cô vài giây, một lúc sau, anh quay người đi mất.

Cố Tần không đóng cửa, Dư Niệm quay đầu, ánh mắt dõi theo bóng lưng Cố Tần, chỉ nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ phát ra tiếng lách cách, Cố Tần mở cửa nhà mình, không quá lâu, anh mang theo một cái hòm thuốc màu trắng đi tới.

Cố Tần vén tay áo lên, lộ ra hai cổ tay màu đồng, cánh tay vô cùng rắn chắc, anh mở hòm thuốc ra, cầm chân của Dư Niệm đặt lên trên đầu gối của mình.

Giống như chạm phải điện, Dư Niệm hoảng sợ vội vàng rút chân về, cô co rúc ở trên ghế sofa, mắt nhìn Cố Tần như gặp phải kẻ địch.

Hành vi của Dư Niệm lại khiến cho Cố Tần có chút bất mãn, anh giương mắt lên, hai mắt đen như mực đối diện với hai mắt của Dư Niệm, giọng nói hơi pha chút lạnh lùng:

“Nhanh đưa chân ra, đừng lãng phí thời gian.”

Bà vai Dư Niệm run lên, lại có chút sợ anh.

“Như vậy không tốt.”

Giống như bánh ngọt vừa ra khỏi lò nướng, giọng nói của Dư Niệm mềm nhũn rồi tỉnh rồi mù.

“Có cái gì không tốt?”

Hai mắt Cố Tần lóe lên tia sáng:

“Giờ thì sao? Cô sợ tôi có mưu đồ làm loạn với cô?”

Dư Niệm cắn môi, chậm rì rì đưa chân của mình tới.

Cố Tần một tay nắm chặt mắt cá chân của cô, mắt cá chân của cô nhỏ nhưng đầy đặn, xúc cảm mềm mại trơn mịn giống như mỡ dê vừa tinh tế vừa nhẫn nại. Bàn tay thô ráp của Cố Tần dán lên làn da của cô, trong lòng không tự chủ được thoáng vuốt nhẹ ở trên làn da mịn màng ấy.

Dư Niệm rất miễn cảm, động tác của Cố Tần lập tức khiến cho cô muốn rút chân về.

Cố Tần nắm chặt, liếc mắt lườm cô:

“Đừng nhúc nhích.”

Hai chữ, bình tĩnh và không cho phép kháng cự.

Cố Tần thu lại ánh mắt, chuyên tâm xử lý miệng vết thương trên chân của cô.

Dư Niệm ôm trong ngực một cái gối ôm, cô nhìn Cố Tần, lại có chút xuất thần. Cố Tần chưa bao giờ là một người chu đáo, từ trước đến nay cái từ “Ôn Nhu” này cùng với Cố Tần không có lấy nửa điểm quan hệ. Thời gian rất lâu trước kia, Cố Tần đều là không kiên nhẫn. Nhưng giờ phút này, anh lại giống như một người anh trai nhà bên tới để chăm sóc Dư Niệm...

Bản thân Dư Niệm rất miễn cảm và cố chấp, cho dù thân thể chịu tổn thương, hay là tâm hồn chịu tổn thương, cô cũng sẽ không tỏ lộ hết với người khác. Cô đã hình thành thói quen lẻ loi một mình thừa nhận tất cả, nhưng giống như hôm nay, cô được người khác cẩn thận quan tâm từng li từng tí, đây lại là lần thứ nhất từ lúc chào đời tới nay.

Loại cảm giác này có chút kỳ diệu, càng khiến cho cô tham lam mê luyến.

Cố Tần giống như là thường xuyên xử lý miệng vết thương cho người khác, động tác trên tay vô cùng thuần thực. Bàn tay to của anh cầm bông vải, xử lý bên ngoài miệng vết thương nhỏ của cô từng chút từng chút một.

“Đau không?”

Cố Tần hỏi.

Dư Niệm hoàn hồn, lắc đầu:

“Không đau.”

“Cho nên muộn như vậy cô chạy ra ngoài làm gì?”

“... Tôi đã quên.”

Cố Tần cười Xùy~~ một tiếng:

“Chẳng lẽ là cô bị mộng du?”

Dư Niệm không nói chuyện.

Cố Tần giương mắt nhìn lên:

“Thật đúng là mộng du?”

Xem như Dư Niệm cam chịu.

“Trước kia từng có loại hiện tượng này sao?”

“Có lẽ từng có, tôi không nhớ rõ.”

Giống như trốn tránh, Dư Niệm đối với chuyện này không muốn nhiều lời.

Cố Tần nhìn ra suy nghĩ của cô, cũng không hỏi lại.

Xử lý tốt, Cố Tần ném bông vải vào trong thùng rác, anh đứng dậy, cơ thể cao lớn bao phủ Dư Niệm ở trong đó.

“Tự cô có thể lên lầu không?”

“Có thể.”

“Vậy tôi đi về, ngày mai nếu không thể đi làm thì xin nghỉ. Có vấn đề gì gọi điện thoại cho tôi. Còn có...”

Cố Tần còn nói:

“Sau này lúc ngủ để đèn chụp, nghe người ta nói làm như vậy sẽ có cảm giác an toàn.”

“Ừ.”

Dư Niệm gật đầu, có chút không để ý:

“... Cảm ơn.”

“Có lẽ cô nên nói xin lỗi với tôi.”

Cố Tần nói tiếp, tay vươn ra lấy áo ngoài để trên ghế sofa:

“Dù sao cô làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của tôi.”

Hàng lông mi của Dư Niệm khẽ run, vô cùng nhu thuận từ trong miệng học ra ba chữ:

“Thực xin lỗi.”

Tay cầm áo ngoài của Cố Tần dừng lại một lúc, anh rũ mắt xuống, trong tầm mắt nhìn Dur Niệm nhỏ nhắn và nhu thuận. Cô lại khiến cho Cố Tần nhớ tới bản thân khi còn bé có nuôi một con mèo hoa nhỏ, mỗi khi phạm phải sai lầm, con mèo hoa nhỏ ấy sẽ ừ ừ khua khua núp ở bên chân của anh. Giống như Dur Niệm giờ khắc này. Cố Tần nhìn không được, bàn tay lớn dày rộng đặt lên trên đỉnh đầu của Dur Niệm. Anh không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng vuốt nhẹ, sau đó trong ánh mắt ngạc nhiên của Dur Niệm xoay người đi mất.

Dur Niệm hoàn hồn, quay đầu gọi anh lại:

“Cố Tần, hòm thuốc chữa bệnh của anh...”

“Cho cô đây.”

Hai mắt Cố Tần tỉnh mạch, anh mím môi, nhìn cô vẽ ra một nụ cười vui vẻ dịu dàng. Đôi khi Dur Niệm nháy mắt, Cố Tần liền khép cửa lại.

Một phòng yên tĩnh.

Dur Niệm dựa vào ghế sofa, cô giờ tay, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu, giống như còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Cố Tần. Hồi tưởng lại hình ảnh vừa rồi, gò má của Dur Niệm liền hậu tri hậu giác đỏ hồng.

Dur Niệm khập khiễng đi lên lầu, một lần nữa cô nằm lên trên giường. Ánh trăng bị mây đen dày đặc che mất, trong phòng ngủ là một mảnh đen tối.

Dur Niệm giờ tay, tìm kiếm chốt mở đèn bàn, tay cô chỉ sờ lên chốt mở có một chút, cuối cùng cố lấy dũng khí, mở chốt ra.

Ánh sáng mờ nhạt chiếu sáng cả gian phòng, Dur Niệm tròn mắt, trong mắt chợt phản chiếu một bóng dáng xinh đẹp, cô ấy mở cửa sổ ra, nhảy xuống, không có chút lưu luyến nào.

Rầm——!

Bên tai truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống, máu tươi lập tức vỡ toang ra chiếm cứ tất cả suy nghĩ của cô.

“BA~!”

Dur Niệm lập tức đóng cửa tắt đèn.

Trong bóng tối, hô hấp của cô dồn dập.

Dur Niệm dùng chân chặt chìa khóa mình ở trong đó, vì quá độ hoảng sợ cho nên cô không có cách nào có thể yên giấc.

Dur Niệm cẩn thận kéo chân ra, run rẩy giờ tay tìm kiếm ngăn tủ ở một bên, cô kéo ngăn kéo ra, hai tay đảo loạn ở bên trong.

Thành công tìm được một lọ thuốc.

Dur Niệm hoảng sợ vội vàng mở nắp ra, từ bên trong đổ ra một viên thuốc màu trắng.

Uống thuốc xong, Dur Niệm một lần nữa nằm lên trên giường.

Đêm đã đêm khuya, tối đen như mực không nhìn thấy gì.

Dur Niệm cuộn mình thành một đoàn, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Dur Niệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: Thiên Vi

Trên chân có thương tích, buổi sáng Dur Niệm cố ý chọn một đôi giày đế bằng mềm mại.

Giống như sắp mưa, bầu trời trên đỉnh đầu u ám, những đám mây như những đóa hoa sen quay cuồng thành từng cơn sóng tối tăm mịt mờ, che đi toàn bộ ánh mặt trời.

Ở bên trong khung cảnh màu xám xịt, một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc đỗ ở ven đường vô cùng chói mắt.

Dur Niệm kéo cổ áo cao hơn một chút, đi đến mở cửa xe.

“Tại sao chị cũng tới?”

“Nghe Lê Tề nói xe em bị hỏng, chị cố ý tới đón em đi làm”

Nói xong, Hạ Lam đẩy một hộp cơm sáng tới.

“Lúc nào trở về đây.”

“Buổi sáng ngày hôm qua. Tân nhiệm CEO của công ty đến trước thời gian, trở về rất gấp, nên không kịp thông báo cho em.”

Dur Niệm nhai bánh bao, tỏ ý đã hiểu.

Xe rẽ vào lối ngoặt, chạy băng băng đi lên đầu của một con đường.

Hạ Lam nói:

“Hôm qua ngủ không ngon? Dưới mí mắt em có quầng thâm rồi.”

Dur Niệm lớn lên rất trắng, trên mặt chỉ cần có một chút khác so với người bình thường sẽ nhìn thấy rất rõ ràng.

Cô nhẹ nhàng đáp dạ một tiếng, sau nửa ngày không nói gì.

Hạ Lam liếc mắt nhìn cô một cái:

“Đợi buổi tối chị tới đón em, chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm.”

“Tốt.”

Đến đài truyền hình, Hạ Lam thả Dur Niệm xuống, sau khi nhìn cô đi vào đài truyền hình, Hạ Lam khởi động ô tô, rời khỏi.

Dur Niệm đột nhiên phát hiện ánh mắt của người xung quanh khi nhìn mình có chút quái dị. Trong lòng cô thấy hoang mang, nhưng lại không để ý đến.

Dur Niệm nhìn thẳng không chớp mắt, xoay người đi vào văn phòng.

“Dur Niệm, tại sao ngày hôm qua cô không nghe điện thoại?”

Cắt kỹ đồ đạc cá nhân, Dur Niệm mới đáp:

“Điện thoại không có pin, làm sao vậy?”

Nhìn bộ dạng cô là vẻ mặt mờ mịt, Triệu An An đau cả đầu, cô nàng mở máy, mở websites ra, đưa màn hình qua:

“Chính cô xem đi.”

Dur Niệm không rõ ràng cho lắm trông mắt nhìn, cô nhìn qua, một hàng chữ to màu đen đập vào trong mắt.

【18 người bị bao dưỡng kia chính là người dẫn chương trình thiếu nhi, hiện tại thế giới thật sự là càng ngày càng không còn trong sáng nữa rồi.】

id của người viết bài có tên là “Người qua đường không có hảo tâm”, ngay đầu bài viết là tấm ảnh Dur Niệm đang nghiêng người, trong tấm ảnh khung cảnh mờ lung mơ hồ, cô dựa vào ngực một người đàn ông, đôi má hiện lên một tầng màu hồng phấn, trong ánh mắt lưu ly tràn đầy mê say...

Dur Niệm nhớ rõ ngày hôm ấy, đây là lần đài truyền hình tổ chức tụ hội, ngày đó Dur Niệm uống quá nhiều, trước khi ra cửa thiếu chút nữa trượt chân, đồng nghiệp đứng bên cạnh có ý tốt giúp đỡ cô một chút.

Dur Niệm tiếp tục kéo xuống đọc đoạn dưới của bài viết.

【Tôi chính là không quen nhìn mấy người có loại hành vi dựa vào gương mặt để kiếm cơm này. Cô ấy là Tiểu Y a, Tiểu Y vừa tốt nghiệp đã vào làm trong đài truyền hình của chúng ta, bình thường mỗi kỳ thực tập đều là ba tháng, nhưng Tiểu Y một tháng đã chuyển sang chính thức rồi. Tôi bắt đầu cho rằng người ta dựa vào thực lực, sau này tôi mới biết là tôi quá ngây thơ rồi.】

Tôi có một người bạn học cùng Tiểu Y thời đại học, theo như lời anh ta nói, Tiểu Y không phải người có tiền, lúc ấy học phí trong trường học đều dựa vào học bổng. Nhưng bây giờ... Tiểu Y vì một lý do nào đó lại mua được nhà ở khu vực Hoàng Kim cao cấp, rất có thể khu X cũng có một căn nhà. Hơn nữa còn có người chụp được ảnh lúc Tiểu Y thân mật với một phú hào nào đó.】

.....

Bài viết lòng đầy cảm phẫn lên án đủ loại hành vi của cô, ở đoạn cuối cùng, còn dán tấm ảnh bóng lưng của Dư Niệm cùng với một người đàn ông trung niên đi ra từ nhà hàng Tây.

Dư Niệm phóng đại hình ảnh, cái tấm hình kia càng nhìn càng thấy quen, sau nửa ngày, Dư Niệm nhin không được cười ra tiếng.

Triệu An An đẩy bờ vai của cô, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

“Tại sao cô còn cười? Hiện tại tất cả mọi người đang nói cô bị bao nuôi...”

Triệu An An cẩn thận từng li từng tí liếc mắt nhìn Dư Niệm:

“Dư Dư... Cô sẽ không thật sự bị bao nuôi a?”

Dư Niệm đóng websites lại, lật xem nội dung công tác hôm nay:

“Lời nói vô căn cứ.”

“... Hình như người ta còn chụp được ảnh, cuối cùng người đàn ông kia là ai a? Có người bạn trên mạng đoán ông ta là chủ tịch xí nghiệp Dư thị, không thể nào đâu...”

“Đúng là chủ tịch xí nghiệp Dư thị.”

Dư Niệm cúi đầu, giọng nói nhàn nhạt.

“À?”

Triệu An An càng thêm ngây người, đôi mắt đen láy của cô nàng trừng lớn, nuốt một ngụm nước bọt, dùng giọng nói run rẩy hỏi:

“Mẹ của tôi ơi, Dư Dư, thật sự đúng là cô sa đọa rồi.”

Dư Niệm nhìn cô nàng, dừng lại một lúc, nói từng chữ một:

“Ông ấy là cha của tôi.”

Triệu An An... Đã không thể tin nổi nữa, không có chút phản ứng nào.

Sau vài giây sững sốt, Triệu An An bịt miệng lại, nhìn Dư Niệm từ trên xuống dưới, gương mặt tràn đầy không thể tin:

“Đồng nghiệp của tôi... Cưng nhiên là con ông cháu cha.”

Dư Niệm cười cười, không nói gì.

“Cô có muốn ra mặt giải thích một chút hay không? Tôi sợ như vậy sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt với cô.”

“Không cần phải làm vậy. Loại đồ vật vu khống này tồn tại không được bao lâu.”

Triệu An An còn muốn khích lệ thêm vài câu, nhưng nhìn Dư Niệm, hoàn toàn là một bộ dáng không quan tâm, chắc chắn nếu cô nàng khuyên tiếp cũng không có tác dụng.

“Dư Niệm.”

Cửa nhẹ nhàng được đẩy ra, đứng ở bên ngoài là thư ký bề nhễ liếc mắt nhìn cô:

“Tổng thanh tra muốn cô đến chỗ ngài một chuyến.”

Dư Niệm sững sốt mất vài giây, sau đó rất nhanh gật đầu:

“Tốt, tôi lập tức đi qua.”

“Không phải là... Không phải là chuyện trên mạng này chứ?”

Triệu An An có chút lo lắng.

Dư Niệm mím môi, thu dọn xong đồ đạc, đứng dậy rời khỏi.

Trên đường đi không ít người chỉ trỏ nhìn Dư Niệm, bước chân Dư Niệm nhanh hơn, đến văn phòng của tổng thanh tra, cô gõ cửa.

“Vào đi.”

Ở giữa văn phòng, là một người đàn ông trung niên đang ngồi, cúi đầu.

Dur Niệm đi lên vài bước, mở miệng trước:

“Ngài gọi tôi?”

“Ngồi đi.”

Đối phương khép tập văn kiện cầm trên tay lại, đẩy kính mắt lên, nhìn cô đi qua:

“Bài viết trên mạng cô đọc chưa?”

“Đọc rồi.”

Dur Niệm cất tiếng nói trầm thấp:

“Nhưng bài viết kia không phải sự thật, tổng thanh tra vì chuyện này mới kêu tôi đến đây sao?”

“Cuộc sống riêng tư của cô như thế nào tôi không để ý. Dur Niệm, tôi hi vọng cô có thể thấy rõ vị trí của mình, nói như thế nào đi chăng nữa, cô có thể xem như là nhân vật của công chúng, đừng vì cá nhân cô, làm ảnh hưởng đến danh dự của đài truyền hình. Tôi nói như vậy cô có hiểu được không?”

Dur Niệm cắn môi, chậm rãi gật đầu:

“Tôi rất rõ.”

“Chuyện kịch bản lần trước Phó tổng giám đốc đã nói qua với tôi. Khá tốt không tạo thành tổn thất gì lớn, nhưng nếu xuất hiện loại tình huống này một lần nữa, thứ cho tôi không thể giữ cô lại.”

“Vâng.”

Tổng thanh tra nhéo nhéo nắp bút trên tay:

“Bài viết trên mạng kia hẳn là có người kích động, tôi sợ sẽ có phản từ xúc động tới tim cô để gây phiền toái, cho nên hai ngày tới tốt nhất cô đừng xuất hiện ở công ty.”

“Tổng thanh tra...”

“Tôi biết rõ.”

Ông ta đánh gãy lời nói của Dur Niệm...:

“Vẫn nên nghe tôi nói, tất cả cũng vì lợi ích của công ty. Mặt khác tôi sẽ điều một người chuyên môn đến phụ trách kênh của cô, cô có thể mượn dịp này thư giãn nghỉ ngơi thật tốt.”

Dur Niệm dè xuống lửa giận ở trong lòng, thở phào một hơi nhẹ nhõm

“Tôi đã biết, tổng thanh tra.”

“Ừ.”

Ông ta gật đầu:

“Đợi thứ hai cô lại đến làm việc. Tốt rồi, cô có thể đi ra ngoài.”

Dur Niệm chậm rãi đứng dậy, xoay người đi ra khỏi văn phòng.

Nhân viên người đến người đi, Dur Niệm khép cửa lại, nhìn một vòng xung quanh. Bọn họ liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó rất nhanh dùng ánh mắt thông suốt. Mặc dù bọn họ tận lực hạ giọng, nhưng Dur Niệm vẫn nghe thấy mấy tiếng nghị luận đùa cợt của đám người này...

Tay Dur Niệm rất nhanh nắm thành nắm đấm, ánh mắt liếc xéo qua một bên, liền chống lại ánh mắt của Tôn Mạn Tư.

Bể nghệ, cao ngạo, nhìn cô giống như đang nhìn một con sâu nhỏ bé.

Trái tim Dur Niệm nhói một cái, khó chịu đến cực điểm.

“Chào chị Lưu.”

“Chị Luru sớm.”

Đám người xúm lại xung quanh Luru Viện ăn mặc quần áo ngắn nắp, Luru Viện đạp trên giày cao gót, cầm hơi gương lên, hơi thở cao quý lạnh lùng và cường thế. Dư Niệm vội vàng rút sang một bên, mở đường cho chị ta.

Lúc đi qua bên người Dư Niệm, Luru Viện chợt dừng bước.

Chị ta tháo kính râm xuống, hai con ngươi thâm thúy giống như có thể nhìn thấu tất cả mọi chuyện, Luru Viện ghé sát bên tai của cô, thấp giọng nói một câu:

“Cường giả chân chính, có thể đáp trả ngược lại.”

Dư Niệm trừng to mắt, hơi có vẻ ngạc nhiên liếc nhìn chị ta một cái.

Luru Viện nở nụ cười, một lần nữa đeo kính mắt lên.

“Chị Luru nói với cô ấy cái gì vậy?”

Lúc này trong đám người truyền đến tiếng nghị luận trầm thấp.

“Có thể nói cái gì, đoán chắc là chị Luru cũng không nhìn được...”

Bước chân Luru Viện dừng lại, nhìn một vòng xung quanh:

“Các cô có công phu ở chỗ này dài lâu, chẳng bằng đi học cách làm sao để quản lý tốt được cái miệng của mình.”

Lời vừa ra khỏi miệng, cả phòng yên tĩnh.

Dư Niệm ngơ ngác nhìn bóng lưng Luru Viện, cô đột nhiên cảm thấy... Luru Viện không hẳn là nữ vương mặt lạnh như lời mà mọi người đã nói.

Trong đội.

Phóng viên kênh thể dục đã đến.

Tay Cố Tần cầm điện thoại, đánh trả quả bóng của Thành Nham đánh tới. Ở bên cạnh, phía bên trên là từng tiếng kinh hô của phóng viên quan sát phát ra. Cố Tần mặt không đổi sắc, nhắm mắt lại đánh bóng.

Hứa Hải Xuyên chặc chặc hai tiếng:

“Bàn về làm ra vẻ, tôi chỉ chịu phục anh Cố của các cậu.”

Trùng hợp bị Cố Tần nghe thấy, cổ tay chuyển một cái, quả bóng nhỏ màu vàng liền bay tới, Hứa Hải Xuyên kéo Chuột ở bên cạnh qua, Chuột với vẻ mặt mê mẩn bị quả bóng đập trúng sau gáy.

“Mẹ kiếp!”

Huấn luyện viên chính Hoàng Quốc Huy vừa vặn nghe thấy, quay đầu quát:

“Lâm Hạo, chú ý bóng!”

Cố Tần dùng di động đệm lên quả bóng nhỏ, lộ ra hàm răng trắng như tuyết:

“Nghe thấy chưa, chú ý bóng.”

“Cậu cũng chú ý một chút.”

Thành Nham đánh một quả bóng nhỏ qua, Cố Tần nhẹ nhàng nghiêng đầu, bóng bàn màu vàng lướt qua sợi tóc đen bóng của anh, đập vào vách tường đằng sau.

Thấy một màn như vậy, gò má của nữ phóng viên đột nhiên đỏ lên.

Bên kia phòng vẫn còn tiếp tục, Cố Tần ngồi lên ghế dài, cầm bình nước để ở trên mặt ghế lên. Chuột đột nhiên cảm di động đi tới. Cậu ta đẩy bả vai của Cố Tần:

“Tam ca, cái bài viết này hình như là nói cô hàng xóm nhỏ cạnh nhà anh đấy.”

Cố Tần thuận miệng hỏi:

“Bài viết nào?”

“Trên Thiên nhai* có một bài viết, hiện tại đã rơi vào tay đám người của diễn đàn rồi, nói cái gì mà bị bao dưỡng đủ các loại. Người ngồi bên trong chiếc xe màu đen kia nhìn cũng rất quen mắt, hình như là anh đấy...”

(Thiên nhai* xã khu, sáng lập ngày 1 tháng 3 năm 1999, là một cộng đồng mạng lưới *internet có có sức ảnh hưởng toàn cầu, từ lúc sáng lập đến nay, vì nó mở cửa, bao dung, đặc biệt tràn ngập tính nhân văn mạng tính toàn cầu khiến dân mạng người Hoa tôn sùng, qua mười năm phát triển, đã trở thành diễn đàn, blog, lấy phương thức Microblogging làm cơ sở trao đổi, tổng hợp cung cấp không gian cá nhân, album photo, hộp âm nhạc điện tử, phân loại tin tức, đứng nội tin tức, giả thuyết cửa hàng, đến đây đi, vấn đáp, nhãn hiệu xí nghiệp vườn nhà các loại một loạt công năng phục vụ.Theo <http://baike.baidu.com/item/天涯社区/175677?fromtitle=天涯&fromid=5042778&type=syn>)

Tay vịn nắp bình của Cố Tần dừng lại một lúc, anh buông bình nước ra, hai con người đen láy chống lại hai mắt của Chuột:

“Chuyện gì xảy ra?”

Ánh mắt của anh sâu thẳm, giống như biển sâu không đáy, đang chuẩn bị phun trào một trận cuồng phong bão táp.

Người Chuột đột nhiên cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo, cậu ta đưa điện thoại di động tới:

“Chính anh tự xem đi, cái này vẫn nên nhường cho anh.”

Cố Tần cảm thấy, ngón trỏ thon dài kéo xuống kéo lên, nhìn xem nhìn xem, đầu lông mày dày rậm bắt đầu cau chặt lại.

“Đều là con mẹ nó nói láo!”

“Cố Tần, chú ý bóng!”

Hoàng Quốc Huy tức giận ném khăn mặt qua.

“Hiện tại mọi người là một cây vượn trắng lên đại não.”

“À?”

“Trong đầu đều là thi (phân đấy =,=).”

Chuột thờ phào một hơi rồi nở nụ cười, tình thế gặp trở ngại, cậu ta lại miễn cưỡng nhin xuống.

“Không đúng anh...”

Chuột đi qua rồi sáp đến gần:

“Anh tức giận như vậy làm gì? Chẳng lẽ là anh có hứng thú với con gái nhà người ta?”

Chuột nhìn Cố Tần giọng nói tràn đầy ranh mãnh.

Đầu ngón tay thon dài của Cố Tần nhẹ nhàng vuốt gương mặt của Dư Niệm ở trong màn hình điện thoại, trong mắt của cô phản chiếu cái đĩa ngọc trong vầng son, so sánh với cô trong quá khứ hình thành hai thể đối lập.

“Ừ, tôi có hứng thú đối với cô ấy.”

Cố Tần nói, giọng nói nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Editor: Thiên Vi

【 Bây giờ em sẽ đến công ty tìm chị. 】

Gửi xong tin nhắn cho Hạ Lam, Dư Niệm ngồi lên xe taxi. Cô cúi đầu, tìm kiếm số liên lạc của bạn tốt.

Dư Niệm: giúp tớ tra id của người viết bài này một chút.

Hồng Thiên: tớ vừa vì chuyện này đang muốn tìm cậu đấy, điều tra rồi, ip dấu mạng ở dưới địa chỉ là Giang Thành, cư xá Hồng Thành. Giờ tính sao? Có phải cậu đắc tội với người ta rồi hay không.

Dư Niệm nhìn thấy hàng chữ nhỏ này, lâm vào trầm tư.

Hồng Thiên học chính là về máy vi tính, sau khi tốt nghiệp đại học liền chuyển đến một thành phố khác. Số liệu cậu cho cô tuyệt đối sẽ không có sai lầm.

Dư Niệm cẩn thận suy nghĩ, trong những người cô quen biết, chỉ có một người ở khu Hồng Thành, Dư Niệm đã có manh mối.

Hồng Thiên: đúng rồi, thuận tiện tớ xâm nhập máy tính của cô ta, sau đó phát hiện những thứ này, tớ nghĩ cậu có thể dùng được đấy.

Nói xong, đối phương gửi tới một tệp file.

Dư Niệm mở ra, lúc nhìn vào những thứ ở bên trong, cô không thể tin, một đôi đẹp mắt trường lớn.

Ở bên trong file đều là ảnh chụp, trong đó có trên trăm tấm hình, đều là một người phụ nữ nhưng với những người đàn ông khác nhau, nếu dùng chuẩn mực so sánh thật sự là quá kinh người.

Hồng Thiên: hắc hắc hắc, nhìn xem tớ thu mấy thứ này làm phúc lợi đấy.

Dư Niệm...

Hồng Thiên: có cần tớ bôi đen bài viết này giúp cậu không? Tớ thấy trên mạng lưới *internet bắt đầu có người nóng nảy muốn làm thịt cậu rồi.

Dư Niệm: không cần. Nếu bôi đen có thể chứng minh được tớ trong sạch, tớ có biện pháp. Lần này phải cảm ơn cậu rồi.

Hồng Thiên: bây giờ cảm ơn làm cái gì, chờ tớ đến Giang Thành, cậu nhớ phải mời tớ ăn cơm.

Mang tâm tình phức tạp, Dư Niệm lưu file lại thật tốt, yên lặng tắt điện thoại.

“Tiểu thư, đến rồi.”

Thanh toán tiền xe, Dư Niệm mở cửa xuống xe.

Vừa bước xuống xe, bầu trời liền rót xuống từng hạt mưa lất phất, Dư Niệm ngẩng đầu nhìn bầu trời tối tăm mờ mịt, cô ôm chặt túi xách, chạy vào trong tòa cao ốc trước mặt.

Vì nguyên nhân lãnh đạo mới nhậm chức, hôm nay Hạ Lam phải tăng ca thêm một thời gian ngắn. Đến đại sảnh, Dư Niệm nhìn một vòng xung quanh, ngồi trong khu nghỉ ngơi ở bên trái đại sảnh.

Đình!

Cửa thang máy phía sau cô từ từ mở ra, một đám người đi giày Tây, bụng phệ bước ra từ trong đó, trong đám người, một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn, khí chất như ngọc lập tức hấp dẫn ánh mắt của cả sảnh.

Anh ta mặc một bộ âu phục màu đen vừa khít với cơ thể, sợi tóc mềm mại đen nhánh, trên gương mặt tuấn tú treo nụ cười vui vẻ nhân nhật. Người đàn ông giống như khối ngọc thô chưa được mài dũa, không hoa mỹ, nhưng lại lịch sự tao nhã hoa lệ.

“Gặp tổng giám đốc Thẩm tôi rất vui, tôi rất kỳ vọng đối với chuyện hợp tác của chúng ta.”

“Có thể cùng quý công ty hợp tác cũng là vinh hạnh của chúng tôi.”

Giọng nói của người đàn ông ôn hòa, hai con ngươi đen láy lóc lên tia sáng nhạt.

Lúc đi ngang qua Dư Niệm, bỗng nhiên anh ta ghé mắt, nhưng chỉ nhìn thấy những sợi tóc đen nhánh che hết cả gương mặt.

“Tổng giám đốc Thẩm?”

“Thật có lỗi.”

Thẩm Lâm Xuyên thu hồi ánh mắt:

“Trưa mai tôi tổ chức tiệc rượu ở khách sạn, rất hân hạnh được đón tiếp các vị đồng sự*.”

(Đồng sự* : là một chức vị trong xí nghiệp)

“Đương nhiên.”

“Vậy đi thông thả.”

Đưa mắt nhìn mọi người rời đi, Thẩm Lâm Xuyên nói lỏng cả vạt, xoay người đi vào cao ốc của công ty.

Thẩm Lâm Xuyên nhìn một vòng xung quanh, nhưng chỉ thấy vị trí vừa rời đã trống không.

Đi ngang qua quầy lễ tân, ngón tay thon dài của anh ta nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn.

“Tiểu Lâm, cô gái vừa ngồi ở chỗ kia, là nhân viên của công ty của chúng ta sao?”

“Không phải.”

Cô gái lúc đầu:

“Vừa đi cùng giám đốc Hạ rồi, hẳn là bạn của giám đốc Hạ a.”

Thẩm Lâm Xuyên nhấp máy môi, không nói gì.

Mưa rơi nặng hạt hơn, người đi đường vội vã đi trong mưa.

Dư Niệm đi theo Hạ Lam ngồi lên xe, cô nịt chặt giấy an toàn, quay đầu nhìn về phía Hạ Lam.

Gương mặt Hạ Lam tĩnh mịch, trong đôi mắt đẹp cất giấu một chút ưu tư.

“Tình cảm không tốt?”

Hạ Lam hoàn hồn, khởi động động cơ.

“Em đoán xem cấp trên mới tới của chị là ai?”

Dư Niệm nở nụ cười, nói:

“Em làm sao biết được cấp trên của chị là ai.”

Hạ Lam mím môi, giọng nói trong trẻo:

“Thẩm Lâm Xuyên.”

Thẩm Lâm Xuyên.

Thời gian giống như bị ứ đọng, không khí như cứng lại. Huyết dịch toàn thân Dư Niệm bắt đầu chảy ngược, chậm rãi đóng băng.

Hàng mi của cô run rẩy, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Vậy sao...”

“Anh ta còn hỏi chị về em.”

“Hỏi em làm gì, chúng em đã không còn quan hệ gì.”

“Muốn ăn năn hối lỗi chứ sao. Chị liền nói em rất tốt, muốn anh ta đừng quấy rầy đến cuộc sống của em.”

Dư Niệm chợt thấy hít thở không thông, cô mở cửa sổ xe ra một cái khe nhỏ, không khí trong lành nương theo cả những hạt mưa nhỏ bay vào. Dư Niệm nhắm hai mắt lại, lúc ấy, cô, Hạ Lam còn có Thẩm Lâm Xuyên cùng ở trong một khu cư xá. Mấy người là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, tình cảm rất tốt.

Lúc học lớp mười, Thẩm Lâm Xuyên thổ lộ với cô, cô cũng thuận tình tiếp nhận. Lúc ấy còn trẻ con làm sao hiểu được cái gọi là tình yêu, cho dù hai người ở bên nhau, nhưng nhiều lần cũng chỉ nắm tay nhỏ bé, thân thân hai má.

Dư Niệm sinh ra trong một thế giới đen tối giống như một đầm lầy, trong cái thế giới áp lực đó, chỉ có Thẩm Lâm Xuyên là người cứu rỗi cô.

Nhưng sau này...

Sau này, bố dựng vào tù, mẹ tự sát, Thẩm Lâm Xuyên không chào mà đi.

Từ đó đến tận bây giờ, Dư Niệm không tưởng niệm nữa.

“Đúng rồi, chị đã đọc bài viết, cần chị hỗ trợ không?”

“Không cần.”

Dư Niệm khép cửa sổ xe lại:

“Ngày mai em sẽ xử lý.”

Hạ Lam liếc cô một cái:

“Xem ra em biết là người nào. Nếu còn không được, chị bảo anh Lê Tề cho em một bộ đồ cùng bao tải □□, tất cả đều được giải quyết.”

Dư Niệm ho khan vài tiếng, không nói gì.

Cô sẽ không thô bạo như vậy đâu.

Ngày thứ hai, Dư Niệm hẹn Tôn Mạn Tư ở một quán cà phê.

Ngay lúc Dư Niệm không kiên nhẫn để đợi thêm được nữa, Tôn Mạn Tư mới khoan thai đến chậm.

“Cô tìm tôi?”

Tôn Mạn Tư liếc nhìn cô một cái, gương mặt cao ngạo.

“Ngồi.”

Tôn Mạn Tư nhíu mày, tùy ý để túi xách ở trên bàn:

“Đừng khách sáo, rốt cuộc là cô có chuyện gì?”

Dư Niệm nhấp một ngụm cà phê, vẻ mặt nhàn nhạt.

“Tôi không có việc gì là được rồi.”

“Trợ lý Tôn.”

Ngón tay Dư Niệm nhẹ nhàng vuốt ve thân của chiếc ly:

“Chuyện lần trước vốn dĩ tôi không muốn truy cứu với cô, nhưng mà cô lại năm lần bảy lượt khiến tôi không thoải mái, rốt cuộc là vì cái gì?”

Tôn Mạn Tư cười ~~Xùy một tiếng:

“Thật có lỗi, tôi không hiểu ý của cô.”

“Cô hiểu.”

Dư Niệm giương mắt lên, đôi mắt đen tối nhìn thẳng vào mắt của cô ta nói :

“Đương nhiên cô hiểu.”

Nụ cười trên mặt của Tôn Mạn Tư cứng ngắc, nói:

“Đài truyền hình có việc, tôi đi về trước.”

BA~!

Bất chợt, Dư Niệm lắc một chồng ảnh chụp ở trước mặt của cô ta.

“Trợ lý Tôn, tôi đã cảnh cáo cô. Trong lòng có suy nghĩ không chính đáng, may mắn sẽ không tìm đến. Lười nói lời thị phi, trong hăm tại là mối họa.”

(Hoi mẫu thuẫn nè, trên là chồng ảnh chụp không, dưới là ảnh chụp rơi ra từ phong thư @@)

Một xấp ảnh chụp dày cộp rơi ra từ trong phong thư màu trắng, trong ảnh, người phụ nữ có thân hình xinh đẹp nằm dưới người của một người đàn ông bụng phệ...

Đồng tử Tôn Mạn Tư nhanh chóng co rút, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Dư Niệm!”

“Trợ lý Tôn.”

Sắc mặt của Dư Niệm vẫn lạnh nhạt, cùng với cô ta đang luống cuống hình thành hai thế đối lập:

“Tôi không biết cô viết bài viết kia là có dụng ý gì. Nhưng tôi muốn cho cô biết rõ, Dư Thiên Hoa là cha của tôi, ngày đó đưa tôi đến chính là hàng xóm của tôi. Nhưng mà cô lại dùng một ít thứ ở mặt ngoài làm tổn hại đến danh dự của tôi, cô không biết là cô đã cấu thành phạm tội sao?”

Trong cổ họng hơi hơi khô rát.

Tôn Mạn Tư vừa trào phúng vừa buồn cười nhìn Dư Niệm:

“Cô... Cô nói Dư Thiên Hoa là cha của cô? Quá buồn cười... Cô nói cái gì thì chính là cái đó sao?”

Dư Niệm hít sâu một hơi, cô nhắm mắt lại, lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của cha Dư, mở loa ngoài đưa về phía của Tôn Mạn Tư.

“Dư Dư, sao lại gọi điện thoại cho cha vào lúc này?”

“Không có gì, chỉ là đột nhiên thấy nhớ cha.”

Dư Niệm nhìn thần sắc của Tôn Mạn Tư từ trào phúng chuyển sang kinh ngạc, bên môi của cô câu nên một nụ cười:

“Cha đang bận sao?”

“Con đứa nhỏ này...”

Giọng nói của cha Dư có chút bất đắc dĩ:

“Ba ba đang trong cuộc họp, nếu nghĩ tới cha thì về nhà nhìn ta, không cần sợ Bái Bình.”

“Tốt, vậy con không quấy rầy cha nữa.”

Cúp điện thoại, Dư Niệm để hai tay lên trên mặt bàn:

“Cô còn có gì muốn nói hay không?”

Tôn Mạn Tư không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, tay cô ta nắm chặt thành nắm đấm:

“Cô muốn làm cái gì?”

Dư Niệm cười yếu ớt, nói:

“Rất đơn giản, làm sáng tỏ bài viết cô đã phát tán trên mạng. Thứ hai, trước mặt mọi người trong đài truyền hình nói xin lỗi với tôi hơn nửa thừa nhận cô sở tác sở vi (hành động đã thực hiện)...”

“Dư Niệm...”

Sắc mặt của Tôn Mạn Tư tái nhợt:

“Cô muốn hủy tôi.”

Mắt Dư Niệm liếc nhìn ảnh chụp ở trên bàn:

“Trợ lý Tôn, những thứ kia mới có thể hủy cô.”

Tôn Mạn Tư hiểu rõ ý của cô.

Tôn Mạn Tư cắn chặt môi dưới, nói:

“Tôi có thể làm theo lời cô nói, nhưng sau đó, cô phải trả lại những thứ đó cho tôi.”

“Tôi nghĩ cô vẫn không hiểu rõ mọi chuyện. Không phải tôi đến đây để giao dịch với cô, mà là cô phải làm theo lời tôi nói.”

Dư Niệm đứng dậy, vỗ vỗ vai cô ta:

“Trợ lý Tôn, người không phạm ta ta không phạm người. Cùng tồn tại trong một cái đài truyền hình, tôi hi vọng chúng ta có thể ở chung thật tốt.”

Cô khẽ cười một tiếng với cô ta, xoay người rời khỏi đó.

Tay Tôn Mạn Tư nắm chặt thành nắm đấm, hung hăng đánh lên mặt bàn.

Lần thứ nhất giả thành lão hồ, Dư Niệm vừa về nhà mới thấy kinh sợ.

Dừng xe lại, cô mở cửa xuống xe.

Nhưng lúc Dư Niệm xoay người lại, liền chống lại ánh đèn flash. Chỉ nghe thấy vài tiếng răng rắc răng rắc, ánh sáng trắng lóe lên, mặt của Dư Niệm như ngừng lại ở bên trong của máy chụp ảnh.

Cô bị một chuỗi hành động này làm cho mê muội, Dư Niệm nghiêm mặt giờ tay che hai gò má, một tay tìm kiếm ở phía sau, muốn mở cửa xe.

“Quả nhiên là cô ấy, tiểu thư Dư Niệm, xin hỏi bây giờ cô đang ở trong căn nhà chủ tịch Dư mua cho cô sao? Quan hệ của hai người có phải thật sự giống như bài viết trên mạng kia đã viết hay không?”

Mắt Dư Niệm híp lại một nửa, chống lại gương mặt mỉm cười của chó săn đang đuổi microphone về phía cô.

Dư Niệm không nghĩ tới, mình chỉ là một người dẫn chương trình bé nhỏ, vậy mà cũng may mắn được đám chó săn theo dõi.

“Thật có lỗi, tôi...”

Đối phương chỉ có hai người, phỏng đoán có thể là tờ báo nhỏ. Dư Niệm nghĩ muốn trực tiếp lách qua rồi đi vào, nhưng cô vừa đi lên phía trước một bước, liền bị đối phương chặn ngang đẩy vào chiếc xe ở sau lưng.

Chỉ thoáng vài giây, phía sau lưng Dư Niệm bị đụng đau nhức.

“Mời cô giải đáp vấn đề của chúng tôi một chút, có được hay không?”

Dư Niệm mím môi, trong lòng có chút tức giận.

Chợt lúc ấy, cô liếc thấy một vòng ánh sáng. Chiếc xe Cadillac màu đen chậm rãi từ bên ngoài đi tới, xe dừng lại ở một bên.

Cửa xe được mở ra, kế tiếp là một người đàn ông cao lớn bước xuống, anh đeo khẩu trang màu trắng, đôi mắt sáng quắc, đang đi dần về phía bên này.

Trong lòng Dư Niệm thoáng ngồn ngộn trăm mối, đôi mắt đen láy không khỏi đuổi theo thân ảnh của anh.

Cố Tần.

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Cố Tần đội chiếc mũ liền với áo khoác lên, kéo khẩu trang lên một chút. Anh đi đến, gạt tay của hai người kia ra, bàn tay lớn chen vào nắm lấy cổ tay của Dư Niệm.

Lòng bàn tay của Cố Tần dày rộng và ấm áp, chiếc mũ che kín gương mặt của anh, nhìn từ hướng này, chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ hàng lông mày đen nhánh ngay ngắn chỉnh tề của anh.

Trong ánh mắt kinh ngạc của chó săn, Cố Tần kéo Dư Niệm vào trong lồng ngực của mình, bàn tay to của anh giống như bàn ủi dính chặt vào bên hông của Dư Niệm, dưới hàng mi đen nhánh là một đôi mắt tinh mịch và đen láy, lúc này, anh đang dùng đôi mắt này nhìn cô.

Trái tim Dư Niệm xiết chặt, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác an toàn chưa bao giờ có. Lúc chưa hoàn hồn, Dư Niệm đã được bảo vệ kỹ ở phía sau

lưng của Cố Tần.

Cố Tần đi lên vài bước, bàn tay lớn nhẹ nhàng nắm lấy chiếc máy ảnh của chó săn, động tác gọn gàng linh hoạt xóa bỏ tất cả ảnh chụp ở bên trong máy ảnh.

Cố Tần đột nhiên xuất hiện khiến cho bọn họ ngây dại, bọn họ nhìn lại, phát hiện người đàn ông này rất cao lớn, cái mũ cùng khẩu trang che khuất mặt của anh, khiến bọn họ không có cách nào thấy rõ được bộ dáng của anh. Sững sờ trong vài giây, đám chó săn mới hoàn hồn, vội vàng ngăn cản hành vi của Cố Tần.

“Anh là ai? Trả đồ cho chúng tôi!”

Cố Tần tùy tiện ném máy ảnh qua, đối phương luống cuống tay chân đón lấy. Anh lôi kéo Dư Niệm, nghiêng người sang bên cạnh:

“Cút.”

Chó săn cầm máy ảnh, lúc nhìn thấy đồ bên trong đã không còn, lập tức nóng nảy:

“Anh cái này người này tại sao lại làm như vậy, ai bảo anh xóa bỏ đồ của chúng tôi, hành vi này của anh chính là trộm cướp, anh có biết hay không?”

Cố Tần cất tiếng cười lạnh, nói:

“Tôi chính là trộm cướp, cuối cùng thì các anh có cút hay không?”

Hồ hấp của anh ta cứng lại, gằn cổ nói:

“Anh là ai? Nói cho tôi biết tên của anh.”

Cố Tần không nói chuyện, chỉ chậm rãi xắn tay áo lên, cánh tay anh rắn chắc, đường cong cơ bắp vô cùng cường tráng, chó săn nhìn thấy con mắt như muốn rớt ra ngoài.

Một người khác sợ gây chuyện, giơ tay lôi kéo góc áo đối phương:

“Được rồi được rồi, chúng tôi đi trước a.”

Cũng không thể vì một người dẫn chương trình nhỏ bé mà không muốn sống a.

Đối phương không cam lòng liếc nhìn bọn họ, chửi thề một tiếng sau đó vội vàng đi mất.

Người đi rồi, ga ra lại khôi phục lại yên tĩnh.

Dư Niệm hoàn hồn, nhìn về phía Cố Tần, giọng nói có chút khàn khàn:

“Cảm ơn anh ah...”

“Không có gì để cảm ơn cả.”

Cố Tần nói, rất hời hợt.

Anh lại hỏi:

“Bình thường khi nào cô tan tầm?”

Dư Niệm trả lời:

“Không cố định... Có đôi khi thu tiết mục phát sóng, hoặc là tăng ca, sẽ muộn hơn một chút. Nhưng hai ngày tới... Không cần phải đi làm.”

Giọng nói của cô tối tăm phủ một tầng u sầu, Cố Tần cúi đầu nhìn một bên mặt của Dư Niệm, cô gái có đôi má rất đẹp, bình thường ánh mắt sáng long lanh giờ lại ảm đạm có một chút thất lạc.

Có lẽ là vì chuyện trên mạng kia.

Cố Tần không khỏi nhíu mày, anh giơ tay, đột nhiên néo néo gương mặt của Dư Niệm, làn da của cô trắng nõn lại căng mịn, lúc niết cảm giác rất tốt. động tác bất thành linh của Cố Tần khiến cho Dư Niệm càng thêm hoảng sợ, cô giống như con thỏ nhỏ bị giật mình, cuống quýt lui về phía sau vài bước.

Dư Niệm bịt mắt che gò má, hàng mi dài không ngừng run rẩy lay động.

Cố Tần xò hai tay vào túi, hơi nhướn mi.

“Cô muốn đến nhà của tôi hay không?”

Dur Niệm nhanh chóng che mặt, liên tục lắc đầu.

“Tôi muốn luyện bóng, nhưng lại thiếu người tập luyện cùng.”

Anh mỉm cười:

“Không muốn giúp đỡ?”

Nguyễn Ý ah!

Đừng nói là tập luyện cùng, cho dù cùng...

Muốn đi nơi nào!

Dur Niệm bỏ qua suy nghĩ lộn xộn ở trong đầu, cô cố gắng bình tĩnh lại, nhẹ nhàng gật đầu.

Cố Tần thấy vậy, bên môi gọi lên một nụ cười, Dur Niệm nhìn thấy, trong lòng lại nhảy dựng một lần nữa.

Dẫn Dur Niệm vào nhà, Cố Tần rót một chén nước ấm đưa vào tay của cô:

“Uống cái này đi, con gái uống nước lạnh không tốt.”

Tay cầm ly của Dur Niệm run lên, ấp úng nói:

“Cái này mà anh cũng biết ah...”

Cố Tần liếc cô một cái, lười biếng ngồi trên ghế sofa, nói:

“Tôi biết nhiều lắm đấy.”

Suy nghĩ Dur Niệm trăm chuyển, sau đó, mặt... Đắng liền đỏ lên, cô ho nhẹ một tiếng, hai má không khỏi nghiêng sang một bên.

Con gái có thể nghĩ rất nhiều.

Cố Tần có chút buồn cười:

“Cô không đi đổi một bộ quần áo khác sao?”

Dur Niệm cúi đầu nhìn quần áo của mình, một thân quần áo này chính xác mà nói hoàn toàn không thích hợp cho việc vận động. Cô để ly nước xuống, cứng ngắc đứng dậy:

“Tôi đi đổi quần áo.”

“Tốt, tôi chờ cô.”

Tôi chờ cô.

Có cảm giác rất ái muội.

Dur Niệm vỗ vỗ gò má dần nóng lên, cô đi về nhà, rất nhanh lấy ra một bộ váy áo thể thao màu hồng phấn, bộ váy áo thể thao này là Hạ Lam mua cho cô, lúc trước cảm thấy quá nữ tính cho nên vẫn luôn cất kỹ...

Dur Niệm thay đổi quần áo, cô đối diện với tấm gương đánh giá chính mình: bên cạnh chiếc áo thể dục hồng nhạt là chiếc váy trắng khó khăn lắm mới che được đôi chân, tuy nói áo rộng thùng thình, nhưng bộ ngực hơi lớn, đơn giản chỉ cần di chuyển áo sẽ hở một chút.

Dur Niệm kéo váy thấp xuống, nhưng cái này có bại lộ quá hay không?

Cô lại lấy ra những bộ quần áo thể thao khác, nhưng những bộ kia lại quá cũ kỹ, không đủ ngay ngắn.

“Dur Niệm...”

Bên ngoài truyền đến tiếng hô của Cố Tần, Dur Niệm lấy về một tia ý thức cảm toàn bộ quần áo nhét chồng chất vào trong tủ quần áo, một đầu tóc dài tùy tiện buộc lên, chạy nhanh ra mở cửa.

Cô đứng trước mặt anh thở phì phò:

“Thật xin lỗi, để anh phải đợi lâu.”

Cố Tần đánh giá cô, hai mắt giống như phát ra những tia sáng mãnh liệt nóng rực, nhưng trong nháy mắt, Dư Niệm chỉ nhìn thấy trong mắt anh là bình tĩnh như nước.

“Nhìn rất tốt.”

Dư Niệm tròn mắt nói dối:

“Tùy tiện mặc thôi.”

“Trước kia từng đánh bóng chứ?”

Cố Tần hỏi.

“Lúc đến trường có đánh qua.”

“Vậy rất tốt.”

Cố Tần đặt cái vợt vào trong tay cô:

“Nếu cô thắng tôi một bóng, tôi sẽ thưởng cho cô.”

“À?”

Dư Niệm không khỏi nhìn về phía anh:

“Cái gì... Thưởng cái gì?”

Cố Tần cười, nói:

“Cô muốn cái gì, tôi sẽ cho cô cái đó.”

Dư Niệm mỉm cười, đi theo Cố Tần đến trước bàn đánh bóng.

Anh ném quả bóng nhỏ qua, Dư Niệm gấp gấp vội vươn tay đón được.

“Cô phát đi.”

Chơi bóng với Cố Tần... Áp lực thật lớn.

Ngoài ý muốn Dư Niệm nhìn về phía Cố Tần, bởi vì khí thế của Cố Tần luôn là lạnh lùng cường đại sắc bén không đùa giỡn dây dưa dong dài cho nên mới quang vinh lấy về danh hiệu ”Đại Ma Vương trên sân bóng“, Cố Tần từng nói, chỉ một ánh mắt đơn giản của đối thủ, là anh có thể xác định được kết quả cuối cùng của trận đấu.

Mà Dư Niệm... Chỉ dựa vào thời gian đến trường tùy tiện quơ quơ đập đập, còn bị đối thủ hành hạ đủ các loại. Nhưng thi đấu bóng bàn cô lại thấy nhiều rồi, cho nên cũng có thể trông mèo vẽ hổ.

Dư Niệm nắm chặt vợt bóng bàn, đập quả bóng nhỏ màu vàng ở trên tay bay ra ngoài.

Không qua lưới.

Vậy thì quá xấu hổ rồi.

Dư Niệm cẩn thận từng li từng tí liếc mắt nhìn Cố Tần, thần sắc anh không thay đổi, bình tĩnh không một gợn sóng.

“Thả lỏng một chút, làm lại lần nữa.”

Cố Tần nói, trong giọng nói tràn đầy trấn an.

Dư Niệm gật đầu, một lần nữa nhặt quả bóng lên, tiến hành lần phát bóng thứ hai, lần này... Trực tiếp vung mà không đập trúng.

“Thật ra lúc tôi đến trường chỉ đánh hai ngày...”

Dư Niệm ấp úng nói.

Vẫn bị chèn ép đấy.

Cố Tần cũng không tức giận, chậm rãi nói với cô:

“Cơ thể hạ thấp, hai đầu gối hơi cong lại, cổ tay thả lỏng, thử xem sao.”

Dư Niệm gãi đầu, dựa theo lời anh dạy làm lại một lần nữa, nhưng có thể vì nguyên nhân mình quá khắt trương, làm như thế nào cô cũng đều cảm thấy không thoải mái. Nhưng vào lúc này, Cố Tần buông cây vợt bóng bàn ra, đi về phía cô.

Lúc Dư Niệm còn đang ngơ ngác, Cố Tần đi ra phía sau người cô, cơ thể cao lớn rắn chắc của anh chặt chẽ bao phủ Dư Niệm ở trong đó. Người Cố Tần dán sát vào sau lưng của cô, hai tay vòng qua...

Một khắc này, Dư Niệm giống như chìm sâu xuống đáy biển, 5 giác quan bị tước đoạt, chỉ còn lại hít thở không thông.

Bàn tay to lớn của Cố Tần bao trọn bàn tay nhỏ bé của cô, giọng nói của anh ngay ở bên tai, giọng nói trong trẻo giàu từ tính.

“Như vậy, cổ tay thả lỏng, đầu gối hơi cong lại.”

Đầu gối Cố Tần nhẹ nhàng đẩy chân của cô, chuyên tâm và ôn nhu dạy bảo học sinh sơ cấp là Dư Niệm.

Toàn bộ suy nghĩ của Dư Niệm bắt đầu bay xa, Cố Tần cùng cô gần trong gang tấc, người kia bộc phát ra hormone nam tính xoay chung quanh chặt chẽ bao phủ Dư Niệm ở trong đó. Cằm của Cố Tần gần như chống đỡ trên vai của cô, Dư Niệm hơi nghiêng đầu, nhìn đôi môi của anh lúc đóng lúc mở, nhưng Cố Tần nói cái gì, một câu cô cũng không nghe thấy...

Học sinh của anh lại thất thần rồi.

Cố Tần ngậm miệng, hai mắt rũ xuống nhìn về phía Dư Niệm.

“Dư Niệm...”

Cố Tần ở bên tai của cô, nhẹ nhàng khẽ gọi tên cô.

Dư Niệm nháy mắt mấy cái, gương mặt mờ mịt:

“À?”

“Tập trung vào.”

Bàn tay Cố Tần nắm tay của cô hơi nắm chặt lại:

“Cô như vậy... Lại khiến cho tôi...”

“Lại khiến cho... Cho anh?”

“Không có gì.”

Cố Tần đặt bóng vào tay của Dư Niệm, dẫn dắt cô phát bóng lần thứ nhất.

“Cứ như vậy, rất đơn giản.”

“Ừ.”

“Chúng ta bắt đầu đi.”

“Tốt.”

Cố Tần buông cô ra, một lần nữa về vị trí của mình.

Dư Niệm thả lỏng thở hắt ra, bắt đầu chuyên tâm đánh bóng cùng Cố Tần. Cô rất thông minh, Cố Tần chỉ điểm một chút, Dư Niệm đã có thể làm ra hình ra dạng. Cố Tần đánh bóng cùng cô tự nhiên sẽ không chăm chú, nên phóng nước cú phóng nước, nên phát bóng cú phát bóng.

Quả bóng cuối cùng, chỉ thấy quả bóng màu vàng nhạt bay qua lưới, bay bổng rơi xuống sân của đối phương.

“Ah nha!”

Dư Niệm vui mừng kêu ra tiếng, hai con ngươi của cô sáng long lanh nhìn về phía đối phương:

“Tôi thắng một quả bóng à?”

Giống như nhận được khen thưởng cho công lao lớn, hàng lông mày của Dư Niệm vì vui mừng mà gần như cong cong hết cỡ.

Cố Tần chuyển cây vợt bóng bàn trên tay, ánh mắt sáng quắc nhìn Dư Niệm, trong một cái nháy mắt, giờ phút này, anh đột nhiên sinh ra một loại cảm giác thành tựu không hiểu, loại cảm giác thành tựu này mặc kệ anh cảm về bao nhiêu giải thưởng lớn đi chăng nữa cũng chưa từng được trải qua.

Kỳ diệu, lại khiến cho nhân tâm người ta phải hướng tới.

“Dư Niệm.”

“À?”

Cố Tần chỉ chỉ vị trí trước ngực của cô:

“Áo cô tung nút thắt rồi.”

Nụ cười trên mặt Dư Niệm lập tức cứng đờ, cô chậm rãi cúi đầu, vốn dĩ hai nút thắt trước ngực được cố định chặt chẽ chẳng biết lúc nào thì tung ra, lộ ra một mảng lớn da trắng như tuyết.

Mặt Dư Niệm đỏ bừng, sốt ruột vội vàng cầm cây vợt bóng bàn bảo vệ vạt áo trước ngực.

“Tôi về thay quần áo!”

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Nhân dịp năm mới ta chúc tất cả các tình yêu luôn luôn mạnh khỏe, luôn luôn xinh đẹp, tiền vào như nước, người nào đang đi học thì học tập đạt điểm cao mà đi làm rồi thì thăng tiến trong công việc, chúc các nàng ai đang F.A thì sớm tìm được gấu, mà đã có gấu thì chúc 2 người luôn luôn hạnh phúc, chúc các nàng sẽ luôn ủng hộ ta với cô Phụng, góp ý thêm cho chúng ta cố gắng hơn, đào được nhiều truyện cho mọi người đọc nữa nè...ahihhi Yêu tất cả mọi người

Da mặt Dư Niệm mông, trải qua chút chuyện vụn vặt vừa rồi, tự nhiên sẽ không hấp tấp chạy đến nhà người ta nữa, đổi quần áo xong, Dư Niệm lấy điện thoại di động ra, sau khi suy nghĩ một lúc lâu, nhấn một tin nhắn.

Dư Niệm: Đột nhiên nhớ tới công việc vẫn chưa làm xong, tôi không qua nữa.

Cố Tần không khỏi cười khẽ, cũng không vạch trần.

Cố Tần: Tôi đã đáp ứng cô, nếu cô thắng tôi một bóng, tôi sẽ thưởng cho cô.

Dư Niệm: À? Tôi biết anh nhường cho tôi, thưởng cái gì... Cũng không cần nữa nha?

Cố Tần: Ừ, hiện tại cũng không định cho cô.

Dư Niệm vừa để điện thoại di động xuống, Cố Tần lại gửi tin nhắn đến.

Cố Tần: Tâm tình có khá hơn chút nào không?

Cô liền giật mình, sau đó bên môi chậm rãi vẽ ra một nụ cười, giờ phút này, Dư Niệm có cảm giác từng lỗ chân lông cao thấp toàn thân mình như được tắm trong mưa xuân vô cùng thoải mái, khiến cô chợt thấy sáng sủa hơn, trong lòng yên tĩnh lại, khiến cô quên đi ưu sầu, sáng tỏ thông suốt.

Sau khi bị Dư Niệm cảnh cáo, trên mạng rất nhanh có bài viết làm sáng tỏ mọi chuyện, ngôn luận trên mạng internet được thông suốt liền đứng hết về phía của Dư Niệm, đồng thời còn lên án vi của chủ topic.

Sắp đến thứ hai, Dư Niệm tắt websites, thứ hai cô còn phải đợi Tôn Mạn Tư đến xin lỗi cô.

Thứ hai.

Lúc Dư Niệm nghiêm chỉnh đi vào công ty, phỏng đoán người của công ty đã đọc được bài viết làm sáng tỏ mọi chuyện rồi, lúc này ánh mắt nhìn Dư

Niệm cùng với ngày ấy hình thành hai cực tương phản. Dư Niệm vẫn bình tĩnh tự nhiên, thuận tiện nhấn nút thang máy đi lên tầng mười.

Đình!

Cửa thang máy mở ra, Dư Niệm đi ra, đã thấy Tôn Mạn Tư đứng ở trước mặt của mình.

Cô ta trấn định đứng ở trước mặt Dư Niệm, trước mặt nhiều người, Tôn Mạn Tư cúi đầu với cô. Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người đứng lại, không thể tin tưởng to mắt nhìn.

“Thật xin lỗi Dư Niệm, tôi không nên ác ý sai khiến người khác hãm hại cô trên mạng.”

Sai khiến người khác?

Dư Niệm nhướn mi, nhưng đã không quan trọng nữa rồi.

Dư Niệm cười khê:

“Trợ lý Tôn ám chỉ cái gì?”

Tôn Mạn Tư thu hồi thái độ cao cao tại thượng ngày xưa, nhìn Dư Niệm bằng ánh mắt tĩnh lặng như nước, cô ta nói:

“Bài viết nói cô bị bao dưỡng, là tôi sai khiến người khác viết. Bởi vì tôi không biết chuyện đã xảy ra, chỉ tin tưởng ánh mắt của mình, thật không ngờ lại tạo thành tổn thương lớn đối với cô như vậy, thật sự rất xin lỗi, hi vọng cô có thể tha thứ cho tôi.”

Tôn Mạn Tư làm trong lĩnh vực xã hội đã lâu, nói chuyện rất có kỹ thuật lại rõ ràng, vừa nói như vậy, tất cả mọi người đều cho rằng Tôn Mạn Tư chỉ vì xúc động, mà không phải là cố ý.

Dư Niệm không muốn dây dưa với Tôn Mạn Tư, cô lắc túi đen trên tay mình, có cho thì Tôn Mạn Tư cũng không dám làm ra chuyện yêu thiêu thân gì nữa.

Dư Niệm mỉm cười, nói:

“Sau này trợ lý Tôn chú ý là tốt rồi, tôi tin tưởng lần này trợ lý Tôn vô tâm, mà không phải là cố ý.”

Cô cầm túi xách, vượt qua Tôn Mạn Tư đi vào phòng thu tiết mục phát sóng.

Nhìn bóng lưng Dư Niệm biến mất, tay của Tôn Mạn Tư nắm thành nắm đấm, thở ra một ngụm trọc khí.

“Thật không nghĩ tới trợ lý Tôn sẽ đi ức hiếp một người dẫn chương trình nhỏ bé...”

“Ngày thường bị cô ấy phê bình cũng không tốt...”

“Tôi đã nói tính cách Dư Niệm không tệ, cũng rất nhu thuận, tại sao có thể làm ra chuyện như vậy ah.”

“Nói đúng ah...”

Xung quanh tiếng nghị luận liên miên không dứt giống như tiếng muỗi bay, không ngừng réo rắt ở bên tai Tôn Mạn Tư. Cô ta nhìn xung quanh một vòng, hừ lạnh nói:

“Sáng sớm, các cô không đi làm việc à?”

“Trợ lý Tôn.”

Sau lưng đột nhiên xuất hiện một giọng nói trong trẻo lạnh lùng khiến cho phía sau lưng của Tôn Mạn Tư lập tức cứng đờ, cô ta xoay người, hô hấp hơi nghẹn lại:

“Chị Lưu...”

“Cô đến gặp tôi một chút.”

Ánh mắt Lưu Viện kiều ngạo, sau khi nhìn cô ta, xoay người rồi đi.

Tôn Mạn Tư cắn môi, vội đuổi theo.

Đi vào văn phòng, Lưu Viện ném túi xách lên ghế sofa, kéo ghế ra, đi lên ngồi vào đó.

“Cô với Dư Niệm xảy ra chuyện gì?”

Ngón tay của Tôn Mạn Tư bắt đầu xoắn lại vào nhau, cúi đầu không nói.

“Tôn Mạn Tư!”

Lưu Viện gõ lên bàn:

“Trước kia cô làm một số chuyện yêu thiêu thân còn thiếu sao? Tôi không quan tâm cô làm cái gì, dù sao tôi nhìn trúng chính là năng lực của cô. Cô bây giờ lại muốn ý vào việc bỏ được lên giường của lão Tổng, muốn coi trời bằng vung có phải không?”

“Tôi...”

Tôn Mạn Tư há hốc mồm

“Chị Lưu chị hãy nghe tôi nói, cô ấy uy hiếp tôi...”

“Câm miệng!”

Lưu Viện gầm nhẹ với cô ta nói:

“Cô có biết không, cô ném đi chính là mặt mũi của tôi? Nếu như cô còn phát sinh việc như thế này một lần nữa, cũng đừng trách tôi vô tình thay người, đến lúc đó ngay cả lão Tổng cũng không bảo vệ được cô.”

Tôn Mạn Tư há hốc mồm, cô ta mím môi, nhẹ nhàng gật đầu:

“Không có lần sau.”

“Cút đi, sửa lại thông báo ngày mai thật tốt cho tôi.”

“... Vâng.”

Tôn Mạn Tư liếc nhìn chị ta một cái, ừ ừ đi ra khỏi văn phòng.

Sau khi rời đi, Tôn Mạn Tư đổi một khuôn mặt khác, ngăn cách bởi cánh cửa, cô ta hung hăng trợn mắt nhìn qua, không phải ý vào mình gặp may mắn vài năm nay sao, có thái độ vênh vao tự đắc làm cái gì? Chờ xem, sớm muộn gì cô ta cũng thay thế vị trí của chị ta trong cái đài truyền hình này!

Tôn Mạn Tư hừ một tiếng, sửa lại mái tóc xoay người rời đi.

Sinh nhật của cha Dư vừa đúng vào ngày thứ sáu, Dư Niệm nhờ Triệu An An thay ca, đi lấy quà tặng, sau khi sửa sang tốt ngoại hình, cô lái xe đi đến nhà của cha Dư.

Cha Dư sống trong khu biệt thự Thượng Thiện Nhục Thủy nổi danh ở Giang Thành, nơi này cách nhà Dư Niệm không quá xa, lúc đến Thượng Thiện Nhục Thủy đã là bốn giờ chiều, cô nhìn thời gian, vừa đúng giờ.

Mang theo quà tặng, Dư Niệm nghe tiếng chuông cửa vang lên.

“Ai vậy?”

“Tôi, Dư Niệm.”

“Xin chờ một chút.”

Cửa lớn từ từ được mở ra, Dư Niệm đi vào.

Mở cửa chính là bảo mẫu họ Lâm, ánh mắt Dư Niệm liếc vào bên trong, lại phát hiện không có một bóng người.

Trong lòng Dư Niệm hoang mang, không khỏi hỏi:

“Ba ba bọn họ không có nhà sao?”

Thím Lâm nhìn cô, vẻ mặt kinh ngạc:

“Ông Dư không nói cho Dư Niệm tiểu thư biết sao?”

“Nói cho tôi biết cái gì?”

Dư Niệm có chút mờ mịt.

Thím Lâm nhúm mày :

“Ông Dur cùng phu nhân dẫn theo tiểu thiếu gia đến Pháp nghỉ phép rồi, tôi còn tưởng rằng tiểu thư Dur Niệm đã biết đấy...”

“Nghỉ phép?”

Dur Niệm khẽ giật mình:

“Khi nào thì đi vậy?”

“Ngày hôm qua rồi.”

Cổ họng Dur Niệm chuyển động, tay cầm túi hơi nắm chặt lại.

“Vào nhà ngồi đã.”

“Không được.”

Dur Niệm lắc đầu, nhìn thím Lâm cười miễn cưỡng:

“Tôi phải về, đúng rồi, cái này cho thím, đợi ba ba về, thím chuyển cho ông ấy là được.”

“Có thể, thật sự không đi vào sao?”

“Không được, đài truyền hình còn có việc.”

Dur Niệm phát phát tay với thím Lâm, xoay người rời khỏi.

Vừa đi ra ngoài, cha Dur cha gọi điện thoại tới.

“Dur Dur, con tan tầm chưa?”

“Vẫn chưa.”

Dur Niệm ngồi trên ghế dài ở ven đường:

“Bên kia chắc là buổi tối nha, tại sao cha vẫn chưa ngủ?”

Tiếng cười hiền lành của cha Dur từ đầu bên kia truyền đến:

“Ba ba nhớ con, kỳ thật ba ba không muốn đến nước Pháp, kết quả di Bái Bình của con muốn cho cha một kinh hi lừa gạt ta tới, di Bái Bình của con nói đã nói với con rồi, nhưng công việc của con bẽ bộn, cho nên không có cách nào tới được, thật đáng tiếc, ở đây hoàn cảnh rất tốt...”

Tay cầm di động của Dur Niệm không khỏi nắm chặt lại, cô cường chế chưa xót trong lòng, giọng nói lạnh nhạt mở miệng:

“Vâng, lần sau nhất định sẽ đi, quà tặng con đã giao cho thím Lâm rồi, ba ba đi chơi vui vẻ, còn có sinh nhật vui vẻ.”

“Tốt tốt tốt, vậy con cũng phải chăm sóc mình thật tốt, biết không?”

“Vâng, ba ba nhanh ngủ đi, đạo diễn hỏi thúc con rồi, con tắt điện thoại đây.”

“Tốt, vậy không làm phiền con làm việc nữa.”

Cúp điện thoại, Dur Niệm thở phào một hơi.

Cô xoa xoa đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Công việc đã giao cho Triệu An An rồi, giờ quay trở lại đi làm cũng không tốt; Hạ Lam nói hôm nay chị ấy tăng ca, cô đoán chắc sẽ không ra ngoài cùng mình được. Dur Niệm lật xem thông tin, bạn tốt của cô ít càng thêm ít, trang web còn chưa trượt xuống, vậy mà đã đến cuối rồi.

Cô dựa vào cột điện bên cạnh, ánh mắt dừng lại rơi vào tên của Cố Tần.

Đột nhiên, tay cô run lên, vậy mà điện thoại thông báo đang kết nối rồi. Dur Niệm cả kinh, luống cuống tay chân chuẩn bị cắt đứt, nhưng sau đó vang lên tiếng nói, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm ổn của Cố Tần.

“Dur Niệm.”

Anh dịu dàng... Gọi tên cô một tiếng.

Giống như gặp kỳ tích, tim của Dư Niệm vốn bối rối đập loạn chợt quay về với sự bình tĩnh.

“Ừ, thật có lỗi, quấy rầy đến anh rồi.”

“Không quấy rầy, chuẩn bị về nhà, cô đang ở đâu?”

“Tôi ở bên ngoài...”

“Địa chỉ, tôi đi ngang qua có thể đón cô.”

“Nhưng anh không biết tôi ở nơi nào, làm sao có thể đi ngang qua được.”

Trầm mặc một lúc.

Cố Tần nói:

“Cô ở đâu, tôi sẽ đi ngang qua chỗ đó.”

Trong lòng Dư Niệm khẽ động, ma xui quỷ khiến lại nói địa chỉ cho anh.

“Vậy cô ngoan ngoãn đứng ở đó chờ tôi.”

Trước khi cúp điện thoại, Cố Tần còn lo lắng bỏ thêm một câu:

“Không được chạy loạn, không nên nói chuyện với người xa lạ.”

Dư Niệm cười khẽ một tiếng:

“Tôi cũng không phải trẻ con.”

Cắt điện thoại đi, Cố Tần thô bạo nhét một đồng đô để ở trên bàn vào trong một cái túi lớn màu đen, Cố Tần vắt túi ngang qua vai, vượt qua Thành Nham đi ra ngoài.

“Tam ca, lúc nữa phải họp rồi, anh còn đi đâu a?”

“Cậu nói với giáo chủ* chân tôi đau, đi trước nha.”

(Giáo chủ* : (教主): nếu phân tích từng chữ có nhiều nghĩa, nhưng thuật từ giáo chủ có nghĩa là “người sở hữu tôn giáo đó”, tức là: người sáng lập một tôn giáo)

“Cái rắm! Vừa rồi anh còn nói anh không có chuyện gì muốn về đội ngũ.”

“Thôi đi.”

Thành Nham đáp lời:

“Tiểu tử này vênh vác cũng không phải lần một lần hai, tôi đoán có thể là vì cô gái kia, nghe theo hấn đi.”

Chuột yên lặng ở một bên rụt rụt đầu, lần này đội trưởng Thành thật sự đoán đúng chân tướng rồi, anh Cố anh ấy... Quả thật là vì mỗ nữ nào đó.

Cố Tần ngâm nga một bài hát, đi lấy xe mục đích đi đến chỗ Dư Niệm, hôm nay đường đi vô cùng thông thoáng, dọc theo đường đi không gặp một cái đèn đỏ nào, tâm tình Cố Tần rất tốt.

Xa xa, từ trong xe Cố Tần đã nhìn thấy Dư Niệm mặc một thân lễ phục tinh xảo, đứng ở ven đường cái.

Thân ảnh của cô lẻ loi đứng ở ven đường, trên chân đi giày cao gót màu trắng không có việc gì làm đá hòn đá nhỏ trên mặt đất. Cố Tần hí mắt, nhìn chân cô là biết, cô gái này có khả năng lại chịu ủy khuất nữa rồi.

Dừng xe lại, Cố Tần mở cửa xuống xe.

“Dư Niệm.”

Dur Niệm ngẩng đầu, đôi mắt đen nhánh nhìn về phía anh.

Cố Tần quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới vài lần, lễ phục màu trắng dài đến đầu gối càng khiến cô tăng thêm sự kiều diễm nhỏ bé, mái tóc của cô hiển nhiên vừa mới được làm, đuôi tóc hơi uốn lên, nhu thuận nằm bên trên xương quai xanh tinh xảo.

“Anh đến rồi à.”

“Ừ, tôi đến rồi.”

Dur Niệm gãi đầu, đột nhiên thấy nghèo từ, không biết nói gì với Cố Tần.

“Lên xe.”

Dur Niệm ngồi lên ghế lái phụ, trong xe rộng rãi, nhưng Dur Niệm vẫn có chút hít thở không thông.

Cố Tần chậm rãi khởi động động cơ, anh trầm mặc, một câu cũng không nói.

“Tại sao anh không hỏi tôi làm gì ở chỗ này?”

“Muốn nói tự nhiên cô sẽ nói.”

Dur Niệm cảm thấy trong cổ chua chát, cô vuốt hóc mắt đỏ bừng:

“Vốn dĩ tôi vội vàng tới chúc sinh nhật của ba ba, nhưng mẹ kế vì trốn tôi, mang theo ông xuất ngoại rồi. Vốn tôi có thể nói cho cha tôi biết, nhưng mà...”

Vội tính tình của cha Dur, nhất định sẽ nháo một trận lớn với Trần Bái, sau đó lập tức về nước, cuối cùng huyền não thành chương khí mù mịt.

Cố Tần cho tay vào trong túi áo, ngay sau đó móc ra một cây kẹo đường, đưa tới:

“Cho cô.”

Dur Niệm sùng sốt vài giây, sau đó phì một tiếng nở nụ cười:

“Tôi cũng không phải là trẻ con.”

Cười xong, Dur Niệm lại có chút đắng chát.

Cô cầm cây kẹo, chậm rãi xé vỏ ngoài.

Lúc này đã đến giờ cao điểm tan tầm, phía trước từng chiếc xe uốn lượn thành biển, bọn họ đã không thể đi dù chỉ một chút.

“Cố Tần, tôi và anh vô thân vô cố, nhiều nhất tôi cũng chỉ là fans hâm mộ của anh, nhưng tại sao anh lại tốt với tôi như vậy?”

Bên cạnh cô có người đến có người đi, lui lui tới tới, nhưng chỉ có mình cô dừng lại tại chỗ, lẻ loi một mình, không có cách nào tiến lên. Cố Tần là một ngoại ý muốn, anh đối với cô từ một cái mỉm cười, một ánh mắt, lại khiến cho Dur Niệm sinh ra thỏa mãn rất lớn, cô cũng không hy vọng xa vời quá nhiều, cô luôn xem Cố Tần là ngôi sao sáng trong muôn ngàn người; mà cô chỉ là cô đại hâm sâu vào trong vũng bùn, không có cách nào tự kềm chế.

“Em không nhìn ra được sao?”

Anh nói:

“Tôi đang theo đuổi em.”

Trong lòng Dur Niệm nhảy dựng, ánh mắt kinh ngạc đón nhận ánh mắt của anh.

Trong mắt Cố Tần là một mảnh nóng rực:

“Dur Niệm, lễ vật tôi muốn đưa cho em chính là mình, em có muốn không?”

Bạn đang đọc truyện *Dur Niệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Editor: Thiên Vi

“Đến nhà, Dur Niệm móc chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, nhưng lúc này, Cố Tần đột nhiên giữ cổ tay của cô lại.

Dur Niệm mờ mịt ngẩng đầu, trong vài giây, môi của Cố Tần đã in vào cái trán của cô.”

“Dur Niệm, lẽ vật tôi muốn đưa cho em chính là mình, em có muốn không?”

Sắc trời dần dần tối, ngoài cửa sổ ngọn đèn sáng như ban ngày, xe đi ở hai bên như nước chảy.

Cố Tần nắm chặt tay lái, giọng nói của anh hòa vào những ồn ào ầm ĩ ở xung quanh, nghe không quá rõ ràng.

“Tôi...”

Cố Tần đánh gãy lời cô:

“Tôi biết tôi có chút xúc động, nhưng tôi sợ khi tỉnh táo lại, sẽ nói không nên lời.”

Dur Niệm lời kéo dây an toàn, không nói gì.

“Dur Niệm, tôi chưa từng nói chuyện yêu đương, cũng chưa từng thích người khác. Nhưng lần đầu tiên tôi nhìn thấy em, lại muốn nhìn em lần nữa.”

Dur Niệm cúi đầu, có một chút khó có thể bình an.

Cô giờ tay bấm trên mu bàn tay một cái, đau nhói, nói nên đây không phải là mơ.

Dur Niệm lại quay đầu nhìn về phía Cố Tần, sùnn mặt của anh kiên nghị, trong mắt phản chiếu ánh sáng ngũ sắc của ngọn đèn, khi nhìn lại có chút không chân thật. Cố Tần nghiêng đầu hơi liếc mắt nhìn cô một cái, thần sắc chưa bao giờ nhu hòa như thế.

Trong lòng Dur Niệm nhảy dựng, vội vàng dời ánh mắt, cô giật giật môi, không phát ra âm thanh. Dur Niệm hít sâu, nhắm mắt lại.

“Chuyện này... Chuyện này có phải là quá nhanh hay không?”

“Em muốn chỉ cái gì?”

“Chúng ta ở chung không được bao lâu...”

“Vậy em cảm thấy như thế nào mới không quan tâm?”

“Dù sao chúng ta quen biết không lâu...”

Phải nói là Cố Tần quen cô không lâu.

Dur Niệm thừa nhận, mình rất thích Cố Tần, nhưng thích này hẳn là thuộc về cái thích của một fans hâm mộ sùng bái đối với thần tượng của mình, cái loại hâm mộ này không giống với tình yêu. Hiện tại, đối tượng cô hâm mộ đột nhiên tỏ tình với cô, Dur Niệm vẫn luôn thẹn thùng hướng nội giống như bánh bao nhỏ tự nhiên lại không biết làm sao.

“Sợ tôi lừa em?”

Cố Tần nhìn cô, giọng nói hơi có vẻ ranh mãnh.

“Không... Không đúng?”

Dur Niệm liên tục lắc đầu:

“Anh sẽ không lừa gạt tôi.”

“Nói thật ra...”

Cố Tần mím môi, nụ cười kèm theo cả bao dung:

“Tôi còn cảm thấy quá chậm...”

Quá chậm...

Quá chậm...

Quá chậm...

Vậy mà anh còn nói quá chậm.

Dư Niệm nuốt một ngụm nước bọt, trong đầu đột nhiên nhảy ra một vấn đề, cô liếm liếm môi, không khỏi hỏi:

“Lần trước anh nói đến nhà của tôi?”

Cố Tần nói tiếp, còn nói một cách đương nhiên:

“Cố ý không mang chìa khóa.”

Dư Niệm: “...”

Vậy mà còn thừa nhận!

Lúc này, xe từ từ dừng lại.

Cố Tần cời giấy nịt an toàn ra:

“Xuống xe.”

“Đi chỗ nào?”

“Ăn cơm.”

Hiện tại đã trễ rồi, Cố Tần còn chưa dứt lời, cô cũng nói mình đói bụng.

Dư Niệm cời giấy nịt an toàn ra đi xuống xe, phát hiện trước mặt đúng là nhà hàng trước kia cô cùng Cố Tần từng đến. Trong lòng chợt cảm thấy thân thiết. Cô đột nhiên kéo cổ tay Cố Tần, cánh tay của anh rắn chắc, cho dù cách một lớp quần áo, Dư Niệm vẫn có thể cảm nhận được cơ bắp rắn chắc cùng làn da tan mát ra sự ấm áp. Giống như chạm phải điện, Dư Niệm vội vàng thu tay về.

“Lần trước anh mời tôi ăn cơm, lần này... Lần này đến lượt tôi mời a.”

Cô đỏ mặt, giống như nổi lên dũng khí to lớn nhìn về phía anh.

Ở giữa là ánh sáng rực rỡ của đèn điện, ánh mắt Cố Tần sáng quắc.

Ánh mắt Dư Niệm vụt sáng, lại không dám nhìn thẳng anh.

Cố Tần cười khẽ, giọng nói tràn đầy từ tính truyền từ đầu kia đến:

“Vậy tôi sẽ không khách khí.”

Trong một cái chớp mắt, Dư Niệm thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

Quả nhiên Cố Tần không giống với những người đàn ông có tác phong của nam sinh, không hiểu sao, cô có chút vui vẻ.

“Cho chúng tôi một bàn.”

Sợ người khác nhận ra, lúc đi vào, Cố Tần đã sớm đeo khẩu trang. Cố Tần từng đến đây, nhân viên phục vụ liếc mắt một cái liền nhận ra Dư Niệm, lập tức không dám chậm trễ, dẫn bọn họ đi vào bàn ăn cuối cùng ở trong hành lang.

“Lần này đừng gọi móng heo kho nữa.”

Vừa vào phòng, Dư Niệm liền vội nói.

Cố Tần ním cười liếc nhìn cô một cái, gọi thức ăn ngon, đưa menu trả lại cho nhân viên phục vụ.

Dư Niệm định rót cho hai người chén nước trà, nói:

“Anh không được tiết kiệm tiền cho tôi đấy.”

Vừa rồi gọi mấy món ăn kia, đều là đồ ăn sáng rất thanh đạm, giá cả cũng phải chăng. Cố Tần là vận động viên, có lẽ mỗi ngày phải ăn một lượng cơm rất lớn, cho nên Dư Niệm tự nhiên sẽ nghĩ đến Cố Tần muốn tiết kiệm tiền cho cô.

“Nhân viên phục vụ.”

Lúc đối phương đang rót nước, Dư Niệm gọi cô ấy lại:

“Thêm một phần móng heo kho a.”

Thấy vậy, Cố Tần càng thêm vui vẻ.

Chất lượng đồ ăn là loại hảo hạng, Dư Niệm đẩy toàn bộ thịt sang bên của Cố Tần, còn mình chỉ chừa lại hai bát cháo loãng ăn sáng.

Cố Tần vừa tỏ tình với cô, hiện tại hai người còn đối mặt ăn com cùng nhau, cảm giác, cảm giác như một cuộc hẹn...

Dư Niệm cảm thấy có chút xấu hổ, lại không biết nói gì với Cố Tần cho phải, chỉ có thể cúi đầu ăn cháo ở trong bát. Bầu không khí chìm trong yên lặng, đột nhiên một đôi tay duỗi qua, sau đó bên trong bát của cô nhiều hơn một miếng thịt nạc.

Dư Niệm ngẩng đầu, có chút kinh ngạc.

“Tôi không ăn hết nhiều như vậy.”

Dư Niệm bật thốt ra:

“Ăn nhiều mới có sức lực để thi đấu.”

“Trước kia đúng, nhưng bây giờ không đúng nữa rồi.”

“Ah?”

Thần thái Cố Tần tự nhiên:

“Đội em đồng ý ở bên tôi, mỗi ngày tôi đều có sức lực.”

Nói xong, cho cô một ánh mắt ý vị thâm trường.

Tay Dư Niệm khẽ run rẩy, tay kẹp đồ ăn đánh rơi thức ăn vào trong mâm.

Bữa com này ăn trong vô vị, toàn bộ quá trình Dư Niệm không dám nhìn mặt Cố Tần, lại càng không dám nhiều lời, sợ chống lại ánh mắt của Cố Tần.

Cô sợ hãi trốn tránh anh, Cố Tần cũng không ép buộc. Dù sao nhìn bộ dạng cô thẹn thùng cũng rất thú vị.

Ăn xong một bữa com, Dư Niệm sợ Cố Tần thay đổi chủ ý giành quyền thanh toán, vì vậy đi trước anh đến quầy thanh toán.

Lúc đợi nhân viên thu ngân tính tiền ăn, cửa đột nhiên được mở ra, từ bên ngoài đi vào là mấy người đàn ông trẻ tuổi cao lớn.

Người đàn ông cầm đầu liếc mắt liền nhìn thấy Cố Tần, trong mắt kèm theo kinh ngạc.

Đối phương đi lên vài bước, dùng khuỷu tay phải thúc vào bụng của anh:

“Không phải cậu kêu đau chân sao? Tại sao lại ở chỗ này?”

“Cái lý do kiểu này mà anh cũng tin? Đầu óc của anh không được thông suốt cho lắm.”

Cố Tần kéo khẩu trang lên trên một chút:

“Vừa bị giáo huấn?”

“Có thể không bị giáo huấn ư, đội của Thạch Đầu bị giáo huấn hết rồi.”

Hứa Hải Xuyên nhìn một vòng xung quanh, hiện tại trong nhà hàng đúng là giờ cao điểm, bọn họ đứng thành nhóm ở chỗ này không tốt lắm.

Nghĩ đến đó, Hứa Hải Xuyên kéo Cố Tần đi vào bên trong một bàn ghế lỏ:

“Đi ra đây một chút, chúng em với anh thuật lại một lần với huấn luyện viên.”

“Tiểu thư, tổng cộng 469 tệ.”

Dư Niệm thu hồi ánh mắt, vừa mới chuẩn bị tính tiền, một đôi tay liền khoác lên vai của Dư Niệm, đối phương rút ví tiền của cô, cười tủm tỉm nói:

“Chúng tôi phải họp mặt một lúc, cô là người Tam ca mang đến a? Vừa khéo có thể trò chuyện cùng chúng tôi.”

Từ trước đến nay Chuột luôn thân thiện, cũng tương đối có thiện cảm với Dư Niệm, cậu ta ôm vai của cô, không đợi Dư Niệm hoàn hồn, đã sớm dẫn cô ngồi vào bàn ghế lỏ.

Lần này hơn phân nửa đội viên trong đội bóng đều đến, bọn họ tháo khẩu trang cùng mũ xuống, lần lượt lộ ra từng đôi má quen thuộc, trong quá khứ, những gương mặt này chỉ có thể nhìn thấy ở trên TV, nhưng giờ phút này lại gần trong gang tấc.

Dư Niệm... Càng thêm khẩn trương.

“Cô là hàng xóm của lão Tam a.”

Thành Nham chỉ thoáng nhìn qua Dư Niệm, cô gái này có gương mặt không tệ, khí chất cũng thật biết điều khéo léo yên tĩnh, chỉ liếc mắt nhìn thôi cũng sẽ không dễ dàng quên.

Thành Nham lớn lên không xuất sắc như Cố Tần, nhưng ngày thường anh luôn ôn hòa, khi cười lộ lên bộ dạng giống như anh trai nhà bên rất đáng tin cậy.

Vừa nghe Thành Nham nói, tầm mắt mọi người liền rời qua.

Dư Niệm nhanh chóng nắm ống tay áo, nhẹ nhàng gật đầu, đã yên ổn đứng ở chỗ này, nếu còn không nói lời nào, vậy thì quá không phóng khoáng rồi.

Cô lộ ra một nụ cười, lịch sự tự giới thiệu mình:

“Chào mọi người, tôi tên là Dư Niệm.”

“Hình như cô là nữ nhân vật chính trong bài viết mấy ngày hôm trước kia a, nhìn cô thật quen mắt.”

Mộc Lâm nhìn Dư Niệm từ trên xuống dưới, sau đó ghé sát vào bên tai của Hứa Hải Xuyên nói nhỏ. Tuy là nói nhỏ, nhưng Dư Niệm vẫn nghe thấy rất rõ ràng, trong một khoảng thời gian ngắn, cô thấy xấu hổ vô cùng.

Hứa Hải Xuyên cho Mộc Lâm một ánh mắt, ra hiệu cậu ta không biết nói chuyện thì cầm miệng lại.

Mộc Lâm cũng biết không ổn, nhìn Dư Niệm cười hắc hắc vài cái, không tiếp tục nhiều chuyện nữa.

“Lại đây ngồi đi, khó có khi lão Tam mang một cô gái đến.”

Phải nói là cho tới bây giờ chưa từng mang theo một cô gái nào a.

Chuột cười:

“Em chỉ sợ Tam ca có chút háo sắc nào đó.”

Cố Tần liếc mắt nhìn cậu ta một cái, nhàn nhạt nói:

“Cho dù có, cũng chẳng mất cậu.”

Chuột có chút không phục, nói dễ nghe thì cậu ta cũng là một cành hoa, tại sao lại chẳng mất chứ?

“Được rồi, mọi người ăn đi, chúng tôi đi về trước.”

Nói xong, Cố Tần kéo tay Dư Niệm.

“Đừng đi ah.”

Hứa Hải Xuyên gọi Cố Tần lại:

“Anh còn chưa giới thiệu người ta với chúng em một chút mà.”

Nghe nói đến chuyện đó, phía sau lưng Dư Niệm lập tức cứng đờ, giờ phút này, dù thờ ơ thôi cô cũng không dám thờ một cái.

Dư Niệm lườm Cố Tần, trong mắt tràn ngập bất an cùng thấp thỏm không yên. Cố Tần thu hồi ánh mắt:

“Bây giờ chưa phải lúc. Tôi đi trước, bữa này tôi trả.”

Mọi người nhìn ra Cố Tần không vui còn đối với Dư Niệm có sự bảo vệ, trong lòng cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không cưỡng cầu, dù sao chọc giận Đại Ma Vương cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Dư Niệm hoàn thành việc thanh toán, đi ra ngoài.

“Tôi đã sớm muốn hỏi rồi, tại sao bọn họ lúc nào cũng gọi anh là Tam ca?”

Cố Tần khởi động động cơ, nói:

“Dựa theo tuổi.”

Một bên mặt của anh bao phủ trong bóng tối, Dư Niệm mỉm môi cười cười, không khỏi mở miệng:

“Nhưng tôi lại cảm thấy anh trẻ tuổi hơn so với bọn họ.”

Giọng nói của cô vừa mềm mại vừa dịu dàng, ôn nhu đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Đột nhiên, trong lòng Cố Tần như đứng dưới ánh mặt trời gay gắt, hừng hực thiêu đốt, vô cùng nóng bỏng.

Anh cười, tâm tình rất tốt, cái này có được tính là trong mắt người tình hóa Tây Thi hay không? Nhưng... Trong mắt Cố Tần chợt lóe lên tia sáng, cô còn chưa đáp ứng anh đây này.

Dư Niệm ho nhẹ một tiếng, có chút thẹn thùng, thiên vị rõ ràng như vậy, có phải là không được tốt lắm hay không?

Suy nghĩ trăm chuyển, xe đã đến ga ra của cư xá.

“Hôm nay phải cảm ơn anh rồi.”

Cố Tần đi đằng sau Dư Niệm:

“Không cần khách khí với tôi.”

Đến nhà, Dư Niệm móc chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, nhưng lúc này, Cố Tần đột nhiên giữ cổ tay của cô lại.

Dư Niệm mờ mịt ngẩng đầu, trong vài giây, môi của Cố Tần đã in vào cái trán của cô.

Nụ hôn kia nhẹ nhàng, chỉ tiếp xúc thoáng qua, lại ân ái mang theo áp lực cùng lưu luyến.

“Lạch cạch” một tiếng, chìa khóa trên tay Dư Niệm rơi trên mặt đất.

Cố Tần cúi người nhặt lên, bình tĩnh tự nhiên mở cửa cho cô, lại xoay người trở về nhà của mình.

“Xoẹt xoẹt~”, tiếng cửa mở có chút nặng nề, Dư Niệm còn nghe thấy anh nói:

“Ngủ ngon.”

Giống như nai con đi loạn.

Có lẽ từ này là để hình dung tâm tình Dư Niệm ngay lúc này a.

Cả người cô gần như là mơ màng đi về phòng, đồ dẫn tắm rửa, đánh răng, lên giường, tắt đèn.

Trong bóng đêm, phòng ngủ lớn và trống vắng.

Cô chỉ kéo rèm che cửa sổ của một bên, nhìn ra ngoài từ ô cửa sổ bên trái, có thể nhìn thấy bầu trời đêm đầy sao lấp lánh chen chúc cùng với những đám mây đen u ám.

Ánh trăng thật đẹp.

Nhưng còn chưa kịp nhấn một câu “ngủ ngon” với anh, hai chữ bình thường không có gì lạ kia, ánh trăng lại bị kẻ địch bay qua rồi che lấp.

Đình.

Điện thoại nhận được tin nhắn, là Cố Tần gửi đến.

Dư Niệm sau nửa ngày đắn đo, trượt xuống mở khóa điện thoại.

Cố Tần: Thứ bảy tuần này tôi có trận đấu, Dư Niệm, tôi hi vọng em có thể tới, cho tôi một câu trả lời thuyết phục.

Cho anh một cái trả lời thuyết phục.

Dư Niệm nắm chặt điện thoại, trên gương mặt lộ ra má lúm đồng tiền nho nhỏ, cô trả lời ——

“Tốt.”

Bởi vì như vậy, Dư Niệm càng không ngủ được nữa rồi!

Tâm tình của cô giống như cáp treo, phập phồng không ổn định.

Thứ bảy thứ bảy thứ bảy, Dư Niệm giờ đầu ngón tay lên đếm, cách thứ bảy còn có...

Tính toán một chút, Dư Niệm vén chăn lên sau đó ngồi dậy một cách khó hiểu.

Thời gian nửa đêm trôi qua vô cùng nhanh, lúc này kim đồng hồ đã chỉ vào số 12. Chờ lúc Dư Niệm liếc mắt nhìn con số kia, hung hăng vuốt vuốt tóc của mình một cái.

Thứ bảy, không phải là ngày mai sao?

Cố Tần không nói rõ lừa gạt cô, vậy mà cô còn ngốc hề hề chui đầu vào. Nhưng đồng ý cũng đã đồng ý rồi, cũng không thể đổi ý.

Dư Niệm ổn định lại tâm tình, một lần nữa nằm lên giường, hiện tại có lẽ nên suy nghĩ xem, ngày mai nên mặc cái gì.

Vì đi xem thi đấu bóng bàn, cho nên không cần phải mặc quá nghiêm túc.

Thời tiết đã dần dần chuyển nóng, Dư Niệm chọn trong tủ quần áo một bộ áo choàng kiểu váy liền áo được thiết kế với hai màu trắng đen nối tiếp, váy liền áo dài đến đầu gối, mặc lúc này vô cùng phù hợp. Dư Niệm sửa sang lại kiểu tóc, thay đổi đôi giày cổ ngắn màu đen, cầm túi xách đi ra ngoài.

Xe của cô đã đưa đi bảo dưỡng, chỉ có thể ngồi taxi.

Sắp tới nơi, Dư Niệm nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên liền thấy khăn trương.

Cô móc gương ra nhìn mình trong gương, trang điểm gọn gàng, không có khuyết điểm nhỏ nào, bên môi Dư Niệm kéo ra một nụ cười, thật ngọt.

Cô biểu đạt rất hài lòng với chính mình.

Lái xe từ kính chiếu hậu liếc mắt nhìn cô một cái, cười tủm tỉm nói:

“Gặp bạn trai à?”

Bên tai Dư Niệm nóng lên, động tác lưu loát cắt đồ thật kỹ:

“Không phải... Là đi xem trận đấu.”

“À.”

Chú lái xe lại bỏ thêm một câu:

“Xem trận đấu của bạn trai ah.”

Dư Niệm: “...”

“Đến rồi.”

Xe dừng lại bên đường, Dư Niệm trả tiền xe, thở một hơi thật dài rồi xuống xe.

Sân vận động ở đối diện ngay cạnh đường cái, cô nhìn công trình kiến trúc đối diện, Cố Tần ở bên trong ah...

Nghĩ đến Cố Tần, suy nghĩ của Dư Niệm lại một trận xoay vòng.

Cô nắm chặt túi, đi đến phía đối diện.

Đột nhiên.

Phía bên phải lúc này là một chiếc xe màu xám đang vượt đèn đỏ, lúc quẹo sang bên trái nó giống như một con trâu đang tức giận vọt tới trước mặt của Dư Niệm.

Lúc mắt cô nhìn lại, ngay lập tức, Dư Niệm chỉ thấy trời đất quay cuồng cùng thần sắc kinh ngạc của người qua đường.

Rầm——!

Xe đụng vào người của cô, hung hăng hất tung cô ra ngoài.

Tim đập kịch liệt, đại não dần dần thiếu đi dưỡng khí. Dư Niệm hép mắt, bầu trời xanh thẳm dần dần bị che khuất bởi đám người vây xung quanh.

Túi xách nằm ở bên cạnh, bên trong là tiếng đồ chuông linh linh không ngừng của điện thoại. Dư Niệm quay đầu, há hốc mồm, ý thức cuối cùng chỉ còn không gian tĩnh mịch cùng đen tối...

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Editor: Thiên Vĩ

Lúc này thời gian đến cuộc họp chỉ còn lại nửa giờ, nhưng thật trùng hợp, Thẩm Lâm Xuyên bị kẹt ở trên đường lớn. Anh ta giờ cố tay lên xem thời gian, đôi lông mày đẹp hơi chau lại.

Thẩm Lâm Xuyên nhìn về phía người trợ lý lái xe ngồi đằng trước, hỏi:

“Không phải nói con đường này sẽ không bị kẹt xe sao? Chuyện gì xảy ra?”

Giọng nói của anh ta trong trẻo lạnh lùng, trong đó hàm chứa cả một chút không kiên nhẫn.

Mắt của người trợ lý dò xét ra bên ngoài:

“Hình như trước mặt xảy ra tai nạn xe cộ.”

Lông mày của Thẩm Lâm Xuyên nhíu lại càng chặt, ngón tay thon dài thoáng gõ theo nhịp lên đầu gối. Sau nửa ngày, cuối cùng Thẩm Lâm Xuyên không ngồi yên được nữa, mở cửa đi xuống.

Cách đó không xa ở phía trước, xung quanh đã xúm lại không ít người.

Chỉ thấy toàn đầu người chuyển động, tiếng ồn ào giống như tiếng nước đang sôi trào quay cuồng, lấp đầy không gian xung quanh.

Thẩm Lâm Xuyên hí mắt, nhìn xuyên qua khe hở, anh ta nhìn thấy một đầu tóc dài đen nhánh, hẳn là một cô gái. Thẩm Lâm Xuyên lại đi lên phía trước vài bước, anh ta rất cao lớn, cho dù không đứng ở hàng đầu tiên cũng có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Đúng là một cô gái, mặc một bộ váy liền áo đen trắng đan xen, thân hình có chút quen thuộc...

Thẩm Lâm Xuyên chăm chú nhìn vài giây, sau đó, trái tim hung hăng nhói lên một cái. Thẩm Lâm Xuyên gạt đám người ra, đi đến hàng đầu bên trong.

“Đừng lách vào ah.”

“Anh làm gì thế?”

“Tôi biết cô ấy.”

Thẩm Lâm Xuyên nói, giọng nói hàm chứa một chút nôn nóng. Thẩm Lâm Xuyên đi vào bên trong. Lúc này, hô hấp của anh ta đã có một chút rối loạn. Thẩm Lâm Xuyên nửa quỳ trên mặt đất, đầu ngón tay run rẩy vuốt ve những sợi tóc che đi gương mặt của cô gái.

Lúc nhìn thấy gương mặt này lần nữa, trong lòng giống như có người lấy dao dùng sức đâm vào, đau nhức.

Thẩm Lâm Xuyên giật giật bờ môi, thốt ra hai chữ:

“Dư Niệm...”

“Anh biết cô ấy à? Lái xe gây chuyện đã bỏ trốn rồi, có lẽ 120 sẽ tới ngay lập tức.”

Vừa dứt lời, tiếng u u của xe cứu thương từ phía sau truyền đến.

Đám người tản ra, nhân viên cùng bác sĩ của bệnh viện đỡ người lên xe ở phía trước.

“Anh biết cô ấy à?”

“Vâng.”

Thẩm Lâm Xuyên vội nói:

“Tôi là... Bạn của cô ấy.”

“Vậy anh lên xe, đi cùng chúng tôi một chuyến.”

Hầu kết Thẩm Lâm Xuyên chuyển động, nói:

“Tốt.”

“Tổng giám đốc Thẩm, cuộc họp...”

Lúc này người trợ lý mới đuổi tới.

“Cuộc họp đẩy lại sau.”

Thẩm Lâm Xuyên đi lên xe cứu thương:

“Nói một tiếng xin lỗi với bọn họ.”

Trợ lý áp ứng nhưng cũng đành nhìn bóng lưng của Thẩm Lâm Xuyên biến mất, thở dài một hơi, quay người đi lên xe.

Thời gian đến trận đấu chỉ còn 20 phút, fans hâm mộ cũng đã liên tục đi vào bàn.

Cố Tần đứng ở phía sau sân nhìn điện thoại, anh đã gọi ba cuộc điện thoại, nhưng đều không có người nhận. Cố Tần nhú mày, không phải là sẽ không đến chứ? Nhớ tới tính tình kia của Dư Niệm, Cố Tần lại cảm thấy không đúng. Cô gái kia tuy nhất gan dễ dàng thẹn thùng, nhưng nói một sẽ không nói hai, nếu đã đồng ý với anh, nhất định sẽ không quên.

“Cố Tần, thật sự anh không có chuyện gì chứ?”

Thật ra đội tuyển quốc gia cử hành cuộc thi đấu lần này cũng tương tự với thi đấu để luyện tập, cũng không phải là trận đấu chính thức, vốn Cố Tần không cần xuất hiện, nhưng Cố Tần cố ý, huấn luyện viên biết Cố Tần rất ngang bướng, nên chỉ có thể theo anh.

“Không có chuyện gì, lúc trước thi tốt, mọi người quy nghỉ nhiều rồi.”

“Tần, đừng nhìn điện thoại nữa, nhanh ra sân.”

Cố hòng Thành Nham rống lên một tiếng với anh.

“Ừ.”

Cố Tần nín thở, hít sâu một cái, ngón tay di chuyển trên bàn phím di động, gửi cho Dư Niệm một tin nhắn.

[tôi đang đợi em.]

Sau khi thông báo gửi thành công, Cố Tần tắt máy, đặt điện thoại di động vào trong tủ đồ, đứng dậy đi ra ngoài.

Trận đấu thứ nhất anh đấu với Thành Nham. Hai người vừa xuất hiện, lập tức gây được rất nhiều tiếng hoan hô, đương nhiên cũng có một ít đám lưu manh đến xem thi đấu sẽ không lên tiếng cổ vũ.

Cố Tần nhìn một vòng trên khán đài, ánh mắt đảo nhanh ở xung quanh, nhưng cũng không nhìn thấy người mình muốn nhìn.

Trong lòng có chút bức tức, loại cảm giác này khiến cho anh rất không dễ chịu.

Rõ ràng Cố Tần có tâm sự, trong quá khứ lúc xuất hiện mặc kệ đám fans hâm mộ mê bóng bàn ngồi trên khán đài la hét như thế nào, thì giờ phút ấy anh cũng không nói một lời, chỉ cúi đầu bắt tay đùa nghịch cái vợt bóng bàn.

Thành Nham đi lên, vỗ vỗ bả vai Cố Tần:

“Nghĩ gì vậy?”

“Ừ?”

Thành Nham đã có vài năm giao tình với Cố Tần, chỉ cần một ánh mắt của anh, Thành Nham đã biết suy nghĩ trong lòng của Cố Tần. Anh ta vỗ vỗ bả vai Cố Tần, nói:

“Nghĩ đến cô gái kia à?”

Cố Tần nhướn mày, trầm mặc xem như cam chịu.

Thành Nham cười khề một tiếng:

“Không tới?”

“Ừ.”

Anh đáp lại, có chút thất lạc, cũng có chút không vui.

“Trước trận đấu. Trên đường đến đây nhờ may cô ấy bị kẹt xe thì sao?”

Cố Tần suy nghĩ, cũng có thể.

Nhưng mà đội đấu xong hiệp thứ nhất, Dư Niệm vẫn chưa đến.

Sẽ không thật sự đã xảy ra chuyện gì chứ?

Cố Tần nhìn chăm chăm vào quả bóng nhỏ trên tay Thành Nham, tâm viên ý mã*.

(Tâm viên ý mã *: tâm nhảy nhót như khi, ý nghĩ lờng lộn như ngựa).

BA~!

Thành Nham phát bóng, Cố Tần là một người như thần linh sáng chói, bỏ qua trái bóng này.

Cố Tần thua.

Trên khán đài tiếng hò hét của đám lưu manh càng lớn, Cố Tần bị tiếng nhao nhao tâm phiền ý loạn, anh vò rối tung mái tóc đen nhánh của mình, trong miệng mắng một câu, quay đầu cầm lấy bình nước để ở trên ghế.

“Cố Tần làm sao vậy? Ai trêu chọc anh ấy à?”

Thành Nham cầm khăn lau sạch mồ hôi trên mặt, cười nói:

“Tự mình tức giận với chính mình, đừng để ý đến cậu ta.”

“Ah.”

Những người khác đáp lời, mắt nhìn Cố Tần sau đó không nói tiếp nữa.

Trở lại phòng nghỉ, Cố Tần cởi áo ngoài, khởi động máy.

Điện thoại biểu thị không có gì.

Anh thờ dài một hơi, lần thứ tư bấm số điện thoại của Dư Niệm.

Cố Tần tựa đầu lên cửa tủ, ngón tay thon dài thoáng nắm chặt lấy cánh tủ bằng sắt cứng rắn.

Sau vài tiếng tí, đường giây điện thoại được kết nối. Cố Tần há mồm, còn chưa kịp nói gì, đầu dây bên kia đã truyền đến một giọng nam.

“Này, chào anh.”

Cố Tần giật mình ngốc lảng một chút, lông mày không khỏi cau chặt lại với nhau:

“Tôi tìm Dư Niệm.”

Thẩm Lâm Xuyên đang ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, anh ta nhìn căn phòng đang sáng đèn, nhàn nhạt mở miệng hỏi:

“Anh là ai?”

Cố Tần cười lạnh:

“Anh là ai?”

“Tôi là bạn của Dư Niệm.”

“Tôi cũng là bạn của cô ấy.”

Trong giọng nói của anh tràn ngập bất mãn.

Thẩm Lâm Xuyên trời sinh đã thông minh, lập tức nghe ra người đàn ông này có quan hệ không tầm thường với Dư Niệm. Anh ta mím môi, tay cầm di động không khỏi nắm chặt lại:

“Cô ấy xảy ra tai nạn giao thông, bây giờ đang trong bệnh viện.”

Lúc nghe nói như thế, Cố Tần có cảm giác tất cả dưỡng khí trong phòng ngay lập tức bị rút đi, khiến cho anh phải hít thở không thông.

Hầu kết Cố Tần chuyển động, trong miệng hơi khô rát.

“Bệnh viện nào?”

“Bệnh viện trung tâm.”

Cố Tần cúp điện thoại, động tác lưu loát đổi quần áo, cầm đồ cá nhân chạy ra từ phòng thay đồ.

Vừa vận dụng phải Chuột đang đi vào.

Chuột nhìn thấy bóng lưng vô cùng lo lắng của Cố Tần, rống lên một câu:

“Anh, anh muốn đi đâu vậy?”

Vừa rống xong, Cố Tần đã biến mất ở góc rẽ.

Chuột xoa xoa đầu, tràn ngập hoang mang.

Bệnh viện trung tâm

Đèn trong phòng cấp cứu đã tắt, nhìn cánh cửa kia mở cửa, Thẩm Lâm Xuyên đứng dậy đi lên.

“Bác sĩ, cô ấy không có chuyện gì chứ?”

“Anh là người nhà của cô ấy?”

Giờ phút này, tim Thẩm Lâm Xuyên nhảy tới tận cổ họng, anh ta gật đầu, nói:

“Vâng, tôi là bạn trai của cô ấy, cô ấy như thế nào rồi?”

“Nào bị chấn động rất nhỏ, xương bấp chân bị gãy, cần nằm viện để quan sát, trước hết anh cần hoàn thành thủ tục nằm viện một chút a.”

“Tốt, làm phiền bác sĩ rồi.”

Thẩm Lâm Xuyên thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này Dư Niệm mới được đẩy ra, trên đầu cô quấn một lớp băng gạc dày, sắc mặt của cô nhìn hơi tái nhợt.

Thẩm Lâm Xuyên giơ tay, không khỏi đụng đụng vào mặt của cô, một giây sau, giống như bị giật điện nhanh chóng thu hồi.

Anh ta liếc nhìn cô một cái thật sâu, xoay người đi xuống lầu hoàn thành thủ tục nằm viện.

Sau khi Thẩm Lâm Xuyên vừa rời đi, cửa thang máy được mở ra, Cố Tần đi ra từ trong đó.

Anh giữ chặt một cô y tá, hỏi:

“Cô gái gặp tai nạn giao thông vừa được đưa tới đây, ở phòng nào?”

Y tá sững sốt vài giây, chỉ chỉ vào bên trong.

“Cảm ơn.”

Cố Tần buông cô ấy ra, đi vào bên trong.

Trên hành lang người đến người đi, Cố Tần vừa đi vừa hỏi, thành công tìm được phòng bệnh của Dư Niệm. Anh nắm chặt nắm đấm cửa, đẩy cửa ra.

Cửa lập tức được đẩy ra, Cố Tần đón nhận ánh mắt nhìn qua cửa Dư Niệm.

Ánh mắt của cô vẫn đen lầy như ngày xưa, liếc tục chớp chớp lóe sáng. Cố Tần nhìn thấy, không khỏi nở nụ cười.

Cố Tần bước nhanh lên phía trước, kéo ghế ra rồi ngồi xuống.

“Đau không?” Anh hỏi.

Dư Niệm lắc đầu, trên gương mặt tái nhợt lộ ra hai má lúm đồng tiền.

“Tại sao còn cười?”

“Không có gì.”

Dư Niệm càng thêm vui vẻ, hai mắt cong cong híp lại thành hai đường thẳng màu đen:

“Trận đấu của anh đã xong?”

Giọng nói của Dư Niệm đã không còn như trước nữa, khàn khàn, nghe hơi có vẻ suy yếu.

Cố Tần đau lòng, trầm giọng nói một chữ ừ.

“Thắng không?”

“Không.”

“À?”

Hai mắt Dư Niệm lóe ra tia sáng lấp lánh, cô nhìn chăm chăm vào anh mấy giây, rồi nói:

“Là do em khiến anh bị phân tâm à.”

“Không phải.”

Cố Tần dựa vào thành ghế, đôi mắt hẹp dài híp lại:

“Có thắng có thua là chuyện bình thường, không có quan hệ gì với em.”

“Vậy là tốt rồi, nếu anh nghĩ anh thua là vì em, em sẽ rất khổ sở đấy.”

Không khí đột nhiên lâm vào trong yên lặng.

Cố Tần nghiêng người về phía trước, bàn tay kèm theo cả mồ hôi ẩm ướt nhẹ nhàng vuốt đầu Dư Niệm, anh nhìn cô, hai mắt lấp lánh chuyên chú, sau đó, môi anh khẽ mở nhàn nhạt nói hai chữ đầy sùng nịch.

“Đồ ngốc.”

Dư Niệm giật mình, sau đó nở nụ cười.

Cô nhếch môi, cười cười ngai ngừng.

Trong lòng Cố Tần khẽ động, giống như bỗng nhiên có một cơn mưa tháng sáu rơi xuống, mát lạnh, còn có ẩm áp, khiến cho cả người anh không khỏi say mê.

“Cố Tần, ngày đó anh đã nói, em đã suy nghĩ kỹ, em...”

Răng rắc.

Cửa đột nhiên bị người ta đẩy ra.

Nhìn người đàn ông đang đi tới, nụ cười trên mặt Dư Niệm lập tức cứng đờ. Giống như bị ngưng kết thành băng giá, ánh mắt của cô, dần dần trở nên lạnh lùng, sau đó chỉ còn lại tỉnh mạch giống như đã chết lặng.

Thẩm Lâm Xuyên nhìn thấy Cố Tần chỉ sửng sốt giây lát, sau đó nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, đi đến bên giường của Dư Niệm.

“Khá hơn chút nào không?”

“Tại sao anh lại ở chỗ này?”

Dư Niệm hỏi, lông mày hơi nhăn lại.

Mắt của Thẩm Lâm Xuyên nhìn Cố Tần, sau đó thu ánh mắt lại, nhìn về phía Dư Niệm.

“Anh đưa em đến đây.”

“Anh đừng tôi?”

“Lái xe bỏ trốn rồi.”

“À.”

Dư Niệm lên tiếng trả lời, hai mắt nhắm nghiền lại, sau đó giống như nhớ tới cái gì, lại nhìn về phía anh ta:

“Tiền chữa trị là anh trả giúp tôi à? Trong túi của tôi có tiền, anh có thể trực tiếp đi lấy, còn lại không cần làm phiền anh nữa rồi, còn có, cảm ơn anh đã đưa tôi đến bệnh viện.”

Thái độ của cô đối với anh ta là xa cách còn tràn đầy cả bài xích.

Hai tay Thẩm Lâm Xuyên không khỏi nắm chặt thành quyền, anh ta nhắm mắt lại:

“Vị tiền sinh này, tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy, anh có thể đi ra ngoài chứ?”

Cố Tần nhướn mày, hừ lạnh một tiếng, không có phản ứng với anh ta, thái độ cường thế.

Thẩm Lâm Xuyên nhíu mày, một lần nữa nhìn về phía Cố Tần. Lần này anh ta dò xét Cố Tần từ trên xuống dưới mấy lần.

Bởi vì đến gấp, Cố Tần tùy tiện thay một bộ quần áo, càng không có chuyện tắm rửa. Lúc này sợi tóc của anh rối loạn, quần áo toàn nếp nhăn, còn tản ra mùi tanh nhàn nhạt của mồ hôi.

Thẩm Lâm Xuyên thích sạch sẽ, không thích nhất chính là loại đàn ông cơ bắp đầy người nhìn qua vừa thô lỗ lại vừa dơ dáy bẩn thỉu như Cố Tần lúc này, cho nên, anh ta rất không có thiện cảm đối với anh.

Cố Tần cũng rất không có thiện cảm với Thẩm Lâm Xuyên, nguyên nhân rất đơn giản, nhìn anh ta giống con gái.

Ánh mắt hai người chạm nhau, lại rời đi rất nhanh, trong một khoảng thời gian ngắn, tràn ngập mùi thuốc súng.

“Dư Niệm, tôi muốn nói chuyện với em.”

Thật ra nói thông suốt cũng tốt, miễn sau này lại đau khổ dây dưa.

Ánh mắt Dư Niệm chuyển đến trên người Cố Tần, cô há mồm, lời còn chưa nói ra, Cố Tần đã đứng dậy:

“Tôi đi lấy nước cho em.”

Đợi anh đi ra ngoài, phòng bệnh quay về sự yên tĩnh.

Trầm mặc một lúc, Thẩm Lâm Xuyên mở miệng:

“Những năm này em trôi qua có tốt không?”

“Xem như tạm ổn.”

“Mẹ của em còn...”

“Chết rồi.”

Trong mắt Dư Niệm là bình tĩnh không một gợn sóng, hai chữ được thốt ra từ trong miệng của cô, vô cùng lạnh nhạt, giống như chỉ đang nói về một

người xa lạ, sắc mặt của cô không một gợn sóng:

“Tự sát.”

Thẩm Lâm Xuyên tràn đầy kinh ngạc, tay anh ta không khỏi nắm thành nắm đấm, môi giật giật, chỉ nói ra bốn chữ khô khốc:

“Anh không hề biết.”

“Anh cũng không cần phải biết.”

Dur Niệm nói tiếp:

“Anh muốn nói với tôi chuyện này sao?”

“Dur Niệm.”

Thẩm Lâm Xuyên kéo ghế ra rồi ngồi lên, anh ta nhìn cô, hai mắt chăm chú:

“Anh muốn nói cho em biết anh chưa từng quên em, anh trở về đã đi tìm em.”

Thế nhưng nghênh đón anh ta chính là căn nhà đã bị phá bỏ và chủ nhân đã chuyển đi nơi khác.

Dur Niệm im lặng, hiển nhiên không muốn nói những chuyện này.

Thẩm Lâm Xuyên thờ dãi một cái, nói sang chuyện khác:

“Bác gái qua đời lúc nào?”

“Lúc anh rời đi không bao lâu, buổi tối, nhảy xuống từ trên cửa sổ phòng tôi.”

Lúc ấy đang trong kỳ thi đại học, Dur Niệm chịu áp lực rất lớn, bỏ dở cả ngày uống rượu say khướt cùng đám hồ bằng cầu hữu*, mỗi lần về nhà, cô đều phải đối mặt với chướng khí mùi mật. Sau này Thẩm Lâm Xuyên rời đi, anh ta giống như biến mất khỏi thế gian, lặng yên vô thanh vô tức đi mất.

(Hồ bằng cầu hữu*: thường có nghĩa chỉ bạn xấu.)

(Vô thanh vô tức*: Không có âm thanh, không có hơi thở.)

Dur Niệm đã từng trần trụi, đi tìm từng nơi heo lánh ở trong trường học, đến từng nơi bọn họ hay đi qua, về sau, Dur Niệm mới hiểu rõ, người này đã không còn nữa, cô không thể tiếp tục dựa vào.

Cũng chính vào đêm hôm đó, Vương Lan trang điểm thật xinh đẹp chạy đến phòng của cô, mở đèn, mỉm cười vuốt ve tóc cô, giọng nói chưa bao giờ ôn nhu như thế.

“Niệm Niệm, mẹ mẹ muốn đi nha. Phải nhớ mỗi ngày để đèn lại cho mẹ mẹ, miễn cho mẹ mẹ không tìm thấy đường trở về.”

Sau đó, bước chân của bà diêm dúa lảng lơ, đứng trước cửa sổ mỉm cười nhìn cô, một giây sau, tung người nhảy xuống.

Căn phòng nhỏ hẹp, ngọn đèn lúc sáng lúc tối, khi đó Dur Niệm sững sờ nhìn cửa sổ mở ra, ngoài cửa sổ, là bầu trời đầy sao lấp lánh, là tiếng người hỗn tạp; là mùi máu tươi tràn ngập trong đêm tối.

Trong khoảnh khắc đó, Dur Niệm điên rồi.

Dur Niệm hoàn hồn, nói:

“Anh không cần cảm thấy mình mắc nợ tôi, lúc ấy còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu...”

Hầu kết Thẩm Lâm Xuyên chuyển động:

“Anh rất nghiêm túc... Muốn ở bên em cả đời.”

Anh ta không biết cách nói chuyện, điều duy nhất có thể làm chính là luôn ở bên cạnh cô, lúc cô bị ức hiếp sẽ đứng ra bảo hộ cô ở sau lưng mình. Sau này, Thẩm Lâm Xuyên cảm thấy chỉ khi mình thành thực cường đại, mới có thể chính thức bảo hộ cô, vì vậy Thẩm Lâm Xuyên đáp ứng yêu cầu của gia đình, đi đến một nơi rất xa.

“Đầu tôi đau quá, muốn ngủ.”

Dur Niệm đã không muốn nói chuyện cùng anh ta nữa, Thẩm Lâm Xuyên cũng biết mình không thể bức bách ép buộc, anh ta nấp máy môi, nói:

“Anh lưu số điện thoại của anh vào điện thoại di động của em rồi, em cần gì có thể gọi điện thoại cho anh. Dư Niệm, mặc kệ em tin hay không, tâm ý của anh chưa bao giờ thay đổi, anh sẽ ở chỗ này chờ em.”

Nói xong, anh ta liếc nhìn cô một cái thật sâu, xoay người rời đi.

Ra cửa, đụng phải Cố Tần đang đứng chờ ở một bên. Thẩm Lâm Xuyên liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Cố Tần hừ nhẹ một tiếng, đi lên mở cửa.

“Anh đã hỏi qua bác sĩ, người ta nói phải quan sát hai ngày, nếu không có vấn đề gì có thể xuất viện, nhưng chân của em phải chú ý một chút.”

Dư Niệm tròn mắt, cười hi hi nhìn về phía Cố Tần:

“Tại sao anh không hỏi người nọ là ai a?”

Cố Tần trầm mặt, nhàn nhạt khạc ra hai chữ:

“Tình địch.”

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Editor: Thiên Vi

Bên phía đài truyền hình đã xin nghỉ, sau khi xác định cơ thể không có vấn đề, Dư Niệm tiến hành thủ tục xuất viện.

Một lần gặp tai nạn giao thông lại khiến cho Dư Niệm sụt mất mấy cân thịt, nhìn người gầy gò đi không ít. Cố Tần đến để đưa cô xuất viện, nhìn chăm chăm vài giây vào cái trán quần đầy băng gạc của cô.

Dư Niệm cho là trên mặt mình dính gì đó, cô đưa tay sờ sờ:

“Anh nhìn em chăm chăm làm gì vậy?”

Cố Tần thu hồi ánh mắt, giúp cô thu dọn đồ đạc cá nhân, nhàn nhạt nói:

“Giữa trưa chúng ta ăn nào heo hầm cách thủy a.”

Heo...

Nào heo???

Dư Niệm lại mơ màng rồi.

Sau đó, Dư Niệm vuốt băng gạc trên trán, đã hiểu.

“Em không ngốc.”

Về mặt Cố Tần nghiêm túc:

“Dự phòng.”

Dư Niệm: “...”

Cộc cộc cộc ——

Cửa bị gõ phát ra tiếng kêu, Dư Niệm giương mắt lên nhìn lại, đứng ở ngoài cửa là một người phụ nữ đi một đôi giày cao gót màu đen cao mười cm, mái tóc được uốn xoắn thành từng lọn sóng xoắn tung ở trước bộ ngực kêu gọi, cô ấy mang theo túi xách nhỏ màu đỏ, dưới chiếc kính râm là đôi mắt đen láy đang nhìn nơi này.

Là Hạ Lam

“Xem ra em không cần chị rồi.”

Hạ Lam nhướn mày, giọng nói ranh mãnh.

Dur Niệm hơi quýnh 𠂇, cô gãi đầu, mắt nhìn Cố Tần, nhỏ giọng giới thiệu với anh:

“Đây là Hạ Lam, bạn của em.”

“Chào cô.”

Hạ Lam tháo kính râm xuống, đi lên vài bước đưa tay ra trước mặt Cố Tần.

Anh chỉ trông trưng hơi nể nể, sau đó nhanh chóng buông ra, ngược lại ánh mắt đã rơi vào trên người Dur Niệm. Thấy một màn này mỗi Hạ Lam không khỏi kéo ra một nụ cười.

“Lái xe gây chuyện bắt được không?”

“Không bắt được, có người nói cho em biết.”

“Ah——” Hạ Lam kéo dài giọng, ánh mắt lờ lợ ý nhiều đảo qua Cố Tần :

“Em muốn ngồi xe của chị, hay là hàng xóm của em?”

Ặc...

Dur Niệm nhìn về phía Cố Tần, trên mặt anh cười như không cười, hai mắt nhìn Dur Niệm thỉnh thoảng lóe lên tia sáng nhàn nhạt. Không hiểu sao mặt Dur Niệm lại nóng lên, cô ho nhẹ một tiếng:

“Em ngồi xe của chị.”

Cô gái nhỏ này.

Cố Tần nhướn mày, vui vẻ trên mặt càng sâu.

Cố Tần đi lên vài bước, ngồi xổm xuống trước mặt Dur Niệm, vỗ vỗ vai của mình:

“Đi lên?”

“Ah?”

“Ah cái gì, chẳng lẽ em muốn dùng chân của mình đi xuống lầu.”

Dur Niệm cúi đầu nhìn đuôi của mình được đắp lên một lớp thạch cao dày, cô cắn môi, dưới cái nhìn chăm chú của Hạ Lam, cẩn thận từng li từng tí ghé vào trên lưng của Cố Tần. Phía sau lưng của anh rất rộng, trên quần áo còn có mùi xà phòng nhẹ nhàng thoải mái.

Dur Niệm không tự chủ được hít hà, sau đó khẽ tựa đầu vào vai của anh. Cố Tần cảm nhận được hơi thở của cô, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, càng thêm vui vẻ.

“Đồ đạc phải làm phiền cô rồi.”

Cố Tần nói với Hạ Lam, lịch sự và không hề hời hợt.

Hạ Lam cười cười, xách đồ trên bàn lên, xoay người đi phía sau bọn họ.

Ra khỏi bệnh viện, Cố Tần sợ Dur Niệm bị đụng đầu, động tác vô cùng dịu dàng đặt Dur Niệm ở ghế ngồi phía sau. Tiếp đó, nhìn về phía Hạ Lam dặn dò:

“Đi chậm một chút.”

Hạ Lam không khỏi cười khẽ một tiếng:

“Yên tâm, tôi sẽ lái rất chậm rất chậm.”

Cố Tần gật đầu, xoay người đi đến đầu xe của mình.

Đội người đi rồi, Hạ Lam mới thả lỏng, nhin không được cười ra tiếng. Tiếng cười của Hạ Lam tràn ngập bên tai. Dur Niệm cúi đầu đưa bốn ngón tay của mình, cho dù trên mặt là bình tĩnh, nhưng vành tai vẫn đỏ hồng như trước đã bán đứng cảm xúc ngượng ngùng của Dur Niệm.

“Chị cười đủ chưa?”

“Cười đủ rồi.”

Nhìn cười. Hạ Lam khởi động động cơ:

“Nhưng Dư Niệm ah, vậy là đã câu được người rồi.”

Dư Niệm không phục cãi lại nói:

“Cố Tần cũng không phải cá, cái gì mà mắc câu với không mắc câu, chị nói chuyện quá khó nghe rồi.”

“Ah, không chỉ giật cần lên, còn học được “lấy tay bắt cá” a. Cái này gọi là gì? Con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi.”

Hạ Lam lái xe, chú ý tới chiếc xe Cadillac vẫn đi theo sát đằng sau.

Hạ Lam thu lại vui vẻ, giữa đầu lông mày nhiều hơn một chút nghiêm túc:

“Thẩm Lâm Xuyên tìm em rồi hả?”

Cô nói, giọng nói nghiêm túc hẳn lên.

“Ừ.”

“Nghĩ cách gì?”

“Đã qua như mây khói, cần gì phải nhắc lại.”

“Ngược lại em đã thông suốt, nhưng thông suốt cũng tốt.”

Hạ Lam đau lòng thay Dư Niệm, gia đình của cô giống như một khối u ác tính sinh trưởng ở trên người cô, có thể sẽ sống theo cô suốt cả đời. Dư Niệm không có nhiều bạn, cho dù hai người ở cùng nhau, thủy chung cũng sẽ có ngăn cách. Đối với Dư Niệm mà nói, có thể làm chỗ dựa cho cô có lẽ chỉ có Thẩm Lâm Xuyên. Thẩm Lâm Xuyên giống như bè gỗ cứu mạng của Dư Niệm, là nơi duy nhất cô có thể dựa vào khi đang phiêu đảng trong biển lớn mệnh mông, kết quả bè gỗ chìm, cô cũng chìm theo nó.

“Chị thấy Cố Tần rất tốt, em không phát hiện sao?”

“Phát hiện cái gì?”

Hạ Lam cười cười, giọng nói mềm mại:

“Lúc anh ta nhìn em, giống như đang nhìn toàn bộ thế giới.”

Lúc anh ta nhìn em, giống như đang nhìn toàn bộ thế giới.

Giống như ngày đông giá rét rút đi, ánh nắng xuất hiện, ngay thời khắc này, trong lòng Dư Niệm nở ra ngàn cây vạn cây xuân hoa, nóng rực sáng ngời chói mắt.

Đến khu cư xá.

Hạ Lam dừng xe lại, xuyên qua gương chiếu hậu, cô nhìn thấy Cố Tần xuống xe, đang đi về phía bên này.

Cửa xe được mở ra, Cố Tần giơ tay, đỡ Dư Niệm.

“Chị giúp hai người mang mấy thứ kia lên, sau đó chị phải đến công ty rồi.”

“Ah?”

Dư Niệm ngạc nhiên:

“Chị không ở lại ăn cơm sao?”

“Không được.”

Hạ Lam dùng ngôn từ chính nghĩa:

“Làm bóng đèn không tốt.”

Dur Niệm còn chưa mở miệng, Cố Tần đã nói tiếp:

“Đúng là không tốt lắm.”

Dur Niệm nhìn không được, nhẹ nhàng đám đám phía sau lưng của anh, cái người này có đôi khi thật không biết nói chuyện.

Hạ Lam mỉm môi cười, cũng không giận, cô cầm theo đồ đạc, đi phía sau lưng hai người vào trong thang máy, trong miệng thì nói:

“Chờ hai người chính thức ở bên nhau, lúc ấy hãy mời tôi ăn cơm.”

Cố Tần ấn nút thang máy, giọng nói khàn khàn:

“Vi có thể sớm mời cô ăn cơm, cô nhất định phải khuyên nhủ cô ấy thật nhiều.”

“Cô ấy” tự nhiên là chỉ Dur Niệm.

Mắt Hạ Lam lóe sáng đảo qua Dur Niệm, gò má của cô ửng đỏ, đang vui vào vai anh, hai mắt Hạ Lam phát ra ánh sáng lấp lánh:

“Tôi nghĩ không cần khuyên nữa.”

Ánh mắt của Dur Niệm đã để lộ ra hành động, biểu đạt rất tốt cảm xúc trong lòng của cô rồi.

Lên tầng, Hạ Lam mở cửa, đem bao lớn bao nhỏ đặt ở trên ghế sofa, cô cũng không dài dòng, cầm bình nước khoáng trong tủ lạnh sau đó xoay người rời đi. Cố Tần đặt Dur Niệm lên trên ghế sofa, nhìn bóng lưng rời đi của Hạ Lam, anh mấp máy môi:

“Anh đi tiễn cô ấy.”

“Tốt.”

Cố Tần đi theo ra ngoài, cẩn thận khép cửa phòng lại.

Hạ Lam đứng bên ngoài thang máy, trên tay kẹp điều thuốc lá vừa châm lửa. Làn khói trắng lượn lờ xung quanh, khiến khuôn mặt cô nhìn không rõ lắm. Cố Tần đi đến, đứng bên cạnh người cô.

“Hút không?”

Bàn tay với những chiếc móng tay sơn màu đỏ rút một điều thuốc trong hộp thuốc lá phụ nhân ra, đưa tới trước mặt Cố Tần.

Cố Tần lắc đầu:

“Tôi không hút.”

“Quên mất anh là vận động viên rồi.”

Một lần nữa cất thuốc lá vào trong hộp:

“Tôi không biết anh với Dur Dur như thế nào, nhưng nếu anh muốn ở bên con bé, tôi cảm thấy có chuyện cần phải nói cho anh.”

Đình.

Cửa thang máy mở ra.

Hai người đi vào.

Nhìn chăm chăm vào con số màu đỏ không ngừng chuyển động, Hạ Lam nhàn nhạt mở miệng:

“Mẹ của Dur Niệm mắc bệnh về tinh thần. Sau ngày bà ấy tự sát, Dur Niệm được vào bệnh viện tâm thần. Con bé mãi cảm yếu ớt, lại không chịu đựng được đá kích, anh hiểu không?”

Đã đến tầng một, Hạ Lam giẫm trên giày cao gót đi ra khỏi thang máy. Cố Tần không nhúc nhích, hai mắt thâm thúy lóe sáng đuổi theo bóng lưng của cô, anh nói:

“Không biết cô tin chuyện vừa thấy đã yêu hay không.”

Thần sắc Hạ Lam ngạc nhiên, lúc quay đầu, cửa thang máy đã khép lại.

Cố Tần chính là một người đàn ông đơn giản, tình cảm của anh cũng đơn giản theo đó, thích sẽ tiến tới, mà không thích sẽ không có phản ứng gì. Nào có nhiều cong cong vẹo vẹo như vậy, không có thích hợp hay không thích hợp. Anh vừa ý Dư Niệm, chuyện chỉ đơn giản như vậy.

Ra khỏi thang máy, điện thoại trong túi áo phát ra một hồi tiếng chuông đinh đĩnh, là tin nhắn.

Anh cúi đầu, vừa đi vừa nhìn.

【 Dư Niệm: Em đã nghĩ kỹ, chúng ta ở bên nhau a. Nhưng em không tốt, đến lúc đó anh cũng đừng hối hận. 】

Ở bên nhau.

Nhìn thấy ba chữ kia. Trên mặt Cố Tần, chậm rãi hiện lên tia vui vẻ.

Cố Tần cảm di động, giờ tay đẩy cửa phòng ra. Dư Niệm quay đầu, hai con ngươi lóe sáng liền rơi vào trên mặt của anh.

Cố Tần không nói một lời, đi nhanh tới chỗ cô. Cố Tần nhìn Dư Niệm, hai mắt lấp lánh chuyên chú. Anh vượt qua ghế sofa, trong cái nhìn chăm chú của Dư Niệm, đột nhiên ép cô ở trên ghế sofa mềm mại.

Hai mắt Dư Niệm đột nhiên trừng lớn, trong đôi mắt màu đen lóe ra tia sáng không biết làm sao.

Bàn tay của Cố Tần dày rộng, đan vào mười ngón tay của cô, cơ thể rắn chắc của anh kề sát với người cô không một khe hở. Không khí như bị tước đoạt, thời gian giống như đột ngột dừng lại, giờ phút này trong thế giới của Dư Niệm, còn lại cũng chỉ có trái tim bất an đập loạn nhịp cùng với tiếng thở gấp rối loạn.

Cố Tần nín thở, đầu từ từ tiếp cận mặt của cô.

Dư Niệm không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cô hoàn hồn, vội vàng nghiêng đầu né tránh đôi môi của anh đang tới gần.

Vừa rồi còn bá đạo khinh người, đột nhiên Cố Tần từ một con sư tử chuyển biến thành một con mèo ôn nhu dịu dàng ngoan ngoãn, anh sáp lên trước, đôi môi ấm áp mềm mại cẩn thận chạm nhẹ vào khóe mắt của Dư Niệm.

Nụ hôn này nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, mang theo triu mến cùng mê luyến đối với cô.

“Người phải hối hận là em mới đúng.”

Anh đứng dậy rời khỏi người cô, bàn tay to nhẹ nhàng sờ lên mái tóc của Dư Niệm.

Tâm Dư Niệm vẫn kinh hoàng như trước không có dấu hiệu bình phục lại, Dư Niệm giờ tay xoa ngực của mình, không khỏi thở phào một cái. Dư Niệm có chút vui vẻ cười ra tiếng, cô đã nói rồi, Cố Tần sẽ không phải là người tùy tiện tiện tiện như vậy.

Sao có thể có ý muốn hôn cô ah.

Tâm tình Cố Tần rất tốt, anh đứng dậy đi đến trước tủ lạnh, lại nhìn thấy bên trong chỉ có một ít đồ ăn nhanh. Cố Tần bất mãn đầu lông mày nhăn lại:

“Ngày nào em cũng ăn cái này?”

“Cũng không phải ngày nào cũng ăn...”

Dư Niệm chậm rãi đứng lên từ trên ghế sofa, hai tay để trên ghế sofa nhìn bóng lưng của Cố Tần:

“Có đôi khi ăn cùng đồng nghiệp, có khi Hạ Lam làm cho em.”

“Sau này không cần Hạ Lam làm cho em nữa rồi.”

Đột nhiên Cố Tần lại nói tiếp:

“Anh làm cho em.”

Anh làm cho em...

Mặt Dư Niệm... Lại đỏ rồi.

Giống như từ khi biết Cố Tần, số lần cô đỏ mặt càng ngày càng nhiều hơn. Không phải cô chưa từng nhìn thấy người đàn ông tuấn tú, không phải chưa từng tiếp xúc với người đàn ông thành thực có mị lực, nhưng có thể khiến cho cô mất đi tỉnh táo, rung động với vẻ bề ngoài hình như cũng chỉ có một người là Cố Tần.

Một ánh mắt, một nụ cười, một câu nói, ngay cả từng ngón tay vuốt ve đầu cô của Cố Tần, đều khiến cho Dư Niệm phải tâm viên ý mã*, không biết làm sao.

(Tâm viên ý mã *: tâm nhảy nhót như khi, ý nghĩ lờn lộn như ngựa).

Có khả năng anh chính là tình yêu của cô.

Com trưa làm rất nhanh, ba đĩa thức ăn một bát canh, trong nồi còn cố ý chuẩn bị hầm nãy heo cách thủy cho Dư Niệm.

Hương thơm của thức ăn bay ra từ phòng bếp, kích thích vị giác của Dư Niệm, Dư Niệm ngửi ngửi hương thơm kia, nhin không được trêu ghẹo nói:

“Tay nghề của anh tốt như vậy, đã học trong bao lâu a?”

Cố Tần sắp xếp bát đĩa, sắc mặt không thay đổi:

“Vi thỏa mãn dục vọng ăn uống của lão bà tương lai, phải học rất lâu.”

Nói xong, hai mắt thâm thúy của Cố Tần lóe sáng hàm chứa thâm ý phóng tới.

Dư Niệm giật mình mất mấy giây, rồi sau đó rúc vào ghế sofa phía sau, vậy mà cô còn ngây thơ muốn đùa giỡn với Đại Ma Vương...

Ôm Dư Niệm đến trước bàn ăn, Cố Tần đưa bát đĩa tới:

“Em ở nhà của anh, hay là ở đây.”

Dư Niệm vừa đưa súp vào trong miệng, nghe được chuyện đó, Dư Niệm trực tiếp bị sặc, cô quay đầu ho nhẹ vài tiếng. Cố Tần lạnh nhạt tự nhiên đưa nước tới.

“Chuyện này... Chuyện này không tốt lắm, cái này quá nhanh.”

Hai mắt Cố Tần rũ xuống, im lặng nhai com.

Dư Niệm còn nói:

“Huống chi cửa nhà chúng ta đối diện nhau, coi như là ở bên nhau...”

Dư Niệm lấy hết dũng khí, nói ra:

“Anh quá nóng vội rồi!”

Cố Tần buông bát đĩa, bung ly nước lên, nhấp một ngụm. Đôi mắt đen như mực cong cong rơi vào trên mặt của Dư Niệm:

“Ý anh muốn nói là chân em bất tiện, muốn chăm sóc cho em. Em nghĩ cái gì thế?”

Ai... Ai? ??

Ánh mắt của cô lóe sáng, xấu hổ ho nhẹ một tiếng, cầm đôi đũa lên, xấu hổ vùi đầu ăn com trong bát.

Lúc này, Dư Niệm không nhìn thấy mặt Cố Tần, chỉ nghe thấy giọng nói vui vẻ của anh quanh quẩn ở bên tai:

“Hóa ra em gấp gáp như vậy ah...”

Cô mới không nóng vội như vậy...

Là câu nói cuối cùng của Cố Tần khiến cho người khác hiểu lầm mới đúng.

“Vậy đến nhà của anh a, anh đã thu dọn phòng xong rồi.”

Dư Niệm: “...”

Còn nói không nóng vội, đây quả thật là đã sớm có dự tính!

Bạn đang đọc truyện *Dư Niệm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.